

Hvordan skal man tolke jihad?

Skal jihad tolkes som Hellig Krig med sværd i hånd?

“Påfør dem krig, indtil hedenskaben ikke findes mere og Allahs religion hersker overalt.” Koranen sura 8.39

Eller skal jihad forstås som kolonisering af vesten?

“Sande muslimer forstår sig selv som erobrere. De forlader deres hjemlande, for at vinde Europa for islam. Målet er et islamisk land. For at nå målet, følges strategien: “skridt for skridt”. Udvandring er et fundamentalt princip i islam. Udvandring er lig med jihad, at anstrenge sig på Allahs veje. I Islam forlader man sit hjemland for troens skyld, og således er udvandringen ikke kun en pligt, men at være imod udvandringen for troens sag er et forræderi imod det islamiske samfund: Er Allahs jord ikke vid nok for jer, at I kan udvandre? (Sura 4.97)..... ”De, som tror og udvander og med deres gods og med blod kæmper for Allahs sag, indtager den højeste rang hos Allah, og det er dem, som vil sejre. Sura 9.20.”

Yderliggående muslimer mener, at islams sværd ikke kan erstattes alene af ønsket om kolonisering af vesten.

Derfor griber de til vor tids sværd: terrorismen.

Rolf Slot-Henriksen
Med et bidrag af overlæge Jens Lintrup:
Det biologiske historiesyn.

ISBN 87-91107-02-4

Magasin

GENTOFTE BIBLIOTEKERNE

V

565990454

29.7 Rolf Slot-Henriksen

Hellig krig

HELLIG KRIG

Terror eller kolonisering?

Rolf Slot-Henriksen

Rolf Slot-Henriksen

HELLIG KRIG
Terror eller kolonisering?

NYTOLKNINGEN AF JIHAD SIDEN 1972

Rafael, DK
Kolding 2001
ISBN 87-91107-02-4

Tak til overlæge Jens Lintrup,
tidligere formand for Demografisk Råd og Selskab,
for det vigtige bidrag om "Det biologiske historiesyn".
Også en hjertelig tak til rektor S. Aa. Nielsen for oversættelse
af Ayatollah Khomeinis skrifter og til J. P. Rasmussen for
oversættelsen af "Den islamiske Deklaration" af
Bosniens første præsident Alia Izetbegovitch.

Koranoverættelserne er normalt fra californiske muslimers
hjemmeside: islam.org. Dette gælder især kapitel II.

Sande muslimer er erobrere

“Sande muslimer forstår sig selv som erobrere. De forlader deres hjemlande, for at vinde Europa for islam. Målet er et islamisk land. For at nå målet, følges strategien: “skridt for skridt”. Udvandring er et fundamentalt princip i islam. Udvandring er lig med jihad, at anstrenge sig på Allahs veje... I Islam forlader man sit hjemland for troens skyld, og således er udvandringen ikke kun en pligt, men at være imod udvandringen for troens sag er et forræderi imod det islamiske samfund: Er Allahs jord ikke vid nok for jer, at I kan udvandre? (Sura 4.97)”..... ”De, som tror og udvandrer og med deres gods og med blod kæmper for Allahs sag, indtager den højeste rang hos Allah, og det er dem, som vil sejre. Sura 9.20.” (Dr. A.M.Naqawi i det islamiske blad ”Morgendæmringen” nr.7/8, 1995).

“Han, som udvandrer (flygter) fra sit hjemland for Allahs sag, skal finde talrige tilflugtssteder i landene og stor overflod” (Sura 4.99).

“Påfør dem krig, indtil hedenskaben ikke findes mere og Allahs religion hersker overalt (Sura 8.39).

Indhold

Indledning: Hvad er jihad? s.9

I. Nyt land, Allahs gave. s.12

1. Den nyere indvandrings historie.
2. Indvandringen i 1960erne
3. Omtolkningen af indvandring som jihad.
4. Udvandring som erobring.
5. Konsolidering som 2. fase af udvandringen.

II. Jihad i Koranen. s.24

1. Allahs åbenbaring som basis for jihad.
2. Martyrbegrebet og profetens efterfølgelse.
3. Vigtige koranvers om jihad.
4. Byttetagning i Koranen.
5. Andre regler for jihad jfr. Koran og Hadit.

III. Profeten og jihad. s.42

IV. Nyformuleringen af jihad siden 1972. s.48

1. Jihad får nyt liv.
2. Nyformuleringen af jihad i shiaislam.
3. Nyformuleringen af jihad i sunniislam.
4. Krigens område og islams område.
5. Opdragelsen og kvindens funktion i jihad.
6. Nyformuleringens bredde.

V. Jihad som kolonisering. s.80

1. Koloniseringen.
2. Etableringen af autonome områder.
3. Kampen mod det vantro system.
4. Dominansholdningen.
5. På flugt i eget land.
6. Destabiliseringen.

VI. Kulturjihad. s.114

1. Farvel til ytringsfriheden.
2. Kultivering af muslimerne.
3. Den islamiske kultivering (1972-2001).
4. Politisk parløb.

VII. Jihad som terrorisme. s.141

1. Broderskabet og den islamiske vækkelse.
2. Waabismen og Osama bin-Laden.
3. Den fromme krig.
4. Det politisk-religiøse luftkastel.
5. Mohammad Atta og angrebet på World Trade Center.
6. "Plant angsten i de vantroes hjerter".
7. Mohammad Atta's Testamente.
8. Terrorens acceleration (1916-2001).

VIII. Jihad som terror eller kolonisering? s.165

IX. Nykolonialismen. s.174

X. Det biologiske historiesyn. s.185

XI. Konklusion. s.192

XII. Appendiks. s.199

1. Voldsberedskab blandt unge
2. generations- indvandrere. s.199
2. Islamiske begreber. s.228
3. Litteraturliste.

Indledning

Hvad er Jihad?

Ordet "Hellig krig" findes ikke i islam. Til gengæld påbyder Koranen den troende muslim krig imod de "vantro" som en hellig pligt, også "selv om I måtte hade det"(Sura 2.216). Hele 213 koranvers er helliget krig, byttetagning blandt ikke-muslimer og fordeling af byttet. Islam har normalt 5 søjler. Jihad kaldes ofte den 6 søjle. Jihad er påbudt "indtil hele verden er Allahs". Dette var baggrunden for islams hurtige og eksplosionsagtige udbredelse. Profeten Muhammad brugte krigen som den legitime måde at udbrede sit budskab. Ved kompromisløs brug af krig fulgte kalifferne profetens eksempel (sunna), så de muslimske hære på kort tid nåede Spanien og Frankrig i vest og Indien i øst.

Begrebet Jihad er et af de mest oversete fænomener i europæiske historiebøger. Man kan sagtens læse den ene europæiske historie efter den anden uden at støde på begrebet jihad eller hellig krig. Men reelt har islams tradition for jihad påvirket den europæiske historie i en grad, som mange i dag slet ikke kan forestille sig rækkevidden af. Forestillingen om, at krige kan være hellige og befalet af Gud, er ikke kendt, hvis man ser bort fra den korte periode af korstog, som stod på i ca. 70 år. Allerede profeten Muhammad befalede den hellige krig, og sagde til sine soldater, at han under kampene så tusindvis af bevæbnede engle, som kæmpede sammen med ham. Ud fra bevidstheden om, at dé åbenbaringer og dén lovgivning, som Muhammad fik i Koranen, skulle gælde for hele verden, drog også Muhammads efterfølgere i hellig krig. Næsten ingen europæiske lande forblev uberørte af disse erobringskrige, hvis voldsomhed flere gange var på nippet til at knække hele Europa. På relativ kort tid blev en væsentlig

del af de kristne lande og områder i Mellemøsten og Nordafrika underkastet islam. Muslimske tropper satte over Gibraltarstrædet og erobrede i et snuptag Portugal og Spanien og rykkede ind i Frankrig.

Landene på Balkan, samt Grækenland og Armenien blev befolkningsmæssigt drænet gennem århundreder, da kristne var tvunget til ved fødslen at aflevere mange af deres drengebørn til det muslimske osmanniske imperium, således at de kunne blive opdraget som muslimer, og fik indpodet had mod kristne. Som voksne blev de sat ind som professionelle soldater (janitsharer) mod det kristne Europa og dermed mod deres egne familier. Kun få lande i Europa blev ikke direkte berørt af den hellige krig: Det drejer sig fortrinsvis om England og Skandinavien. Men indirekte blev hele Europa berørt. I bestræbelsen på at indtage den tilsyneladende uindtagelige fæstning på Krim, forsøgte de islamiske belejrer sig for første gang med biologisk krigsførelse. Pestbefængte lig blev med katapulter slynget ind over fæstningens mure. Pesten bed sig fast, og et hjælpeskib fra Italien bragte ved tilbagekomsten pesten med til Europa. Få år efter havde pesten bredt sig over hele Europa også til Danmark og udryddede en tredjedel af Europas befolkning.

Belejringen af Krimfæstningen inspirerede i nyere tid Saddam Hussein til at udvikle et bakteriologisk våben, som skulle udslutte de vantro og "Den store Satan" USA. Forløbere af et giftvåben blev med succes afprøvet på kurdiske landsbyer, hvor giftstoffer fra fly fik befolkningen i hele landsbyer til at dø, i alt 180.000. Senere fik en af de ansvarlige generaler asyl i Danmark. Golfkrigen satte dog indtil videre en effektiv stopper for en videre udvikling. Bakteriologiske fabrikker blev bombet under krigen, andre blev siden udsløttet og sprængt af FNs

våbeninspektører. Saddam Hussein havde forinden erklæret jihad mod bl.a. USA og den "Lille Satan" Israel, men "Alle Kriges Moder", som Saddam kaldte den hellige krig, blev kvalt i fødslen. Men næsten overalt i den muslimske verden tumler islamiske grupper, bevægelser og lande med ideer om jihad på vidt forskellige planer. Bakteriologisk krig eller giftgasangreb indgår derfor også i yderliggående islamiske gruppers planer mod Vesten. Men jihad behøver ikke kun at manifestere sig gennem yderliggående islamiske gruppers aktiviteter eller gennem statsterrorisme, finansieret af Sudan, Iran, Libyen eller Afghanistan. Jihad kan være befolkningspolitik, børnefødsler, migration, pression gennem olieeksport eller trusler om at indstille olieproduktion.

"Store jihad" betyder generelt blot at anstrenge sig på Allahs veje, at lade Allahs system og Allahs love triumfere både i sit eget liv ved at overvinde sig selv i kampen og ved at overvinde andres modstand mod Hans love. Om nødvendigt må Allahs modstandere overvindes i "Lille Jihad", den hellige krig med våben i hånd.

Den engelske historiker Poul Fregosi skriver, at "Jihad har været den mest upåagtede og oversete væsentlige begivenhed af historien. Den er faktisk stort set blevet ignoreret" (P. Fregosi: "Jihad in the West" s.19). Jeg vil give Fregosi ret og samtidig spørge, hvorfor man kan læse stribevis af moderne europæiske historiebøger uden overhovedet at høre om det eller støde på dette fænomen, som har haft så dramatiske og vidtrækkende konsekvenser for de fleste europæiske lande gennem jihads mere end 1300 årige europæiske historie. Begrebet jihad har fået fornyet aktualitet. Det skyldes ikke kun de sidste 25 års udvikling, hvor ord som "hellig krig" og muhajedin (jihadkriger) atter indgår jævnlige i ordforrådet hos såvel fundamen-

talistiske religiøse ledere som hos islamiske fundamentalistiske stater, som af USA summarisk kaldes for slyngelstaterne. Disse stater har mere eller mindre officielt erklæret jihad over for Vesten, USA og Israel i særdeleshed. Aktualiteten skyldes også nye islamiske grupper i Vesten, som p.gr.a. indvandringen er i stærk vækst, og som i skrift og tale glorificerer den hellige krig og ønsker at forny verden ved at kalde til kamp mod "det rådne vestlige system".

Men andre muslimer og meningsdannere står frem og udtaler, at krigen for islam slet ikke er omtalt i Koranen.

I det følgende vil vi belyse disse forhold og især nytolkningen af jihad siden 1972 som et biprodukt af den såkaldte islamiske renæssance, og undersøge, hvilken betydning denne nytolkning har for Vesten, som i disse år modtager meget store indvandrerstrømme fra islamiske lande.

I. NYT LAND - ALLAHS GAVE.

I. 1. Den nyere indvandrings historie

I de "glade 60ere med dens økonomiske fremgang, mente industrifolk, at der var brug for ekstra arbejdskraft udefra for en periode. I de år søgte især tyrkere og jugoslavere til Tyskland, Danmark og Sverige for at finde arbejde. Ideen var, at de efter endt arbejde skulle rejse hjem igen. Dermed fik en lille begrænset gruppe tyrkiske og jugoslaviske mænd midlertidig opholdstilladelse. Da den økonomiske tilbagegang satte ind som følge af oliekrisen i 70erne blev de alligevel boende til trods for

den store arbejdsløshed. Siden blev ideen om indvandring lanceret for at opveje et europæisk fødselsunderskud. Det har betydet en indvandring til EU-området af hidtil 25 millioner mennesker alene fra de muslimske lande. Af de 400.000, som er indvandret til Danmark, regner man med, at ca. halvdelen er muslimer. Men i dag er op mod 90% af alle nye indvandrere i Danmark fra muslimske lande. For ikke at forurolige befolkningen har man i Danmark aldrig nævnt tal for, hvor mange man mener, der bør komme ind i landet, i stedet har man holdt befolkningen hen i uvidenhed.

I Tyskland har man regnet på, at man skal have 24 mill. indvandrere indtil år 2050 for at udligne fødselsunderskuddet. Det vil betyde en andel af udlændinge på 37,7 %, hovedsageligt tyrkiske muslimer. Den grønne socialist Rolf Stolz, som var med til at danne partiet "De Grønne" i Tyskland, siger hertil, at det i realiteten drejer sig om en befolkningsudskiftning, hvilket næppe er en demokratisk beslutning eller er et folkeligt ønske. Medens fødselshyppigheden i stambefolkningen går tilbage, går den frem for den muslimske befolkning.

Alois Mitterer giver for fredsforskningsinstituttet for "Fredskomiteen 2000" en voldsom kritik af denne udemokratiske udvikling, som han kalder "dokumentationen for en gensidig politisk skjult dagsorden, at befolkningen lidt efter lidt erstattes", hvilket med tiden fører til en destabilisering af samfundet (Starnberg 1995).

I. 2. Indvandringen i 1960erne

Den begrænsede indvandring i 1960erne gav tilsyneladende få problemer. Indvandrerne tænkte mest på at sende penge hjem til familien i Tyrkiet eller Jugoslavien for om muligt at bygge et hus i hjemlandet.

Islam blev privatiseret: det vil sige, den holdt sig inden for hjemmets privatsfære uden at blive synlig for det omkringliggende samfund, ikke mindst da moskeer, imamer og politisk ideologi syntes at ligge mange gæstarbejdere fjært.

Ændringen indfandt sig langsomt og glidende gennem 1980erne og 90erne efter de fundamentalistiske omvæltninger i Iran (1979), Pakistan og Mellemøsten og efter at immigrationen tog til under forskellige navne: asylansøgere, indvandrere, familiesammenførte, flygtninge, nødvendig udskiftning af blod!!, sikring af folkepensionen, etc. Det kan vist med rette siges, at flertallet i de muslimske lande burde have ret til flygtningestatus. Diktatur, politisk undertrykkelse og benhårde diktatoriske islamiske styre bevirker, at en stor del - ja måske størstedelen af befolkningerne forfølges eller undertrykkes. Hertil kommer befolkningsekspllosionen i disse lande. Flere muslimske lande har en fordobling af deres befolkning hvert 13. år! Det gælder selv for meget rige lande som Saudi Arabien og Oman. Islamisk befolkningsvækst synes at være uafhængig af indtægt eller bruttonationalprodukt.

Overlæge Jens Lintrup, som er tidligere formand for "Demografisk Råd og Selskab", beskriver i et kapitel i bogen et vigtigt fænomen, som han har forsket i: "Det biologiske historiesyn."

Ikke mindst fredsforskningen bør tage det biologiske aspekt til sig, fordi det kan dokumenteres, at folkevandringer gennem historien viser sig at have været en ofte upåagtet kilde til efterfølgende krige. En kraftig migration har tidligere vist sig at ende med en destabilisering af de respektive samfund, medens den efterfølgende kamp om magten fører til borgerkrige og nationale krige.

I. 3. Omtolkningen af indvandring som jihad

Indvandring er ikke i sig selv et onde. Man må foretage et historisk skel mellem "godartet" og "ondartet" indvandring, på baggrund af, at vi fra dansk historie kender små grupper indvandrere, som kom til landet og som faktisk har været en berigelse: svenske bønder, kartoffeltyskere, Herrnhuterne i Christiansfeld, de reformerte, o.a. Der var dog tale om små grupper, som oftest var fra samme kulturkreds. I dag støder vi på en ny form for indvandring, som består af mange grupper, der ofte er fjendtlige overfor værtslandets kultur. Forskellen mellem den godartede og ondartede indvandring udgøres dels af den voldsomme kulturforskel mellem kristen og islamisk kultur, på den anden side af en kultur, der opfatter og tolker udvandringen som erobring. Det skal ikke forstås sådan, at flertallet, der kommer til Vesten, på forhånd har ideen om erobring. Det er kun et mindretal, der på forhånd ankommer med disse ideer i bagagen. Flertallet kommer pga. af overbefolkning og fattigdom og ønsket om den rigdom de kan se i TV. Først i Vesten overtager de indvandrede muslimer den nye ide, at det er et gode for islams sag at udvandre. Ja Allah kræver endog udvandringen og belønner den, som udvandrer, hvis han dermed kan vinde det nye land for islam. Derfor skal assimilationen i den nye kultur for enhver pris undgås. Kampen mod integration og assimilation føres især af indvandrede imamer, der ofte er tilknyttet yderliggående religiøse politiske partier. De har sammen med islamiske organisationer lanceret det politiske begreb "jihad som kolonisering af Vesten".

Begrebet jihad har længe været et upågtet begreb og kædes derfor ofte af politikere sammen med hellige krigere (muja-hediner), som kæmper i fjerne lande for oprettelsen af en

religiøs islamisk stat. Jihad er imidlertid et gammelt islamisk begreb, som er blevet taget op med fornyet kraft i kølvandet på de islamiske kup, først i Pakistan og siden i lande som Iran, Sudan, dele af Somalia, den shiitiske del af Libanon, Tjetjenien, Turkmenistan og Afghanistan. Bevægelser som f.eks. Hamas og Islamisk Jihad, Hizboallah, Mille Görüs, AICP, Hizb ut-Tahrir, etc., som er aktive i Danmark, bruger begrebet flittigt. Begrebet jihad lanceres ikke blot som hellig krig, men som ideen om at vinde nyt land gennem udvandring - ligesom profeten Muhammad selv-, for derved at overtage magten ved langsomt at blive majoriteten og dermed de stærkeste.

Ideen om jihad som udvandring kan synes fjern for mange, men den er en klar politisk religiøs drøm og et klart formuleret mål for fundamentalister af vidt forskellig observans inden for islam.

1994 gjorde "International Institut for the Study of Islam and Christianity" opmærksom på udtalelser fra den arabiske og islamiske folkekonference (PAIC) i Khartoum i Sudan i 1993, hvor Iran og Sudan opfordrede til at skabe islamisk herredømme i alle områder, hvor muslimer lever. Man talte om "undertrykkelse" af indvandrede muslimer i Vesten, bl.a. fordi værtslandet søgte at afholde dem fra at kunne leve under islamisk lov (sharia) og kultur.

I. 4. Udvandring som erobring

Lederen af Sudans fundamentalister Hassan al-Turabi betegnede forholdet som "tortur" for de indvandrede. Muslimske delegerede fra USA og Vesteuropa opfordrede til folkerejsning blandt Europas muslimer og til direkte udfordring af de "vantro systemer" (Bulletin april/ maj 1994. "The Iranian influence"). En opstand udeblev dog dengang. Den er først kommet indenfor de sidste par år, hvor store områder i engelske og

franske storbyer stort set er på islamiske hænder, og imamer går i stadig højere grad ind og overtager ledelsen af islamiske områder, klaner eller befolkningsgrupper, fuldstændig uafhængigt af det verdslige samfund. Disse autonome områder, der ikke tillader indblanding, er ved at vokse sig store.

Allerede Khomeini udtalte efter den islamiske revolution i Iran 1979 at: vi kan ikke overtage Vesten militært, men vi kan gennem indvandring infiltrere Vesten og således med tiden tage magten.

Denne tanke var ny. Tanken om Jihad, den hellige krig, hvor islam indtager et nyt land er derimod ikke ny. Det er stort set den måde islam fra begyndelsen af bredte sig fra den arabiske halvø og erobrede de omkringliggende lande. Arabiske hære trængte ind gennem det dengang kristne Ægypten og op i Europa.

"Det arabiske ord "jihad" har i Koranen flere betydninger. Adskillige steder i Koranen anvendes ordet om at føre krig, især krig mod de vantro. Men ordet betyder egentlig "anstrengelse". Islam skelner samtidig mellem "den store jihad", anstrengelsen om at føre krig mod ens egne lidenskaber, og det onde i en selv, samt "den lille jihad", som er anstrengelsen og krigen i kampen mod at beskytte familie og stat, og især den islamiske tro imod islams fjender.

Jihad betyder altså flere ting på en gang. Jihad er bl.a. bekæmpelse af et såkaldt "vantro" lands love, anstrengelsen eller krigen for at få indført muslimsk lovgivning, anstrengelse og krig mod vantro politikere, der står i vejen for "Allahs system for hele menneskeheden." Jihad er også befolkningspolitik. Den islamiske kvinde skal føre kampen gennem børnefødsler. Demografien spiller en stor rolle f.eks. i det førende sunnimuslimske blad "The Muslim World League Journal"(f.eks. marts 98)...

Samtidig med, at taktikere henviser til jihads ordbetydning som "flid", "ihærdighed", og "anstrengelse", bruges ordet "mujahedin" dog om "hellige krigere", der kæmper med våben for islam. Ordet bruges således også synonymt med "terror for Islams sag", uden at der lægges noget ondt i det, fordi formålet helliger midlet.

Ud fra den erkendelse, at islamiske lande er militært- og teknologisk underlegne og at industriel vækst, viden og udvikling er underudviklede i islamiske lande, har Europa fået en nøgleposition, idet Europas befolkningstal i disse år går tilbage, samtidig med at Mellemøsten og de islamiske lande har verdens højeste fødselsrater. Den dramatiske befolkningsekspllosion i disse lande bevirker, at mange familier anser udvandring til Vesten som deres eneste mulighed for et bedre økonomisk grundlag. Typisk sendes et enkelt familiemedlem af sted i håb om snarlig familiesammenføring med resten af slægten i det nye land.

For flertallet er denne udvandring i første omgang en ren økonomisk disposition for at familien kan få del i Vestens rigdom og flygte fra fattigdom eller overbefolkning. Den dramatiske vækst af befolkningerne i Mellemøsten har som konsekvens, at de naturlige ressourcer som vand og frugtbar jord ikke kan klare presset. Jorden udpines, frugtbar jord bebygges, naturen destrueres i en dramatisk grad og ørkenen breder sig.

Samtidig med udvandringen, som altså i første omgang for de fleste er en søgen efter lykke, rigdom, land og arbejde, søger disse udvandrere hen til områder/byer med landsmænd og familiemedlemmer, som de har sprog, kultur, og religion til fælles med, nemlig islam. Dette er helt naturligt, men er også baggrunden for Vestens nye problem: Etableringen af ghettoer.

I. 5. Konsolideringen som anden fase af udvandringen

Den anden fase i udviklingen er, at der i Vesten i takt med indvandringen er bygget ca. 15.000 moskeer med penge fra de lande, man udvandrede fra. Disse moskeer har ofte modtaget imamer fra de mest konservative og fundamentalistiske retninger og islamiske skoler. De opfordrer ikke kun til sammenhold imod den vestlige kultur, men har i samarbejde med hjemlige islamiske bevægelser nyformuleret ideen om jihad, således at jihad, der som nævnt betyder "anstrengelse på Allahs vej", nu også omfatter udvandring som en del af den hellige krig, med det formål for øje at underlægge sig Vesten. Samtidig påstår mange af disse islamiske bevægelser, at Vestens fremgang kom som en følge af islam og islamisk kolonisering af landet. Ideen om, at "det var vore bedsteforældre, der opbyggede jeres land" spredes både på skrift og per radio uden at rødme. Muslimer kom til et fattigt og udbombet Danmark, som de opbyggede efter krigen! ("Islam i Norden" s.6 f.)

Ideen om jihad -hellig krig- mod de "vantro", herunder mod Vesten, er en uadskillelig del af islam og profetens liv. Men ideen om jihad som indvandring og kolonisering, for herefter at omdanne omgivelserne i islams billede er et nyt koncept. Man kan kalde det en efferationalisering, som kan få katastrofale følger, fordi det afstedkommer et nyt og hurtigt voksende samfund i samfundet, ja et samfund, som er i klar opposition til staten. Ghettoen bliver en stat i staten.

Denne omtolkning af jihad er i dag nået ud til overraskende store grupper muslimer: ideen om at kolonisere Vesten! Det er ikke ideen om en angrebskrig nation mod nation, men ideen om langsom overtagelse skridt for skridt, indtil man er stærk nok til en overtagelse indefra. Men tanken er ikke ny. Den er en efter-

følgelse af profeten Muhammad, som år 622 selv udvandrede fra Mekka til Medina (hidjra) og her fik magten, så han kunne eliminere og fordrive sine modstandere. I denne sammenhæng er tilbagekomsten til det fjendtlige Mekka vigtig, idet han gennem overenskomsten ved Hudabija lovede indbyggerne i Mekka, at han ikke havde ondt i sinde, når han med sine tilhængere flyttede ind i byen. Man troede ham og var overbevist om, at han ville holde sin overenskomst, men han brød aftalen med de "vantro", netop fordi de var vantro. En muslim behøver ikke at holde en aftale eller overenskomst med en vantro, men har ret til at bryde den, når han mener, han har tilstrækkelig styrke. Muhammad brød netop af denne grund overenskomsten og tog magten i byen indefra, da han var stærk nok. Magtovertagelse gennem udvandring blev da et princip i profetens sunna (liv). Og efterfølgelse af profetens liv og gerning er i sig selv en god og hellig handling: at udvandre, infiltrere og at tage magten, når tiden er gunstig. Udvandring tolkes da som en from handling, hvis man gør det som led i jihad, for at fremme islams sag. Og enhver muslim kan blot se hen til profeten og efterfølge ham i handling. Dermed tolkes udvandring ikke blot som jihad men som "efterfølgelse af profeten". Det er ham man følger. Og ligesom han gjorde, må enhver from muslim handle.

Muhammad indså i første omgang, at hans dårligt udrustede hær endnu var for svag til at indtage Mekka. Derfor måtte han indgå den snedige overenskomst, som gik ud på, at det var tilladt Muhammed og hans efterfølgere at drage ind i byen, mod at han skulle udlevere alle overløbere fra byen. Men disse lod han slippe bort, hvorefter han kunne drage ind i byen og opbygge sin base, indtil han blev stærk nok til byens overtagelse. Hans svigersøn Osman, der havde fami-

lieforbindelser blandt de fornemme i byen, havde ved tale-gavens kunst fået en aftale i stand i Al-Hudajbijja, en aftale, der i virkeligheden efter en tid førte til Muhammads endelige sejr. Denne "fred" førte på længere sigt til Muhammads overtagelse af byen. "Freden" blev en del af krigen, et nødvendigt middel for den senere magtovertagelse.

Det var netop freden ved Al Hodaybijja, som Ægyptens præsident Anwar Sadat brugte som legitimation for indgåelsen af Camp David aftalerne i 1978 med Israel. En sådan fred med Israels tilbagegivelse af tidligere ægyptiske områder, kunne betyde, at muslimerne med tiden ville blive så stærke militært, at de definitivt kunne gøre op med jøderne.

Nytolkningen af jihad som kolonisering af et nyt land møder vi overalt, både teologisk og folkeligt. Og det gælder et bredt udsnit af muslimske organisationer. Et teologisk bidrag fra det vigtige islamiske tyske blad "Morgendämmerung" belyser nytolkningen på en fin måde: "Sande muslimer forstår sig selv som erobrere. De forlader deres hjemlande, for at vinde Europa for islam. Målet er et islamisk land. For at nå målet, følges strategien: "skridt for skridt". Udvandring er et fundamentalt princip i islam, og er lig med jihad, at anstrenge sig på Allahs veje... I Islam forlader man sit hjemland for troens skyld, og således er udvandringen ikke kun en pligt, men at være imod udvandringen for troens sag er et forræderi mod det islamiske samfund, som nævnt tidligere: Er Allahs jord ikke vid nok for jer, at I kan udvandre? (Sura 4.97)"....."De, som tror og udvandrer og med deres gods og med blod kæmper for Allahs sag, indtager den højeste rang hos Allah, og det er dem, som vil sejre" (Sura 9.20) (Dr. A.M.Naqawii i "Morgendämmerung, nr.7/8, s.49).

Det folkelige udtryk for jihad som kolonisering af nyt land udmønter sig i den enkelte kvindes syn på sine mange børnefødsler. Til de fleste vestlige politikeres undren falder de muslimske kvinders fødselstal ikke som forventet, når de kommer til Vesten, men ligger stadig på det 2-3 gange højere i forhold til landets egne kvinder.

Det er fødslerne, som giver kvinderne deres værdi som kvinder i det islamiske samfund. Dermed er kvinden involveret i jihad på en særlig måde: "Tiden arbejder for os. Vore kvinder har altid en tyk mave. De kristne får stadig færre børn. Når vi har nået 50%, skal Grundloven væk og Koranen regere. De regerende skal være muslimer. Det må endegyldigt være slut med de kristnes afgudstjeneste". M.A.Rassoul, Köln, sept.97 i A. Mertensacker: "Muslime erobrer Deutschland" (1998). Professor Adelgunde Mertensacker refererer en samtale mellem to tyrkiske kvinder: Kvinderne fortæller, at de er kommet hertil fra Anatolien (Tyrkiet) for fire år siden, men allerede har henholdsvis tre og fire børn på så kort tid. "At få børn er meget vigtigt", sagde den ene "for at vi kan indtage landet". Det sker gennem børnefødsler og socialkontoret betaler jo. Hvad de tyrkiske mænd ikke klarede, da de skulle erobre Wien, det klarer nu vi. Det er vi Allah skyldig. Vi føder jer kaput".

Tilvandringen er hidtil blevet betragtet med sympati især blandt politikere, som ikke kender meget til religion og som antager, at religion, lovgivning og statsdannelse er vidt forskellige ting, som er uafhængige af hinanden. Samtidig håber storindustrien på billig arbejdskraft og muligheden for løntryk, når arbejdsstyrken blot kan vokse tilstrækkelig meget.

Nogle politikere fokuserer på, at samfundet evt. kunne tjene penge gennem udvidelse af arbejdsstyrken. Men den økonomiske vækst viser sig at udeblive. Politikerne er samtidig ude af stand til at sætte de indvandrede grupper i arbejde. I stedet for skabes kunstige særjobs med tilskud til ansættelsen af etnisk arbejdskraft, det såkaldte rummelige arbejdsmarked, der til gengæld skubber den ældre hjemlige del af arbejdsstyrken ud i arbejdsløshed. Trods det, at der slås på tromme for, at der er brug for de ældre erfarne på arbejdsmarkedet, så ser det ud til, at det er ren og skær propaganda.

Udviklingen afstedkommer en stadig polarisering, selv om myndighederne i mange vesteuropæiske lande søger at få greb om pressen enten gennem lovgivning eller såkaldt "selvvalgt" censur, der hindrer den demokratiske debat. Derfor er den virkelige demokratiske debat udeblevet netop p.gr.a. angst for en polarisering. Samtidig synes mange politiske partier at bejle til de mange nye indvanderstemmer, som kunne hjælpe dem til magten ved næste valg. Af samme grund synes mange politikere ude af stand til at deltage i en nødvendig saglig debat på et videnskabeligt grundlag, fordi de politisk har lænket deres parti og deres egen ytringsfrihed. Dermed synes befolkningens og landets interesser at være ophævet, hvilket er en udvikling, som i længden kan destruere såvel demokratiet som freden. Samtidig synes stadig flere vesteuropæiske lande at blive lænket udenrigspolitisk. Hidtil har det hovedsagelig været olien, som påvirkede udenrigspolitikken, hvilket betød, at man måtte holde sig gode venner med nogle af verdens mest hårdkogte diktaturer uden mulighed for kritik af disse lande. Men situationen er yderligere blevet skærpet ved, at man må holde sig gode venner med de lande, som leverer de største grupper af indvandrere. Det betyder overenskomster om "gensidig socialforsorg",

aftaler og velvilje overfor lande, som vi normalt ville kritisere eller boykotte. I stedet stryges disse undertrykkende regimer som Marokko, Saudi Arabien, etc. med hårene. Samtidig viser stadig flere europæiske lande en stadig mere hadsk stemning mod jøderne, bl.a. som følge af pression fra lande som Saudi Arabien, Kuwait, Palæstina, Pakistan, Marokko etc. Af angst for intern uro blandt de 3 millioner tyrkere og kurdere turde f.eks. Tyskland ikke arrestere lederen af PKK. Store befolkningskoncentrationer fra fremmede lande vil ganske naturligt påvirke ikke blot indenrigspolitikken, men også udenrigspolitikken. Boede der f.eks. hundredetusinde kinesere i Danmark ville man næppe kritisere Kina.

II. JIHAD I KORANEN

II. 1. Allahs åbenbaring som basis for jihad.

Koranen er ikke en ensartet bog. Med hensyn til krig og fred overfor ikke-muslimer er Muhammads åbenbaringer meget forskellige. Det skyldes, at Muhammad efter sin første åbenbaringer år 611 troede, at kristendommen og jødedommen var identiske og også i overensstemmelse med hans egne åbenbaringer.

Arabien var kun ringe berørt af kristendommen. Det var hovedsageligt munke, som havde søgt til Arabien, dels for at søge ensomheden og for at forkynde. Derimod havde jødedommen gjort fremskridt. Flere arabiske stammer var kollektivt konverteret til jødedommen som proselytter. Dermed havde Muhammad noget kendskab til Det gamle Testamente. Man kan tydeligt se, at han i sine åbenbaringer overtager store dele af den jødiske lovgivning fra 3. Mosebog, som kommer til at indgå i Koranen,

herunder lovene om at inddele mennesker, dyr og ting i rent og urent, renselseslove, love om gengældelse, ægteskabslove og især monoteismen.

Da profeten kommer i tættere kontakt med jøderne i Medina efter udvandringen i år 622, viser det sig dog hurtigt, at jøderne gør nar af ham, fordi han har misforstået mange af beretningerne fra Det gamle Testamente. Da han ikke kunne læse og fik historierne fra Det gamle Testamente mundtligt formidlet, har han forstået noget forkert og blandet andre beretninger sammen. F.eks. optræder profeten Zakarias i Det gamle Testamente som identisk med Johannes Døbers far i Det nye Testamente (Lukas 2). Og Moses søster Mirjam er hos Muhammad identisk med jomfru Maria!! Den historiske fornemmelse af, at der var henholdsvis et halvt og et helt årtusinde mellem disse personers liv og færden havde Muhammed ikke forudsætninger for at vide. På samme måde lader han de ægyptiske faraoner på Mose tid udføre korsfæstelser, på trods af at det var en romersk specialitet langt senere i tidsregningen. Optagelsen af middelalderlegender som gudommelige åbenbaringer f.eks. syvsoverlegenden virker helt grotesk. Endog Abraham-fortællingen bliver misforstået. Nu er det ikke Isak, som ofres af Abraham, men Hagars søn Ismael. Da han bliver gjort opmærksom på fejlene og de mange misforståelser, svarer han, at han tværtimod har rettet fejlene, og at hans gengivelse af "Guds bog i Himlen" (umalkitab) er den eneste uforfalskede. Men ellers lægger Muhammad sig især op af den farisæiske udgave af jødedommen, f.eks. at en tolder ikke kommer i Himlen (hvilket ikke står i Det gamle Testamente) eller at Jesus ikke døde på korset, Allah snød de kristne. Og Kristus er ikke gudommelig, han har tværtimod siden sagt undskyld til Allah, at han påstod noget sådant, for han havde ikke

retten til det (5.116). Alt dette går i tråd med den jødiske kritik af kristendommen, som førte til dødsdommen og korsfæstelsen.

Men alligevel mødte Muhammad kun afvisning fra jøderne. Der var så meget han misforstod og ofte på en så pudsigt måde, at det fik mange jøder til at more sig kosteligt, hvilket fik Muhammad til at nære et stigende had mod den jødiske befolkning i byen Medina. Derfor fordrev han jøderne fra byen, men beholdt deres ejendom. Siden lod han en hel jødisk stamme henrette kollektivt og vendte sig mod alle jøder med chockerende profetier, som også i dag afstedkommer et grænseløst had til jøderne, bl.a.: "Dommedag kommer ikke førend de troende muslimer slår jøderne ihjel i en sådan grad, at jøderne skal gemme sig bag sten og træer og sten og træer skal råbe: Kom o troende muslim, der er en jøde bag mig, kom og slå ham ihjel" (Hadit al-Buchari). Efter de første åbenbaringer, hvor han siger: "Der er ikke tvang i religionen" og at muslimer skal bede på jødisk vis, og bederetningen (Qibla) skal være i retning af templet i Jerusalem, ændrer han det i de senere åbenbaringer, så bederetningen bliver mod Mekka. En lignende polarisering kan man iagttage ved at studere profetens åbenbaringer vendt mod kristne. Medens profeten på et tidligt tidspunkt fik den åbenbaring, at tilbede Allah, dennes hustru og datter som guder, så mente han siden, at denne åbenbaring var satanisk og ugyldig (de sataniske vers og sura 53,20-24). Med baggrund i dette fik han den opfattelse, at også kristne har tre guder: Gud Faderen, dennes hustru Maria og deres fælles barn Jesus (sønnen) og fordømte alle kristne for flerguderi. Den oprindelige moderate holdning slår over i had. Denne dramatiske udvikling af Muhammads åbenbaringer i Koranen betyder, at man må tage utraditionelle skridt i brug for at forklare de indlysende modsigelser. Det sker ved, at de først åbenbarede blide vers

ophæves, når de strider imod de sidst åbenbarede barske vers. Profetens sidste åbenbaringer indeholder de mest kompromisløse regler for jihad og byttetagning og omgang med ikke-muslimer. Her skal især sura 9 Al-Tawba nævnes, som både indeholder sværdverset (9.5) og de regler om Muhammads udvandring, som i dag anakronistisk af mange muslimer tolkes som udvandringen til Vesten og indtagelsen af nyt land og bytte. Dermed får sura Al-tawba en ny drejning og bliver populær endog som moskenavn, hvilket "Det islamiske Trossamfund" i København har taget til sig i imam Achmed Abu Labans tolkning: moskeen Al-Tawba på Dorteasvej.

II. 2. Martyrbegrebet og profetens efterfølgelse

Mange af de senere koranvers peger på, at det, at dø i krig samt drab af islams fjender, fører drabsmanden direkte til Paradis. Muslimske koranskolebørn fik hængt plastiknøgler om halsen af det shiamuslimske styre i Iran med forsikring om, at de i krig mod de vantro ville komme direkte i Paradis. Slutningen af de breve, som de 19 døde selvmordsterrorister havde på sig, der bombede "World Trade Center", lød: "Kun den, der kender belønningen efter døden kender døden. Du vil komme i Paradiset, du vil komme ind i det rigtige liv".

Den, som falder i kamp for Allah, kaldes shahid - dvs. martyr. Alle de muhajediner, som faldt i kamp for Allah og for etableringen af den islamiske umma i islams første dage og kampe mod beboerne i Mekka kaldes shahuda (martyrer). De er martyrer jævnfør sura 3.170: "I skal ikke mene, at de, der døde i krig for Allahs er er døde. Nej de er levende hos deres Herre og bliver forsørget i alle måder". I teologiske afhandlinger om jihad og sharia anføres det, at alle, som dør under jihad, dvs. falder i kam-

pen for islam, vil få del i Paradisets glæder. De vil blive vartet op af storbarmede hurier og blive beværtet på alle måder. Derfor er det bedst og sikrest at dø under jihad, da en plads i Himlen da er sikker. For han som falder i krig betragtes som martyr.

Martyrbegrebet perverteres dermed i islam. Medens en kristen martyr, er et menneske, der dræbes uskyldigt p.gr.a. sin kristne tro, er en martyr i islam ofte et menneske, som dræber for sin tro.

Ideen, at drab kan føre til evigt liv, når blot man dræber ikkē-muslimere, er særegent for islam. „Sværdet er nøglen til Himlen og Helvede“, sagde Muhammad til sine efterfølgere jævnfør Hadit. (P. Fregosi s. 22). Sværdet er også nødvendigt at bruge overfor den, som falder fra islam. Drab af den opsætsige, som falder fra sin tro, fører også til Himlen. “Hvis nogen forlader islams religion, så dræb ham”, (Hadith Sahi al-Buchari vol.9.nr.57) “Ethvert menneske, som forandrer sin religion (fra islam), dræb ham!” (Hadith Sahi al-Buchari, vol.4, nr.260). “De, som forlader islam, som pilen fra en bue, hvornår du end finder disse, dræb dem, for der vil være en belønning på opstandelsens dag for dem, som dræber dem” (Muhammads ord refereret af Ali) (Hadith Sahi al-Buchari vol 6. nr.526).

Jihad er Allahs egen befaling til profeten Muhammad. Og han befaler jihad for sine efterfølgere. Profetens sunna er efterfølgelsen af profetens liv og gerning også på dette område. Koranen åbenbarer, at befalingen om hellig krig godt nok vil være nogle imod, men det er blot fordi, de ikke ved, hvad der er godt for dem selv og for Allahs sag. Jihad stopper først, når hele jorden er Allahs. (“Islam must completely made over before the Jihad is eliminated“

(Encyclopedia of Islam, Leyden 1913, s.21). Hele 213 koranvers handler om jihad. Idéen er gennemarbejdet, således at byttetagningen af ikke-muslimerne skal sættes i system og fordelingen ske efter bestemte regler. Det kan gå så vidt som i et skrift, som jeg fik fra “Det islamiske Frihedsparti” i Danmark, som udførligt lover muslimer i Danmark skattefrihed i den kommende islamiske stat: Skatten skal efter islamiske regler fortrinsvis komme fra:

a) Ikke-muslimers krigsskat

b) jordskat og

c) byttetagning ved jihadkrige mod ikke-muslimske lande!! Reglerne om jihad i Hadit, dvs. profetens sunna er meget omfangsrige og vil blive for omfattende at berøre. Derfor vil jeg blot referere de vigtigste love om den islamiske krig fra Koranen. Her skal der særligt lægges vægt på sura 8 (Byttet og krigen) og 9 (Boden), hvor man vil lægge mærke til, at de to “moderne” jihadmodeller som henholdsvis krig og kolonisering af nyt land gennem udvandring, står side om side. Verset: “at udvandre og med sit gods og blod kæmpe for Allahs sag”, forekommer i næsten fuldkomment identiske udgaver i flere andre suraer, hvorfor jeg ikke har medtaget alle udgaver.

II. 3. Vigtige Koranvers om jihad

Sura 9: Al -Tawba (Boden)

9.5 (Sværdverset) O, når de forbudte (hellige)måneder er forbi, så dræb de vantro, hvor I end træffer dem, og grib dem, og belejr dem, og lur dem op i ethvert baghold. Men omvender de sig og beder (den muslimske) bøn og betaler krigsskat, så giv dem vejen fri. Sandelig, Allah er den tilgivende, den barmhjertige.

9.28. O, I som tror! Sandelig de vantro er urene. Derfor må de efter dette år ikke nærme sig moskeen. Oh, hvis I frygter fattigdom, så vil Allah gøre jer rige ud af sin fylde, når Han vil. Sandelig Allah er alvidende, alvis.

9.29 De, som tror og udvandrer og med deres gods og blod kæmper for Allahs sag, de indtager den højeste rang hos Allah, og de er det, som vil sejre. (Et særdeles vigtigt vers, som i muslimske tidsskrifter og af islamiske teologer atter og atter anvendes til at legitimere kolonisering).

9.29 Kæmp mod dem fra skriftens folk (jøder og kristne), som ikke tror på Allah og dommens dag, og som er ligeglade med, hvad Allah og hans sendebud (Muhammad) har erklæret tilladt, og som ikke følger den sande bekendelse, indtil de frivilligt betaler jer krigsskat og anerkender deres underkastelse.

9.39 Hvis I ikke udvandrer, vil Han straffe jer med en smertelig straf og vil i jeres sted vælge et andet folk, og I vil sandelig ikke gøre Ham skade. Og Allah har magt over alle ting.

9.40 I skal udvandre, lette og tunge, og føre krig med jeres gods og jeres blod for Allahs sag. Det er bedre for jer, om blot I vidste det.

9. Sura 3,12,29,55,63,73,80,90,113,123. Forkynd kvalfulde straffe for de vantro. O I troende, bekæmp de vantro, som bor i jeres naboskab; lad dem føle hele jeres strenghed, og vid, at Allah er med dem, som frygter Ham”

8.65 Al- Anfal (Byttet og krigen)

O profet, du skal opildne de troende til krig. Og er der blot 20 standhaftige blandt jer, så skal de overvinde tohundrede. Og er der hundrede blandt jer, så skal de overvinde tusinde af dem, som er vantro, fordi de er et folk, som ikke forstår. (Vedr. selvmordsaktionen mod “World Trade Center” så indledte 2. del af dette koranvers et brev, som terroristen Mohamed Atta havde i sin taske. Tasken kom ikke med i flyet. Brevet indeholdt fortrinsvis korte instruktioner om terroraktionen.).

8.75 De, som herefter tror og udvandrer og fører krig ved jeres side - de hører til jer, og blandt blodsbeslægtede står de hinanden nærmere, end alle andre i Allahs bog. Sandelig, Allah ved alle ting vel.

2.216 Al-Baqara (Koen)

Krigen (mod de vantro) er befalet jer, selv om den skulle være jer imod; men det er vel muligt, at det, der er godt for jer, skulle være jer imod, og det er muligt, at I kan lide noget, som ikke er godt for jer. Allah ved, men I ved ikke.

2,24 Kæmp for Allahs sag og vid, at Allah hører alt og ved alt.

4.57 An-Nisan (Kvinden)

Vær ikke dovne i at søge at forfølge de vantro folk, selv om det måtte være jer ubehageligt.

4.77 Har du ikke fået bud om dem, til hvilke der blev sagt: I skal tøjle jeres hænder, bede og betale zakat (den islamiske skat). Men når der blev befalet dem krig, da frygtede en del af dem for mennesker, ligesom frygten for Allah eller endnu større frygt, og de sagde: Herre, hvorfor har du befalet os krig? Vil du ikke

udskyde det endnu en tid? Sig: Denne verdens fortrin er ringe, og det hinsidige er bedre for de troende, og ikke en smule uret skal I lide.

4.84 Kæmp for Allahs sag. Du vil ikke blive draget til ansvar for nogen anden end dig selv - du skal opildne de troende. Måske vil Allah holde de vantros krig tilbage, og Allah er stærkere i krig og streng til at straffe.

4.90 Tag derfor ikke nogen af de vantro som venner, førend de overgiver sig til Allahs sag, men hvis de vender sig bort, så grib dem og drøb dem....

4.105

Vær ikke sene til at forfølge et vantro folk, også selv om det måtte være jer imod.

7.74 Den, som kæmper for Allahs sag, om han falder eller sejrer, vil vi give ham stor løn.

12.29 Oh, I troende, bekæmp de vantro, som bor i jeres naboskab; lad dem føle hele jeres strengthed.

33.27 Og Allah gav jer deres (de vantros) land, deres huse og formuer i arv, og land, som i endnu ikke har betrådt. Allah har magt over alle ting. (Dette er et af de vigtigste vers, som anvendes til at legitimere kolonisering).

47.36 Vær ikke svage overfor jeres fjender og inviter dem ikke til fred: I skal være de mægtige, for Allah er med jer og undlader ikke at give jer løn for jeres gerninger i krig.

48.17 I skal bekæmpe folk medmindre de bekender sig til Islam.

61.11 I skal tro på Allah og på hans sendebud (Muhammad) og I skal føre krig ved hans side med jeres gods og jeres blod. Det er bedre for jer, hvis blot i vidste det.

II. 4. Byttetagning

8.1 Al-Anfal (byttet og krigen)

De spurgte dig om bytte. Sig: Byttet tilhører Allah og hans sendebud. Derfor frygt Allah og del det (byttet) i enighed iblandt jer og adlyd Allah og hans sendebud (Muhammad), hvis I er troende.

48.19 Sejren, Erobringen

Og meget bytte skal i tage. Og Allah er almægtig, alvis.

48.20 Allah har lovet jer meget bytte, som I skal tage...

59.6 Fordrivningen

Og hvad Allah har givet hans sendebud i bytte fra dem (fra de vantro). I har hverken ansporet hest eller kamel dertil, men Allah giver hans sendebud magt over dem han vil, og Allah formår alle ting.

69.7 Det, som Allah har givet hans sendebud (Muhammad) i bytte fra indbyggerne i byerne, det er til Allah og hans sendebud og for de nærmeste slægtninge, og de forældreløse og de fattige og de vandrende, således, at det tilkommer ikke blot de rige. Og det, som sendebudet giver jer, tag imod det, og det han forbyder jer, skal i holde jer fra. Og frygt Allah, sandelig Allah er streng til at straffe.

II. 5. Andre regler for jihad jævnfør Koran og Hadith

En lang række Korancitater i forbindelse med Muhammads udvandring har en vigtig betydning for muslimer i dag for deres islamiske selvforståelse og identitet. Profeten og hans tilhængeres udvandring, som er udgangspunktet for den islamiske tidsregning, er altså et centralt begreb i islam. Den bliver endnu mere central i nytolkningen, hvor det ikke er Mekka, som skal indtages indefra, men "nyt land i Vesten," som Allah vil skænke alle dem, som følger ham.

Især Sura 4.99. "Han, som udvandrer (flygter) fra sit hjemland for Allahs sag, skal finde talrige tilflugtssteder i landene og stor overflod". Dermed tolkes disse vers direkte profetiske. Overfloden, socialhjælpen, børnepengene og det nye land som en gave til islam, tolkes som en direkte opfyldelse af profetierne.

Samtidig pålægges der den indvandrede muslim en vigtig opgave, som tolkes som den opgave at udrydde kufrtilbederne, den falske hedenske kultur, den kultur, som ikke er Allahs. Derfor skal muslimer lægge sig i selen og hele tiden presse på, kæmpe og gennemføre Allahs system. "Påfør dem krig, indtil hedenskaben ikke findes mere og Allahs religion hersker overalt (Sura 8.39). I det hele taget gælder ganske særlige regler for muslimer overfor såkaldte "vantro" ikke mindst, hvis man befinder sig i en kampsituation: Du må lovligt lyve. Ja du må endog ifølge Koranen voldtage kvinder, når det er vantros krigsfanger. Denne regel tolkes meget forskelligt fra gruppe til gruppe, men er siden Profeten blevet anvendt gennem hele jihads historie som en religiøs dispensation og historisk kendsgerning. Koranen tillader under jihad at voldtage "vantro" kvinder, men forbyder at dræbe kvinder og børn, for disse er i Koranen krigsbytte i overensstemmelse med profetens praksis. Der refereres kun

få tilfælde i Koran og hadith, hvor kvinder dræbes: f.eks. Um Kurfa.

II. 6. Når løgn er lovlig

Et væsentligt problem i jihadssituationen og enhver omgang med ikke-muslimerne er, at enhver troende muslim ikke behøver at sige sandheden overfor den såkaldte vantro altså ikke-muslimer. Problemet er ikke behandlet i dansk videnskabelig litteratur bortset fra bogen "Islam integration eller...?", der indeholder et helt kapitel om taqija.

Inden daer emnet kun blevet berørt få gange (primært i den tyrkiske udgave af taqija, som i Tyrkiet kaldes takyiye). Journalist Lasse Ellegaard beskriver fænomenet ved at citere en række tyrkiske embedsmænd. Ellegaard havde netop fået en tyrkisk embedsmand som bekendt. Han udtrykte bekymring overfor det islamiske Velfærdsparti, og ville være anonym. "Når først de kommer til magten, vil de skifte ansigt, sagde min nye bekendt og henviste til begrebet Takyiye, et arabisk (eller muligvis persisk) ord, der dækker over den rettroende muslims pligt til at "skjule sit ansigt", hvis det gavner den sag, der påbydes af Koranen". "En tyrkisk diplomat i Bruxelles havde nogle uger i forvejen talt om det samme begreb med en vis gysen: "Erbakan (islamisternes leder)... Nu, hvor han er tæt på magten, er han moderat og forsigtig, men sandheden er, at han lyver med Koranen i hånden". Udenrigsminister Coskun Kirca udtalte til The Economist: "... at hvad The Economist ikke var klar over, er, at islamisterne må lyve og stjæle, hvis de finder det i samklang med dogmet om takyiye - og således bekræftede denne avis kommentator mit nye bekendtskabs frustration over, at europæerne har tendens til at gøre sig kloge på tyrkiske anliggender, som de dybest set ikke har en skid forstand på."

(”Den islamiske bekymring”, Information 17.-18.2.1996). Som begrundelse for brugen af taqija henvises også til Profetens sunna. Muhammed praktiserede taqija, når han snød sine fjender, siger islamiske teologer. Her henvises til ”Freden ved Al-Hudabija”, hvor Muhammad narrede sine modstandere. Overenskomsten ved Hudabija havde kun som formål ved forstillelse at få modstanderne til at tro, at han havde gode hensigter. Fredsaftalen var dog kun beregnet på at samle kræfter til den endelige underkastelse af modstanderne i Mekka, hvilket lykkedes. Med aftalen fik han adgang til byen, så hans tilhængere kunne tage magten indefra.

Begrundelserne for, at det netop er ikke-muslimer, man kan lyve overfor, er Koranens ord, at Allah netop fuppede ”de vantro”. Han fuppede alle kristne ved at lade det se ud som om, Jesus døde på korset. Men han døde slet ikke, ”det så kun sådan ud for dem”, siger Koranen, for Allah snød dem. Han snød sine fjender. Den tyske muslimske forfatter og filosof M.A. Rassoul anbefaler i sin bog ”Allahs letzte Botschaft, Argumente für den Dialog mit Christen”, at forvirre dialogpartneren ved at føre ham bag lyset. Argumentet henter han i Sura 4,142: ”Sandelig, hyklerne forsøger at overliste Allah, men han vil overliste dem”.

Dette vigtige korancitat har jeg hørt blandt danske muslimer i mange forkvalede udgaver som argument for at fuppe, narre og forvirre det vantro system og kufrtilbederne. F.eks. denne udgave: ”De vantro smæder rænker, men Allah smæder også rænker. Og Allah gør det bedst”. Eller som i Berlingske tid. 17.12.1995: ”Danskerne er vantro og umoralske, og derfor er det legalt at lyve overfor dem”. I den forbindelse henviser en kendt muslim til, at børn i koranskoler lærer, at det er legalt at lyve overfor ikke-mus-

limer. Denne fatale praksis kan være direkte ødelæggende for ikke-muslimers forsøg på forståelse af den muslimske kultur.

Babar Baig, som var medarrangør af en konference om foreneligheden af islam og dansk kultur, udtalte i den forbindelse til Jyllands Posten (Aug.2000), at mænd og kvinder er lige, for det siger Koranen. Som en af de centrale og ledende skikkelser i Muslim Youth League i Danmark og dermed som central figur i ungdomsafdelingen for den islamiske meget konservative pakistanske muslimske organisation ”Minhaj ul-Quran” står han ellers for helt andre holdninger.

Den holdning, han der giver udtryk for, er, at hvert ord i Koranen er absolut korrekt. Men det betyder, at kvinden på stribevis af områder kun har de halve rettigheder (vidneret og arveret) og på andre områder er uden rettigheder (skilsmisseretten, afstraffelsesretten og loven af tilbageholdelse af kvinden).

Den særprægede brug af taqija i bevægelsen Minhaj ul.Quran, som er en yderliggående islamisk bevægelse i fåreklæder med 1300 medlemmer i Danmark, ses også gennem diverse hjemmesider og især ved at læse den pakistanske professor i Sharia (islamisk lov) Muhammad Tahir-ul-Qadris skrifter. Han er bevægelsens grundlægger og leder. Bevægelsens teser fremlægges i den danske offentlighed som ideen, at ”islam er fred og harmoni”, hvilket kolporteres af Babar Baig som formand for ”Muslim Youth League” og Mona Sheik som formand for ”Women Youth League”. Bevægelsens officielle målsætning udadtil er: ”peace, progress and prosperity”. Men af bevægelsens hovedhjemmeside i USA fremgår bevægelsens reelle mål: ”islamisk overherredømme over hele verden”. De vantro skal dræbes, hvis de viser foragt for Profeten: ”Han påviste på grundlag af Koranen og Sunna, at en person, der findes skyldig

i foragt for Profetens (fred være med ham) endegyldighed for-tjener dødsstraffen, og at denne straf udføres som hadd (dvs. den shariabestemte straf). Foragt for Profetens (fred være med ham) endegyldighed er en forbrydelse, som ikke kan tolereres, hvad enten den begås direkte, indirekte, med overlæg eller er utilsigtet. Forbrydelsen er så alvorlig, at end ikke den dømtes anger kan forskåne ham fra dødsstraffen". (bogen "Islam & Christianity" af Muhammed Tahir ul Qadri, som er bevægelsens leder og grundlægger.) På den danske hjemmeside har der hidtil stået, at Minhaj Denmark og alle underorganisationer virker i overensstemmelse med Minhaj-ul-Quran-bevægelsens forfatning i Pakistan: citat: "Minhaj-ul-Quran Denmark and its sub-organizations function in accordance with the constitution of the Tehreek (Movement) Minhaj-ul-Quran 365-M, Lahore Pakistan". Bevægelsen ønsker at oprette muslimsk verdensherredømme jævnfør deres amerikanske hjemmeside: "Minhaj-ul-Qur'an was established in 1980 by Prof. Dr. Muhammad Tahir-ul-Qadri with the cooperation of his dedicated associates for the unity of the world of Islam and for the restoration of the supremacy of Islamic faith over other ideologies, and to intensify the international struggle for Islamic revolution."

Et tilsvarende eksempel på praktisk anvendelse af taqija overfor ikke-muslimer er OPSA ("Foreningen af pakistanske studerende og akademikere") et eksempel på. Da søgelyset blev kastet på de mange voldtægter og nye gruppevoldtægter begået af 2. generationsindvandrere fra muslimske miljøer, stod tre muslimske organisationer frem (herunder OPSA) og sagde, at "Voldtægt er dybt uacceptabelt i islam, og nu ville de tre organisationer stå frem og at lave demonstrationer mod voldtægt. Dette fik stor omtale i de fleste blade. Men demonstrationerne udeblev. Og næsten samtidig var medlemmer fra OPSA og

deres hjemmesides administrator Tanveer Sharif i fuld gang med en debat om, hvordan man kunne hacke "Foreningen Dansk Kulturs" hjemmesider, idet der var nogle artikler om voldtægt, især gruppevoldtægt i Pakistan, hvor gerningsmændene blev løsladt, hvis ofrene var "vantro" dvs. ikke-muslimer. Debatten sluttede med, at man bestemte sig for at hacke siden. Kort tid efter stod OPSA og Tanveer Sharif frem i Tv og fordømte bombningen af World Trade Center. Men samtidig kunne man på deres hjemmeside se, at fordømmelsen næppe var ment alvorligt. Samtidig med OPSAs officielle afstandtagen fra bombningen skrev Faraz Butt på OPSAs hjemmeside, at det godt nok var synd for de uskyldige, der er døde, men "på en måde var USA selv ude om det". Choudrani undrede sig over, at der var muslimer, der blev mistænkt? "Det kan være amerikanske jøder, konservative, nationalister." Og Choudrani fortsætter: "Det er synd, at det er uskyldige mennesker, der døde, men hvad med Palæstina og Kashmir, er det ikke også uskyldige mennesker, der dør. Jeg er glad for at dette er sket... Jeg takker den person/organisation, der står bag dette." På den engelsksprogede gren af debatsiden, skriver Choudrani, at det nu kan dokumenteres, at terroristgrenen af International Pakistan Students Organisation, der også er repræsenteret i OPSA, har forbindelse med terrorhandlingen. Man må spørge om, hvad der menes med det, ligesom den sære vittighed om, at næste offer skal være en dansk ludder? Enkelte kvinder på debatsiden var dog ikke begejstrede for jubelen. Huma Afandi skrev: "Der er mange uskyldige mennesker, der er blevet dræbt i går. Der er sikkert også muslimer iblandt dem". Og videre: "Jeg mener al form for undertrykkelse ikke kun kommer af, at vi bliver undertrykt af Vesten, men af at vi ikke kan finde ud af at skabe en union indenfor den muslimske verden" (Underforstået en genoprettelse af kalifatet).

Sunnimuslimer i Vesten fornægter overfor ikke-muslimer eksistensen af taqija. Men den konsekvente fornægtelse af, at man anvender forstillelse overfor enkeltpersoner og "vantro" myndigheder er en del af selve metoden. Ofte medfører det grænseløs forvirring hos modstanderen eller de forhandlende myndigheder, når de ofte langt senere får kendskab til brugen af dette fænomen i Islam. Anbefalingen af løgn i form af taqija bl.a. på "The 4. Conference of Islamic Research" som en god og brugbar metode blandt sunnimuslimer, er yderst betydningsfuld, idet Al Azar universitet i Cairo har stor en betydning for sunni-islam.

Taqija kædes ofte sammen med et andet begreb, nemlig "abrogation" eller "naskh" når Koranen skal tolkes. Da mange koranvers er i modstrid med hinanden, har islamiske retslærde opstillet læren om abrogation, hvilket betyder, at de sidst åbenbarede koranvers sætter de først åbenbarede vers ud af kraft, såfremt de strider mod hinanden. F.eks. et vers som: "der er ingen tvang i religionen" (Sura 2.256) sættes ud af kraft med sura 9.5 (sværdverset). Ordet "naskh" betyder på arabisk "ophævelse". 250 koranvers er abrogerede f.eks., de kendte "Sataniske Vers" om, at anerkende flere arabiske guder ved siden af Allah (jævnfør sura 53,20-24). Abrogerede vers er "mansukh" (dvs. ophævede). Begrundelsen for abrogation er koranverset "vi bringer jer bedre (vers)". Da Muhammad beskyldes for at lyve, fordi han pludselig kommer med åbenbaringer, der er i modstrid med hans foregående åbenbaringer, kommer han med åbenbaringen Sura 16.102 for at gyde olie på vandene: "Vi bringer et bud i stedet for et andet bud - Allah ved dog bedst, hvad Han åbenbarer - så de siger: Du er en løgner. Nej de fleste af dem har ingen viden".

I forbindelse med brugen af taqija, bruges abrogerede vers for at

forvirre de vantro. Især anvendes de milde ophævede vers fra Muhammads første tid, medens man fortier de hårde vers, der er kommet til senere. Den eneste retning, som ikke ønsker abrogation, er Amadijasekten, som til gengæld fejloversætter Koranen eller laver mærkelige tolkninger. Man fjerner eller formilder de grove passager. Når der står, at muslimer skal skære de vantros halse over, oversættes dette forkert ved at skrive: "slå dem over nakken". Et eksempel på dette er Abdul Salam Madsens danske koranoversættelse, som er en Amadijaoversættelse.

I sin yderste konsekvens kan brugen af taqija overfor ikke-muslimer føre til den totale opløsning af moralen, som det i udpræget grad er tilfældet i shiaislam:

"Folk siger, 'Lyv ikke'. Men dette gælder ikke, når vi tjener Allah. Han lærte mennesket at lyve, således at vi kan redde os i vanskelige øjeblikke og forvirre vore fjender. Skulle vi holde os til sandheden med den konsekvens, at troen udsættes for fare eller nederlag? Nej. Folk siger: 'Slå ikke ihjel'. Men den Almägtige lærte os, hvordan man slår ihjel. Hvorfor skulle vi ikke slå ihjel, når det er nødvendigt for at sikre troens sejr?... Bedrag, svindel, konspiration, snyd, tyveri og mord er ikke andet end midler. I sig selv er det hverken godt eller dårligt, uden de hensigter, der er bag. Se på en køkkenkniv. Er den god eller dårlig? En husmor kan skære kød med den. Og en af islams soldater kan gennembore hjertet på et skadedyr" (Hizbollahteologen M. Navab-Safavi i appendiks til Amir Taheri: "Holy Terror", Sphere Books Limited, London 1989). Dermed er der i islam en dobbelt legitimation for bekæmpelse af vantroen med alle midler. Jihad som forpligtelsen til kamp, og taqija som den moralske opløsning af enhver skrupel eller anstændighed i kampen mod skadedyr. Terror bliver hermed legitim. Terror er den krig, hvor alle moralske skranker falder.

Udryddelsen af skadedyr er legitim. Terroren har dermed udgangspunkt i islams mest fromme kredse, i den islamiske renæssance.

III. PROFETEN OG DEN HELLIGE KRIG

Profeten Muhammad var ikke blot skaberen af en ny religion med udgangspunkt i det gamle Arabiens skikke, men han er tillige skaberen af Jihad, ikke blot gennem sine åbenbaringer, men også gennem hans liv og eksempel (sunna). Sunnaen er et væsentlig element af islam, idet profetens eget liv og egne ord, som gengives i Hadith er vejvisende for troende muslimer. Krig var en del af Profetens liv, og uden krigen var religionen ikke blevet udbredt.

Profeten Muhammad blev født 570 efter Jesu fødsel. Som barn var han først hyrde, siden ung kameldriver. Sidenhen blev han professionel kameldriver i tjeneste hos en arabisk enke ved navn Khadijah, der ejede en flok kameler. Khadijah, der var forretningskvinde og var 15 år ældre end Muhammad, sendte ofte sin unge kameldriver, som hun blev gift med som 40årig, på ture til Damaskus med de 4 kameler, som hun ejede. På det tidspunkt levede der allerede mere end 2 millioner mennesker i Arabien, en alt for stor befolkning, til at den kunne brødføde sig selv i det tørre klima og med de store ørkenområder med relativt få oaser. En vigtig indtægt kom derfor til at bestå i at overfalde karavaner på de vigtige karavaneruter fra Saba mod Syrien og Ægypten. I år 611 fortalte Muhammad sin hustru om de første åbenbaringer, han havde haft, men at han var i tvivl om, hvem der talte til ham; faktisk var han fyldt af så stor frygt, at han rystede.

Han frygtede, at en dæmon havde besat ham. Men hans hustru troede ham og bakkede ham så kraftigt op, og han blev overbevist om, at ikke en dæmon, men englen Gabriel havde talt til ham. Khadijah sagde, at han ikke skulle være bange. "Det er en engel, ikke en djævel". Det troede flertallet af Mekkas indbyggere nu bestemt ikke, og mange udtrykte også fjendskab overfor hans åbenbaringer. Ikke mindst Abu Jahl forkastede Muhammads åbenbaringer klart og utvetydigt. De havde ikke kunnet lide hinanden fra barnsben af, og nu voksede uvenskabet til had. Engang kom det til åbent håndgemæng mellem dem, hvor Muhammad havde slået Abu Jahl så hårdt i hans kønsdele, at Abu Jahl i Muhammad "så en kamel med tænder, der ville æde ham". Det spidsede efterhånden sådan til, at han måtte forlade byen med sine tilhængere og drage til Medina. Udvandringen (Hidjra) år 622 er starttidspunkt for den islamiske kalender og tidsregning. Efter Khadijahs død, og efter at Muhammad og hans tilhængere var udvandret fra Mekka til Medina, blev det hurtigt profetens og hans efterfølgeres vigtigste ernæringsvej at overfalde karavaner. Ikke mindst de rige karavaner fra Mekka var et let bytte. På denne måde kunne han hævne sig på sine gamle fjender og binde sine trofaste efterfølgere tættere til sig, idet de delte byttet fra overfaldene Disse karavaner kunne bestå af op til flere tusinde kameler med bevæbnede drivere, der bragte krydderier og silke fra Kina og Indien og Java samt slaver fra Afrika. Profetens første succes i krig var ved Nakhla, hvor de overfaldt en meget lille karavane og tog to af de fire ledsagere til fange og dræbte en tredje. Muhammad modtog halvdelen af udbyttet, medens resten blev delt mellem ledsagerne. Dette statuerede et eksempel for de følgende tusind år, hvor kaliffer og sultaner altid modtog halvdelen af skatter, slaver og bytte i forbindelse med overfald og krige, medens krigerne (muhajedinerne) delte den anden halvdel. Det næste

overfald foretog profeten mod en større karavane med relation til Mekka. Det førte til regulær krig mod en hær fra Mekka nær ved Badr. De gik til kamp med spyd, sværd, bue og pil. Under kampråbet "Allah er stor", kunne Muhammad siden fortælle sine ledsagere, at han havde set en hær af engle med gule turbaner kæmpe på Profetens side. Kampen ved Badr, som er nævnt i Koranens sura 123 var den første større kamp i den hellige krigs historie. Mange mænd fra Mekka blev dræbt og 40 taget til fange. Muhammads rigdom og styrke voksede, idet 150 kameler og 10 heste blev bytte, og flere købmænd blev kidnappet. Profetens rigdom voksede gennem løsesummer fra de købmænd, som skulle frikøbes. Kritikken fra Medinas digtere og jøder voksede imidlertid. Især et ironisk digt af den kvindelige poet Asma bint Marwan blev for meget for Profeten. Digtet blev hendes død. Hun blev myrdet, medens hun lå og sov med sit barn i sine arme. Senere blev en anden kritisk digter i byen Abu Afak myrdet, medens han sov. Dermed var kritikken stoppet, og Profeten fik samlet magten under sig i Medina. Den dag, Asma blev myrdet, "blev mændene fra Banu Khatma omvendt til islam, fordi de så islams magt", skriver krønikeskriveren Ibn Hisham. Kompromisløs magtudøvelse blev et effektivt våben til at overbevise modstandere om islam. I tiden i Medina opbyggede Muhammad et harem på et dusin hustruer og konkubiner. Hans yndling blev Aisha, som den næsten 50 årige profet giftede sig med, da hun var 6 år gammel. Pigen flyttede sammen med Profeten, da hun var 8-9 år. Profeten og hans mænds indvandring i Medina betød nyt liv, flere tilsluttede sig ham. Men også her fandtes der andre modstandere end digterne. En jødisk dreng havde løftet op i kjolen på en muslimsk pige. Drengen blev myrdet på stedet. Muhammad besluttede yderligere at belejre det jødiske kvarter i byen. Jøderne overgav sig, hvorpå Muhammad gav dem lov til at forlade byen. De skulle dog over-

lade deres huse og samtlige ejendele til muslimerne, hvoraf profeten modtog halvdelen. Men digterne og litteraterne var ikke blevet trætte af at øve modstand. Poeten Kaab drog til Mekka for at søge bistand, men han blev afsløret. Da han kom hjem til Medina, gav Muhammad ordre til at skære halsen over på ham. Sværdets magt sejrede over ordets magt. Kaab var ikke den sidste poet, som måtte lade livet.

Jihad mod jøderne på den arabiske halvø nærmede sig sin kulmination med stadig flere krigeriske åbenbaringer vendt mod jøderne, som længe havde moret sig over, at Muhammad konsekvent fik beretningerne fra Det Gamle Testamente galt i halsen, og åbenbaringerne ganske tydeligt viste ukendskab til Det gamle Testaments beretninger. Det endelige sammenstød fandt sted mellem Muhammad og den jødiske Beni Qoreiga stamme i Medina, som havde nægtet ham støtte, efter at han havde overtaget magten i Medina. Muhammad befalede en massehenrettelse af stammen. Mellem 600 og 800 mænd skulle henrettes på markedspladsen. I forvejen havde profeten ladet grave massegrave til kroppene. Henrettelserne påbegyndtes tidligt om morgenen og fortsatte til ud på natten, oplyst af fakler. Muhammad forlod henrettelsespladsen hen på aftenen for at fornøje sig med Reihan, en ung pige og enke efter et af ofrene, som faldt i profetens smag. Da hun vægrede sig ved at blive hans hustru, blev hun tvunget til at være hans konkubine. Stammens øvrige kvinder såvel som alle børn blev solgt som slaver, en praksis man siden fulgte under jihad overalt, hvor man trængte frem. De kvindelige slaver kunne anvendes til at øge børneproduktionen for deres muslimske herrer. Henrettelsen af alle mænd i den jødiske Beni Qoreiga stamme bevirkede, at Muhammad blev en rig og respekteret mand fra den ene dag til den anden. Den del af de dræbtes ejendom, som tilfaldt Muhammad, ændrede profetens formueforhold radikalt.

Koranen priser drabene i Koranens Sura 33.25. Jihad som institution var fastlagt. Profetens sunna (livsførelse og handlemåde) blev et eksempel til efterfølgelse af Allahs vilje. At konvertere til islam var blevet en profitabel vej til at opnå rigdom og undgå den skat, som blev pålagt ikke-muslimerne. Snart kastede stammerne blikket på nabofolkernes rigdom, ikke mindst det kristne byzantinske rige og kirkernes hellige kar. Den hellige krig var skabt. Hertil visheden og Muhammads forsikring om, at enhver, som falder i hellig krig, er sikker på Paradis, d.v.s. et Paradis for mænd, hvor mændene tilbagelænedede på bløde silkepuder uophørligt kan dyrke deres seksuelle trang med flokke af unge "hurier", jomfruer med store bryster og øjne, som opvarter mændene på enhver tænkelig måde (Sura 78,32 og 78,34).

Profetens sunna (handlemåde) får siden stor betydning i islam for Muhammads efterfølgere. Hans adoptiv søn Zeid viser det, da han skal straffe røverkvinden Um Kirfa. Han beordrede hendes ben bundet fast til to kameler, som blev drevet til hver sin side, så hun blev revet i to stykker. Derpå myrdede han hendes to unge sønner. Muhammad gratulerede og roste Zeid og gav ham som tak kvindens datter som tjenerinde. Profetens sunna viser også, hvordan de straffe, som Allah åbenbarede for profeten, skulle anvendes i praksis. I Hadith Sahibu al-Bukhari fortælles en episode, hvor Muhammad giver nogle folk ophold. Disse viser sig dog at være røvere. De stjæler nogle af Muhammads kameler og dræber en oppasser. Profeten giver da ordre til, at lovovertræderne først får hugget hænder og fødder af. Dernæst at deres øjne skal stikkes ud ved, at gloende jern blev stukket ind i deres øjne, hvorpå de blev spiddet på pæle i Medina, indtil de døde ("Dictionary of Islam" s.1019).

Efterhånden fik Muhammad også styr på konkurrerende profeter og klanledere. Han sendte sin discipel Abdallah ibn Oneis

til lederen af den konkurrerende klan Sufyan ibn Khalid for at snigmyrde ham og få hans afhuggede hoved overbragt. Abdallah kom tilbage med det blodige hoved og smed det foran Profetens fødder. Som tak gav Muhammad ham sin stok. Da hans personlige fjende fra Mekka, Abu Jahl, blev dræbt i forbindelse med kampen ved Badr, og hans blodige hoved blev kastet for fødderne af profeten, udbrød han, at "den døde mands hoved var ham mere velbehageligt end den bedste kamel i Arabien" (Fregosi s.48).

I Hadith Sahi al-Buchari hører vi, hvordan fjenderne får stukket øjnene ud, afhugget lemmer, endvidere om spidning af fjenderne på spidse pæle, beretninger, som de færreste muslimer læser eller kender. Men muslimer beskrive ofte Muhamad som et kærligt menneske, der er barmhjertig og en fredens mand, og de overraskes derfor synligt, når de konfronteres med de hellige skrifers ord.

Ligesom den danske konvertit Aminah Echammari skriver: i sin gendigtede salme:

"Muhammed var en fredens mand
besindig i enhver forstand".

Vi møder altså i profetens sunna både grundlaget for jihad, men også for de islamiske straffe, som indgår i islams hellige lov "sharia" og påbydes af Allah i Koranen. Da en kvinde, anklaget for hor, var grebet og ført hen til Muhammad, svarede han ikke som Jesus 600 år tidligere: "Den, som er syndfri, kaste den første sten", hvorpå alle gik bort, men Muhammad kastede personligt den første sten ved steningen i Ghamdiyah. Allerede den store videnskabsmand Pascal skrev, at "Muhammad etablerede sin religion ved at dræbe sine modstandere. Jesus Kristus bød i stedet sine efterfølgere at give deres liv for andre". (Hans filosofiske værk "Pensées" (Tanker).

IV. NYFORMELERENGEN AF JIHAD SIDEN 1972

IV. 1. Jihad får nyt liv

Ayatollah Khomeini, som oprettede den Islamiske teokratiske stat i Iran i 1979, definerer "Jihad" på følgende måde: "Jihad betyder erobring af ikke-muslimsk territorium. Det, at Koranens lovgivning regerer fra den ene ende af verden til den anden, er endemålet af denne erobringsskrig". Khomeinis præcise beskrivelse af "hellig krig" som en "erobringsskrig" og som "erobring af ikke-muslimsk territorium" er en historisk kendsgerning, som har stået på i godt 1300 år. Jihad er som sådan i dag en politisk realitet også i de fleste europæiske lande, hvor nogle muslimske grupper gennem pression og dominans ønsker at skabe autonome områder, hvor islam frit kan udfolde sig. Med foragt for den oprindelige befolkning, søger de at demoralisere deres omgivelser. Områderne ønsker de befriet fra politi og europæiske strukturer. Denne aktive indsats, som er en del af den hellige krigs program og ideologiske kamp, misfortolkes generelt af politikerne som et udslag af almindelig kriminalitet eller et udslag af forvirrede unges opgør med forældregenerationen.

Vor tids klare nyformulering af jihad som erobring territorielt, religiøst og politisk finder i nyere tid sted inden for begge de to store islamiske retninger, som er Sunni-islam og Shia-islam. I 1972 samlede det ærværdige islamiske Al-Azhar universitet i Kairo lederne fra stort set alle vigtige islamiske lande inden for sunniislam til en stor konference kaldet "the Fourth Conference of the Academy of Islamic Research". På denne stort anlagte konference, som skulle blive et opgør med især jøderne og "det glædelige budskab" (citat fra konferencepapiret) om jødernes og Israels kom-

mende udryddelse, nyformulerede man begrebet Jihad. Det var især interessant for udenforstående, at ikke blot islamiske ledere fra de såkaldte 60 islamiske lande var repræsenteret, men også islamiske ledere fra de fleste europæiske lande! De fleste af disse ledere var indvandrere. Også danskere var på lavt plan tilstede. Som et resultat af konferencen kan det bl.a. siges, at jihad som en vigtig del af islam aldrig har været lagt på hylden, men er en del af den islamiske selvforståelse. Den forvirrede politiske påstand om en speciel euroislam, som ikke kender til "jihad" er ikke blot en komisk "politisk korrekt" påstand, men er direkte antiislamisk, for naturligvis gælder fællesislamiske beslutninger og Koranens bud i samme grad for europæiske muslimer som for alle andre muslimer. Al-Azhar universitetet har tilmed den vigtige rolle i sunni-islam at være normgivende for sunnimuslimer overalt i verden.

IV. 2. Nyformuleringen af jihad i Shia-islam

Hellig krig er Allahs velsignelse til menneskeheden

En milepæl i udformningen af jihad i shia-islam er Ayatollah Khomeinis tale, som han holdt fra balkonen i sit eget hjem i Jamaran på Profeten Muhammads fødselsdag 12.12.1984: "Hvis vi tillader de vantro at fortsætte med at spille deres rolle med at korrumpere verden, vil deres moralske straf blive desto strengere. Derfor vil vi gøre dem en tjeneste, hvis vi dræber dem for at sætte en stopper for deres korrupte aktiviteter. For deres eventuelle straf vil blive mindre. At lade de vantro fortsætte med at leve, betyder at tillade dem at gøre endnu flere korrupte ting. At dræbe dem er den kirur-

giske operation befalet af Allah Skaberen..... De, som følger Koranens love, er agtpågivende over for at opfylde lovene om Qissas (gengældelse) og at vi skal dræbe.... Krig er en velsignelse for verden og for enhver nation. Det er Allah selv, som befaler mænd at føre krig for at dræbe. Koranen befaler: ”Før krig indtil al fordærvelse og ulydighed mod den guddommelige lov er rensset ud!”

De krige, som vor Profet – velsignet være hans sjæl – førte mod de vantro, var guddommelige gaver til menneskeheden. En gang vandt vi krigen, nu skal vi vende os hen til andre krige. Ja det vil ikke være nok. Vi har at føre krig indtil al fordærvelse, al ulydighed mod islamiske love over hele verden er ophørt. Koranen befaler: ”Krig indtil sejr!” En religion uden krig er en forkrøblet religion. Hvis det havde været Jesus tilladt – velsignet være hans sjæl – at leve lidt længere, ville han også have handlet, som Moses gjorde, og havde brugt sværdet ... Det er krig, som renser verden. Sådanne præster, som siger, at det er mod loven i den hellige bog, er islams fjender. Men Allah være prisset, vore unge krigere (muhajediner) sætter hans befaling om til handling og kæmper. De ved, at det at dræbe de vantro, er en af de nobleste missioner, som Allah har reserveret for menneskeheden”.

Ayatollah Sadeq Khalkhali:

“De, som er imod at slå ihjel, har ingen plads i Islam. Vor Profet dræbte med sine egne velsignede hænder. Vor Iman Ali dræbte mere end syv hundrede på én dag. Hvis troens overlevelse nødvendiggør, at der udgydes blod, så er vi der for at udføre vor pligt” (cit. efter A.Taheri: Holy Terror).

Særlig vigtige i shia-muslimsk sammenhæng er teologerne fra den hellige by Qoms stillingtagen til Jihad:

*Koranen, den sande vejviser i den hellige krig
Muhammed Taqi Partovi Sabzevari i “Ayendeh Nehzat Islami”
(Qom 1986):*

“Den hellige bog viser, hvordan Gud handlede med Moses, som var en sand revolutionær, som ledte de undertrykte til frihed mod Farao. Moses var parat til at dræbe, og hvis det var nødvendigt, dræbte han med det formål at nå målet. Han var villig til at bedrage, til at lyve, til at så forvirring (blandt sine fjender) og til at stjæle for at nå disse ærefulde afslutninger..... Jesus var ingen revolutionær, selvom han brugte revolutionære ord. Nogle påstår, han aldrig havde et sværd, ellers havde han skabt en sø af blod ved at hugge alle hedninger ned. Andre påstår, at han var en reformist af temperament, og det er årsagen til, at han ikke havde succes med at grundlægge en stat. Men Allah ved bedst. Vor Profet - velsignet være hans sjæl - var langt mere en revolutionær end Moses. Han var general, statsleder, en administrator, en økonom, en lovgiver og en førsteklasses manager i alt... Ville han tøve med at lade de skyldige smage sværdet? Aldrig, tre gange aldrig! Ingen ville vove at danse uden for linien, når han var nær... I Koranens historiske version skal Allahs støtte og den revolutionære kamp af folket gå op i en enhed, så de

sataniske regenter bliver kastet til jorden og dræbt. Folk, som ikke er klar til at dræbe og til at dø for at skabe et islamiske samfund, kan ikke forvente Allahs støtte. Den almægtige har lovet os, at den tid vil komme, da hele menneskeheden vil leve forenet under islams banner, når månens tegn, Muhammads symbol, vil være herskende overalt. Men den dag skal fremskyndes gennem vor jihad, gennem vor villighed til at ofre vore liv og til at udgyde det urene blod af dem, der ikke har set lyset, bragt fra Himlen af Muhammad i hans mi'raj (natterejse).... Det er Allah, der giver os skydevåbenet i vor hånd. Men vi kan ikke forvente af ham, at han selv skal trække på aftrækkerne, blot fordi vi er ængstelige”.

Gholam-Reza Fada'i Araqi: "Hezb-Allah va Hezb-Shaytan" (Allahs parti og satans part), Qom 1986: "Islams krige".

“Det, som har betydning for islam, er troens frontsoldater. Islamiske krige har altid været fortsættelsen af den islamiske ideologiske kamp. Koranen lærer, at de, som undertrykkes af tyranni, har enhver ret til krig. Islam lærer at dræbe afgudstilbedere og de vantro, som ikke forstår islam og påfører os krig. Islams mening med krig er oprettelsen af Allahs regering og således kulminationen af evolutionsprocessen. Koranen lærer os at dræbe dem, som volder os bryderier, men den viser også, at vi ikke skal overdrive det. Koranen forbyder overdrivelser af drab, men meningen med qital (drabene) er ikke at dræbe alle, men at eliminere lederne og deres agenter. Islam forkynder gengældelse som en autoritativ værdi, men siger, at vi ikke skal gå for vidt. Koranen inviterer os til at dræbe, indtil alle de, som giver os bryderier, er elimineret. Hvad der menes med bryderier er det udtryk, som finder sted over for muslimer fra ikke-mus-

limske regeringer, eller som blot synes at være islamiske i det ydre. For at afslutte det, er det tilladt at gribe til våben og at dræbe. Krig og blodig omvæltning er nødvendig for at bevare troen, ellers kan muslimer p.gr.a. undertrykkelsen komme til at opgive deres tro. Men det er meget nødvendigt at foretage en ideologisk kamp, at bringe islams budskab overalt og vise hele menneskeheden, at alene islam kan frelse dem fra tilintetgørelse.”

Ayatollah Fazl-Allah Mahalati (Teheran 1980):

“De troende, der ser islam trampet under fode og intet gør for at forhindre det, vil havne i helvedes syvende lag. Men den, der tager et gevær, en dolk, en køkkenkniv eller blot en sten, har sikret sig en plads i Himlen. En islamisk stat er summen af sådanne troende. En islamisk stat er en krigsstat, indtil hele verden ser og anerkender lyset af den sande tro”.

Ayatollah Khomeini: "Islamisk styre" (1979):

“Både Sharia (den islamiske lov) og vor sunde fornuft kræver, at vi ikke lader en (vantro) regering have frie hænder. Det er helt selvindlysende. Med deres ihærdige overtrædelser lægger disse (ikke-islamiske) regeringer hindringer i vejen for islams love og systemer. Der findes talrige bestemmelser, som stempler alle ikke-islamiske systemer som afguderi og kalder lederne og myndighederne i sådanne systemer for falske guder. Vi har ansvaret for at fjerne alle spor af afgudsdyrkelse fra vort muslimske samfund og holde os det fra livet. På samme tid er vi ansvarlige for at skabe den rette atmosfære, hvor vi kan opdrage en loyal generation, som vil rive de falske guders troner ned og tilintetgøre deres ulovlige magt, før det får moralsk korrupcion

til at vokse i omfang. Denne korrupsion må udslettes og fjernes, og de, som er skyld i den, skal have de strengeste straffe... Enten bliver vi tvunget til at begå syndige handlinger eller gøre oprør og føre jihad mod de falske guders styre. Kun den 2. vej er åben for os. Vi har ikke noget andet alternativ end at arbejde på at ødelægge de fordærvede systemer. Dette er en pligt, som er betroet alle muslimer, hvor de end opholder sig - pligten til at skabe en sejrrig og triumferende politisk revolution for Islam.” (“Islamisk Styre” s. 34-35). Et væsentligt element for gennem jihad at overtage magten over verdslige systemer, er den konstante og effektive propaganda, hvor målet er at sætte den muslimske befolkning op imod de verdslige myndigheder:

“Hvordan vi bør kæmpe for at oprette islamisk styre: Vi må sætte alle kræfter ind på at oprette et islamisk styre.....

Vedr. propaganda er det det første, vi må tage os af, og vi må udvikle denne virksomhed... Der må uophørligt arbejdes for at oplyse folket, afsløre den uærlighed og de forbryderiske planer, som findes hos vantro myndigheder. Massen, hele den store islamiske masse, bliver på denne måde gradvist sat op imod dem, og da er vort mål nået. Akkurat nu har vi endnu ikke en stat eller en hær. Men I kan forsvare ideerne. For fjenden (den vantro stat) har endnu ikke klaret at tage evnen fra jer til at propagandere, vejlede og oplyse..... Vi må skabe bølger af vågent lederskab og en samordnet styring af masserne. Da vil vi få massereaktioner, og i kølvandet på dette, vil de masser, som holder fast ved islam, være fuldt rede til at påtage sig opgaven, at oprette det islamiske styre. De retslærde må forklare islams love og systemer og gøre folket mere fortroligt med dem, således at der skabes en frugtbar grobund for islams love og regler.....(“Islamisk styre”, s.10.8-109).”

Khomeini peger på vigtigheden af at infiltrere og påvirke: “Bryd ud af isolationen”, “få venner”, “udnyt de tekniske og

videnskabelige specialiteter inden for administrationen”, “læg planer for det islamiske styre”, “erfaring og ekspertise vil øges i løbet af slaget”. Ved skridt for skridt at infiltrere kan man få succes i kampen imod “imperialismens agenter, undervisningsapparatet og de politiske myndigheder, der har sprøjtet gift ind i folkets sind og moral” (“Islamisk Styre” s.120). Det gælder om at påpege den gift og de umuslimske handlinger, som muslimer omgives af i det vestlige samfund. “Da vil muslimer i stigende grad hviske til hinanden: Disse handlinger er ikke skabt for os, og vi er ikke skabt for dem. Hvad har vi med alt dette at gøre?” (s.120). Og da er grobunden skabt for forkastelsen af det vantro system og døren åbnet, for at islam kan gribe magten.

En martyrs budskab i den hellige krig for islam:

“Dagen da det guddommelige lys åbnede mine øjne i Allahs navn, hævneren!

Ærede moder, tiljubede imam....jeg har nu lært, at det naragtige koncept af livet er blevet indprentet mig af den fordærvede propaganda af de fjender af islam, hvis korrupte kultur af korstilbederne har domineret vort land alt for længe. De vil have os til at kaste vort forsvar bort, slappe af og begynde at elske livet frem for alt andet og at tro, at glæde i livet er det, alle ønsker. De ønsker at forføre os gennem skolen og gode lejligheder, så vi opgiver islam og bliver som dem, så vore kvindfolk kan blive luddere og vore unge korrumpere gennem seksuel nydelse. Engang åbnede vor aldrig glemte imam Mussa Sadr vore øjne fra det land af mørke. De (de kristne?) fik de unge til at glemme ham, i det håb, at den ild, som Mussa Sadr skabte, ville gå ud gennem intriger fra islams fjender. Men den Almægtige var barmhjertig, for han havde set vor længsel efter

at blive frelst. Nu er jeg ved døren (til Himlen) og takker den almægtige for mit gode held. Jeg søger nøglen til Himlens port. Og beder dag og nat, at jeg må føle nøglen i min hånd, og høre nøglen åbne låsen til havens port. Og så at gå ind i haven (Paradis) og se dets under. Imamen har befalet mig at dræbe. Jeg skal dræbe for ham. Imamen har befalet mig at dø. Jeg vil dø for ham. Jeg kan blive taget bort hvert øjeblik. Jeg beder uafbrudt at måtte dø kæmpende med sværdet i hånden for Allahs sag, at vi kan dø som Husseins fæller i Karbalas ødemark. (I Karbala døde Hussein som den 3. imam i kamp i det 7. årh.). Alt, hvad jeg ønsker er, at min lille Safean må blive opdraget i tradition for martyriet fra den tidligste alder. Denne tro overgiver jeg til min moder og til mine venner og alle andre, som har det gode håb at blive medlemmer af Allahs parti (d.v.s., Hizboallah). (Rada Muhammad Néman, udgivet i Libanon af Payam Shahid under titlen "En martyrs budskab" Oktober 1985).

IV. 3. Nyformuleringen af jihad i sunni-islam siden 1972

Et vigtigt dokument for den nye forståelse og nytolkning af jihad, er fornyelsen af begrebet på Al-Azhar universitetet i Kairo 1972 ved "The Academy of Islamic Research". Al-Azhar er normgivende i Sunni-islam, d.v.s.. for 90% af muslimerne:

"Jihad er vejen til at opnå sejr.

(Uddrag af kap.I): Definitionen af jihad:

Ordet Jihad betyder at anstrenge sig med alle midler. Det betyder at kæmpe hårdt, indtil du er udmattet. At gå imod fjenden, er at bekæmpe ham.

Jihad - i religiøs sammenhæng - betyder at bruge alle midler til at betvinge og bekæmpe fjenderne. Jihad er et islamisk ord, som andre nationer bruger det i betydningen krig".

Grunde ifølge hvilke jihad er tilladt:

"Det er ulovligt at opgive jihad og gå ind på fred og svaghed, medmindre det at opgive jihad for en stund er, for at samle nye kræfter, såfremt muslimerne er svage og fjenderne er stærkere.

Opgiver en enkelt gruppe af nationen at gennemføre jihad, da vil hele nationen blive beheftet med synd....."

Uddrag af kap.II.:

"Krig er basis for omgangen mellem muslimer og deres modstandere, medmindre der er klare grunde til fred som f.eks., at de andre antager islam eller indgår en overenskomst med dem. ...men muslimer har frihed til at bryde deres overenskomster med fjenderne, når de er usikre på, om disse vil forråde dem....."

(Al Azhar Universitetet "The fourth Conference of the Academy of Islamic Research" Rajab 1388 (1972)).

Nyformuleringen af jihad i sunni-islam er blevet fremskyndet af flere forhold:

1) Frigørelsen af en række muslimske lande fra engelsk og fransk overhøjhed især i 1960erne. Hermed opstod et ønske ud fra islamiske forudsætninger om ikke blot at forkaste vestlig lovgivning og ideer om demokrati, men samtidig ønsket om at genindføre islamisk lovgivning (sharia) og dermed følge koranens lov. Et af de første lande til at indføre islamisk lovgivning var Pakistan. I kølvandet herpå fulgte Sudan, og med den islamiske revolution indførte Iran i 1979 Sharia-lovene. Med den kraftige indvandring fra islamiske lande til

Vesten, blev kravet om indførsel af islamiske love ligeledes øget primært for den muslimske befolkningsdel. Dette skyldes, at islamisk lov for en overbevist muslim er ryggraden i islam og dermed opfattes synonymt med religionsfrihed. Men da islamisk lov omfatter hele mennesket, d.v.s. alle områder af lovgivningen lige fra strafferet, familieret til krigsret, så har det uoverskuelige følger for samfundet. Derfor har statsimamen for 350.000 østrigske muslimer fremsat ønske om at indføre stening i Østrig af muslimske kvinder. Tilsvarende har muslimer i Canada og muslimer i Danmark - tilknyttet "Nævnet for etnisk ligestilling" - fremsat ønske om islamisk familieret i Danmark som en parallellovgivning, d.v.s., at den muslimske mand kan lade sig skille blot ved at udtale det tre gange, samt indførelse af halv arveret og vidneret for kvinden, etc. Flere islamiske bevægelser anser Vestens modstand mod islamisk lovgivning som racistisk diskrimination og har erklæret krig mod modstandere af muslimsk lov.

2) De islamiske landes nederlag til Israel i hele tre krige ansås som en skandale af de politiske og religiøse ledere i de islamiske lande, hvorfor man anså det for nødvendigt at genformulere og genopdrage den islamiske befolkning til at føre en hellig kamp på alle planer mod Israel og de såkaldte "jødiske lakajer", Vesten og især USA

3) Den styrkede selvtilid, p.gr.a. de enorme oliefund i mange islamiske lande i Mellemøsten, samt Vestens og USAs afhængighed af denne olie, blev tolket som Allahs gave til at få magt over det vantro i Vesten og til at bruge disse oliereserver som et middel for jihad både i form af politisk pression og gennem rundhændede gaver til moskebyggeri, korankurser, og islamiske fri- og koranskoler overalt i Vesten og Afrika.

4) Den muslimske indvandring til Vesten blev anset som en del af Den hellige krig. Immigration fra de islamiske lande blev efterhånden i stadig større kredse ikke blot anset som en nødvendighed for familier med alt for store børneflokke, men også som en vigtig del af politikken til at få magt over Vesten og som en mulighed for, inden for en overskuelig tid gennem indvandring, at skabe en afhængighed af de islamiske lande og en mulighed for politisk magt gennem øgning af det islamiske folketal i Vesten.

Et væsentligt mål for anvendelsen af den hellige krig var at kolonisere nye områder mod vest. Kolonialisme i egentlig forstand bestod ikke blot i at underkaste lande og indføre islamisk lov og religion, men samtidig i at finde nye ikke-muslimske undersåtter, som skulle finansiere krigene. Lidt efter lidt blev de nye områder forvandlet i islamisk ånd. Faktisk erobrede muslimer store dele af Europa fra det 7.-19. århundrede. Det var regulær kolonialisme og imperialism. Vestens kolonisering af islamisk område varede kun fra 1830-1960. Men Vesten forvandlede ikke de muslimske stater til kristne lande, og forlangte heller ikke, at de skulle finansiere deres krige eller aflevere deres førstefødte. I samme øjeblik Vesten løsnede tøjlerne i Mellemøsten og Nordafrika, blev lovene om den hellige krig taget op på ny.

Ayatollah Khomeinis definition af den hellige krig som "territorial erobring" og underkastelse af de nye områder og "af hele verden under Koranens lovgivning" er ikke en enkelt mands "galemandsværk", men er en islamisk doktrin, som ikke kan ændres, da den indgår i Koranen som et væsentligt bud til den fromme muslim. I dag har islams hellige krig som klar forudsætning, at islam kan udvide sin magt ved at udfylde:

- 1) - et energipolitisk tomrum (olien),
- 2) - at udfylde et religiøst tomrum i kølvandet på den ødelæggende og destruktive virkning, som ungdomsoprøret og den kulturradikale værdirelativisme særlig har haft i Europa og på Europas kulturskat og kristne værdigrundlag. Dermed anser muslimer Vesten som et let bytte.
- 3) - men især at udfylde et befolkningsunderskud. Det faktum, at ingen af Europas lande befolkningsmæssigt kan reproducere sig selv, afstedkommer, at befolkningstallet falder, i nogle lande er faldet endog drastisk. Medens der er behov for, at enhver kvinde i snit føder minimum 2,3 barn, så føder kvinden i Danmark 1,7 og i Tyskland og Italien endog kun godt et barn. Dette anses for en del af Vestens dekadence og selvudslettelse, som er ønsket af Allah, således at islam med sin dramatiske befolkningsstigning i alle islamiske lande kan fylde tomrummet ud og med tiden overtage magten. Derfor tolkes kvindens jihad som en krig i børnefødsler mod den "ufrugtbare og dekadente" vestlige kvinde.

Jihad er ikke i første omgang at omvende ikke-muslimer til islam. Men målet er at få magten i alle lande for at gennemføre Allahs lov. Det vil med tiden medføre, at muslimer vil få flertallet i alle lande, ligesom de har fået i alle Mellemøstens og Nordafrikas lande, som oprindeligt var kristne, men under store erobringskrige blev underlagt Islam med sværdet. Lidt efter lidt ændres befolkningssammensætningen, så de kristne snart er udryddet i disse lande. Hvor er de kristne i disse lande blevet af? Enten er de flygtet, eller blevet tvunget til at konvertere til islam for at få et arbejde så de kunne overleve, men som undermenesker i et system, hvor "såkaldte "vantro" ikke på nogen måde har samme rettigheder, løn eller beskyttelse som en muslim. Tidligere var det sådan, at den, som ikke konverterede til islam

måtte betale en speciel skat, som udelukkende ikke-muslimer betalte. Poul Fregosi skriver herom: "Sagen var: `dine penge eller dit liv'! Hensigten med jihad var og er stadig basalt at ekspandere og udbrede islam indtil hele verden er under islams herredømme. Jihad er i sin essens et permanent tilsyn, som islam opretholder over for resten af verden, enten med eller uden direkte krigsførelse for at nå suverænitet eller mere territorium" (Fregosi s.20). Fregosi går endog så langt, at han siger: "Den hellige krig" er i islam en "fast institution", som er så grundlæggende, at man kunne kalde det et sakramente, hvis man skulle bruge kristen sprogbrug. Dermed er jihad ikke en biting, som kan lægges til side, men en religiøs pligt. Pat Yeors siger det så klart, at "jihad er et religiøst krav (obligation). Det indeholder en del af de pligter, som den troende skal opfylde; det er Islams NORMALE måde at udbrede sig på" ("The Decline of Eastern Christianity", side 19).

Er muslimerne kaldet til jihad, skal de fuldføre deres kald. Fregosi siger, at i over 1000 år har jihad hovedsagligt været en krig med våben, "en imperialistisk form for krig" ("Jihad"s.20). Det er dog vigtigt at skelne. Det gamle Rom førte krig uden nogen religiøs hensigt, og England opbyggede et imperium, som ikke havde til hensigt at lægge alle disse lande ind som en del af hovedlandet, men af økonomiske grunde. Her er en væsentlig forskel til islam. Islam begrunder den territoriale erobring religiøst: Allah ønsker det. Det er godt. Det er en hellig handling. Den, som dør i krigen, går direkte ind i Paradis. "Jihad var (og er) ganske enkelt imperialisme" (Fregosi: "Jihad" s.21). Fregosi siger endvidere, at også i dag er det mange muslimers ønske at erobre hele verden, men også de, som ikke ønsker at deltage i den direkte jihad, ser det gennemgående som et gode, at islam kommer til at herske over Vesten, fordi de er overbeviste om det p.g.a. det, som de kalder Vestens moralske

selvødelæggelse, og er overbeviste om, at fremtiden tilhører islam. At Fregosi ikke står alene med denne påstand, viser en storstilet sociologisk undersøgelse, som det tyske arbejdsministerium lod gennemføre blandt tyrkiske andengenerationsindvandrere. Her svarede et stort flertal "ja" på spørgsmålet: "Mener du, at fremtiden tilhører islam?", en tredjedel af de adspurgte unge svarede, at de også var villige til at bruge vold for at få det gennemført. Så selv hos relativt verdsliggjorte 2. generationstyrkere i Tyskland lever tanken om jihad i bedste velgående.

Vesterlændinge har svært ved at sætte sig ind i den tankegang, at krig er hellig. Vi er, trods alle Europas krige, påvirket af en anden tanke: For kristne er krig ikke hellig. Hvor imod Muhammad sagde, at "sværdet er nøglen til Himlen", men seks-hundrede år tidligere sagde Vor Herre til Peter: "Den, som griber til sværd, skal falde for sværd" og "I skal aldeles ikke gøre gengæld". Når kristne dræber så ignorer vi Jesu ord, når en muslim drager i hellig krig, så følger han Muhammads ord. Dette er en vigtig forskel til forståelse af dilemmaet.

De islamiske hære spredte skræk og rædsel ikke blot i Asien og Afrika, men også hvor de rykkede frem i Europa. De kristne befolkninger, der levede under tvang, prøvede at gøre oprør og kaste åget af sig: Det lykkedes for Spanien og Portugal, for Ungarn og Grækenland samt Serbien. I dag hævdes det dog også på løbesedler, som deles ud på danske gader, at Portugal og Spanien stadig er muslimske og retmæssigt skal tvinges tilbage til islam. Fra middelalderen og helt op til vor tid var en fast bøn i mange landes kirker i central- og Mellemeuropa "Fra Muhammedanernes hærgen fri os oh Herre". Frygten for jihad er på ingen måde forsvundet blandt kristne i Mellemøsten, Indonesien, eller på Filippinerne, i Sudan, Ægypten, Tyrkiet, Nigeria eller i Nordafrika. Frygten er heller ikke forsvundet

blandt buddhister i Thailand og Kina eller blandt Afrikas animister og blandt hinduer i Indien, Kashmir, og Bangladesh.

Knap havde Unesco genopbygget det berømte Borododur tempel i Indokina, før muslimer med jihad som begrundelse sprængte det i luften. Over 150 kirker er de sidste par år blev brændt ned af muslimer i Nordnigeria, og næsten 1000 kirker blev ødelagt eller beskadiget i Indonesien på 3 år. En tredjedel af Østtimors befolkning dræbt: Det samme gælder for Molukkerne, såfremt de kristne ikke lod sig tvangsomskære og tvangsomvende til islam. Næsten 2 millioner animister og kristne er blevet udryddet og mere end 50.000 solgt som slaver og børnene blevet frataget deres kristne forældre og overgivet til muslimske koranskoler i Sudan inden for de seneste 10-20 år! Jihads opblomstring har været dramatisk og er ikke til at skjule.

IV. 4. Krigens område og Islams område (Dar al-Harb og Dar al-Islam).

For at forstå, hvordan jihad forstås, skal man kende to vigtige begreber i islam, som inddeler verden i erobret område, som islam har kontrol over, samt dét område, hvor krige skal tages i anvendelse. I det sidste område kæmper muslimer for at få magten.

De to områder kaldes henholdsvis Dar-al-Harb og Dar-al-Islam. Dar-al-Islam omfatter alle de områder, som domineres af muslimer og hvor muslimer har majoriteten eller 50% af befolkningen eller regerer landet. Her kan ikke-muslimer, såfremt de tilhører "Bogens folk" (jøder og kristne) leve under islams beskyttelse, men med indskrænkede rettigheder i henhold til Koranen. Dette skyldes, at de ikke er på islams stade, men befinder sig på et lavere stade. Derfor gælder ikke de samme

love og rettigheder for de to grupper. Kristne og jøder har ret til eksistens, hvis de underordner sig. I så fald kaldes de dhimmier "beskyttelsesborgere". Personer, som ikke tilhører en af disse grupper, d.v.s. frafaldne, animister, polyteister, ateister og muslimske sekter, som f.eks. Bahai har ingen rettigheder inden for samfundet. De er reelt retsløse.

Kaldes der til jihad mellem muslimer og ikke muslimer, skal enhver hensyntagen til modstanderens værdighed være ophævet. "Når en mand, som ikke tilhører islam, bliver taget til fange, så skal han dræbes. Denne skæbne kan han kun undgå, såfremt han konverterer til islam" (Konzelman s.35 f.).

Krigens område - Dar-al-Harb - er det område, hvor muslimerne er blevet så stærke, at de i stigende grad kan udfordre den herskende "vantro" ikke-muslimske styreform. Her gælder særlige regler i kampen for at nå frem til islamisk dominans: heriblandt er det tilladt at bryde aftaler, at snyde ikke-muslimske grupper, hvis det gælder islams sag eller at nå frem til et resultat gennem pres eller trusler, hvis det er nødvendigt. Erklæres der jihad, er det endog tilladt at voldtage ikke-muslimer (sura 23.6-8). Poul Fregosi anfører, at for mange muslimer er Europa Dar-al-Harb, d.v.s.. krigsområde. "Ja Jihad har været en del af den europæiske historie lige siden muslimernes invasion af Spanien år 711" (Fregosi. "Jihad", s.23). Fordi Vesten anses for at være "krigens område" - dar a-Harb - blandt fundamentalistiske organisationer, så ser vi nu i stigende grad at både almen vold, men også terror øges. Volden rammer dagligt tilfældige mennesker, medens terroren alene rammer vestlige interesser, militære installationer, fly, politiske møder etc. Der kan som nogle af de første nævnes de mange flykidnapninger og sprængninger af passagerfly i 1970erne og 1980erne. Kidnapninger af skibe

heriblandt luksuslineren Archille Lauro, sprængningerne af adskillige amerikanske ambassader rundt om i verden, angrebet på olieministrene i Wien, kidnapningen af det israelske sports hold ved Olympiaden i München, Libyens bombning af Jumbojetten over Lockerby i Skotland, bombningen af undergrundsbaner og boligblokke i Moskva og andre russiske byer. Inden for de sidste par år kan der tilføjes drab på en lang række forfattere, forlæggere og redaktører i Europa og andre steder i verden. Ud over islamiske foreninger og bevægelser er især flere islamiske landes regeringer blevet udpeget som ansvarlige for, at jihad er blevet ført ind på amerikansk og europæisk område: Libyen, Syrien, Palæstina, Iran, Libanon, Pakistan og på det sidste især Sudan og Afghanistan. Herudover kan nævnes drab på forlæggere og bibliotekarer i Belgien og Norge, jurister i Tyskland, islamkritikere i Tyskland og Frankrig og især drab på frafaldne muslimske kvinder. Her er listen beklagelig lang. Jihad har sin virkning. Blot truslen kan være virkningsfuld. Frygt er jihads bedste og mest effektive forbundsfælle. Det problem, at ingen kritiker ved sig sikker i "krigens område" er i sig selv et problem. Desværre er der mange angstelige mennesker i verden, der giver efter for vold og pres eller blot tier. Dermed undermineres demokratiet og ytringsfriheden effektivt og hurtigt.

En tredje mulighed er et område for en midlertidig overenskomst. Dette kan ske, hvis den "vantro stat" imødekommer islams krav. Disse krav vil typisk være indføring af islamisk lov for muslimer i landet: d.v.s., en dobbeltlovgivning, fri mulighed for moskebyggeri, islamisk opdragelse og eget skolesystem, samt mulighed for at gennemføre alle regler om ren- og uren. Det indebærer opfattelsen af, at grupper af dyr og mennesker er urene, medens kun muslimer kan være rene. Urent er blod, vantro mænd og kvinder, svin, hunde, knogler, lig, ekskret-

menter, kvinder under menstruation og efter fødsler, samt genstande, de urene har berørt. Skolemadpakkeordningen i København og Odense, der breder sig til andre skoler og institutioner, er en del af de islamiske love om ren og uren for madlavning, husgerning, skolemadpakker etc., hvorefter nogle opfattes som rene andre som urene. Hvor langt dette kan gå viser f. eks., at OPSA ("Organisationen af pakistanske studerende og akademikere") i sommeren 2001 udsendte retningslinier på internettet om, at muslimer bliver urene og mister deres "Wudu" (d.v.s. ikke kan bede etc.), hvis en hund rører dem med snuden, eller hunden har fugtig pels, eller de berøres af andre "urene" dyr som grise og kaniner.

Kardinalpunktet for en overbevist muslim er muligheden for at indføre islamisk lovgivning, herunder straffelov, familielov, ægteskabslove, love om ren og uren etc. Krigens område består så længe dette krav ikke er opfyldt.

IV. 5. Barnets opdragelse og kvindens rolle i jihad.

Allerede Khomeini lagde vægt på, at forældre skulle opdrage deres børn i den bevidsthed, at muslimer står over andre. Børn skal på ethvert sted i verden opdrages til vise, at islam er den stærkeste ideologi, og vise dette med styrke og, hvis der skulle være modstand, med magt. Derfor er befolkningspolitikken med mange børnefødsler en væsentlig ideologisk-religiøs faktor. Derfor er helt almindeligt, at mange muslimer taler om "når vi bliver et flertal" ikke "hvis".

Et godt eks. på den islamiske opdragelse i konservative bevægelser er den tyrkiske antidemokratiske bevægelse Mille Görüs. Det er et ekstremt parti, som er fremgået af den

tyrkiske fundamentalist Necmettin Erbakans Refaparti, (senere "Kyskhedspartiet", der ændrer navn lige så hurtigt, som det bliver forbudt i Tyrkiet. Bevægelsen står stærkt med mange moskeer i Danmark og Tyskland. Deres tyrkisksprogede magasin Mille Gazete, som udkommer i 60.000 eksemplarer i Tyskland i Danmark, skrev allerede for år tilbage, henvendt til deres støtter i Tyskland og Danmark: "...Forældre (har) at opdrage deres børn, så de atter bliver til en generation af erobrere".

Bevægelsen sigter hen imod indførelse af islamisk lovgivning ikke blot i Tyrkiet, men også i Tyskland og Danmark. Herhjemme er Zeki Kocer formand for Mile Görüs, (DMGT, Danimarka Milli Görüs Teskilati), som er en gren af AMGT. Kocer blev længe lønnet af det danske indenrigsministerium som næstformand for "Rådet for Etniske Minoriteter", hvor han var med til at uddele penge fra tipsmidlerne til kulturen. Milli Görüs står især meget stærkt i Tyskland med ca. 100.000 tilhængere. Samtlige tyske efterretningstjenester advarer mod bevægelsen i stærke vendinger.

Når børn i nogle områder spytter efter jøder eller kors, så er det ikke et tilfældigt påfund, men noget børnene lærer; som f.eks. "Jesus kommer for at ødelægge alle kors og dræbe alle svin." Det er på det sidste gået så vidt, at flere skoleinspektører og skolenævnsformænd, herunder forfatteren Kåre Blütken, i august 2001 gjorde opmærksom på, at forældre og skoler i stigende grad måtte opfordre deres børn til at undlade at gå med smykkekor, da de ellers bliver overfaldet eller chikaneret. En række homoseksuelle blev næsten samtidig stenet af muslimske børn på Nørrebro. Da man anmodede deres forældre, som stod ved siden af, om at skride ind over for børnene, som kastede med flasker og sten, afslog

forældrene alle at gribe ind over for det deres børn og unge. Det muslimske barns opdragelse til at kunne skelne sker især i koranskolerne og i de islamiske friskoler. Forældre, som ikke sender deres børn af sted, bliver nogle steder truet eller får at vide, at ingen ønsker at handle hos dem, eller de siger til børnene: "Vi kommer og skærer hårene af dig" ,"Djævelen kommer og henter dig". "En fundamentalistisk mafia står ofte bag. Til sidst ser forældrene igen anden udvej end at sende børnene i koranskolen. Denne mafia iagttager nøjagtig, hvordan man forholder sig. Disse fundamentalister søger gennem religionen at få politisk indflydelse"(Rolf Stolz s.267). Effektivt er også at sende børnene hjem på "ferielejre" i sommerferien, hvor de opiskes mod Vesten (Rolf Stolz: Kommt der islam? s.277).

Et eksempel på systematisk opdragelse til desintegration og afgrænsning fra det vestlige demokrati er den libanesiske skolekoncern AICP fra Libanon med 400 skoler, hvoraf flere ligger i Danmark. Ideen for skolerne er at gøre børnene immune overfor vestlig kultur. Et andet eksempel er Hamas-friskolerne, en bevægelse, som direkte opdrager til jihad.

Hamas er især blevet kendt i Danmark siden foråret 2001, hvor Hamas sammen med andre muslimske organisationer arrangerede imponerende demonstrationer i en lang række store danske byer og mindre provinsbyer med flagafbrændinger, trusler mod politiet, beslaglæggelse af TV-kameraer. Det var også ved denne lejlighed, man for først gang kunne se jihadbannere for hellig krig i meget stort tal både i Odense og København. Hamas har dog længe haft stærke baser i Danmark. Disse baser er vokset frem siden Palæstinesærloven, som gav opholdstilladelse til et stort antal yderliggående palæstinensere, der havde besat en Københavnskirke.

dage, hvor det var sådan. Men det er lang tid siden. Det var før de store eksplosioner. Forstår du, vores forfædre har en idé om, at det var vigtigt med så meget energi som muligt. Så de byggede atomkraftværker, endnu inden de kunne bygge dem på den rigtige måde. Det betød, at de var meget farlige. Så — i en borgerkrig, hvor de fattige ville tage magten fra os rige, blev atomkraftværkerne sprængt i luften. Det var vistnok de rige, der selv gjorde det. Alting blev radioaktivt og mange namuh'er blev syge og døde. Men også mange overlevede, og de mistede følelserne i huden. Så vi kan intet føle, og derfor rører vi heller aldrig ved hinanden.«

»Du strøg mig da over håret, lige inden du hviskede ind i sprogapparatet,« afbrød Eva stille.

»Ja, det ved jeg godt. Men jeg ved ikke hvorfor. De andre troede vel, at jeg lænede mig op ad dig.

Censur af danske skolebøger er udbredt på muslimske friskoler, for eks. bøgerne "Dansk i 4." og "Dansk i 6." Forbud mod billeder af engle, svin og juletræer. Opdragelse i, at det var muslimer, som opbyggede Danmark, som før var fattigt, sønderbombet og underudviklet. Dansk historie og litteratur censureres og ændres i hele classesæt.

Vestre Fængsel, den 29. juni 1944.

Kære Tulle og Gerda.

Ja, så slår timen for os, og vi har set hinanden for sidste gang, men jeg er glad for at have været sammen med jer i dag, og jeg er stolt af jer begge to. I har været, som brave danske kvinder skal vise sig, og jeg ved, at dette vil I tage med oprejst hoved, for I ved, at vi gjorde vor pligt mod vort land, og jeg er stolt over at kunne følge mine kammerater på den sidste rejse. ~~Jeg ved, at I vil være med til at føre Danmark mod lysere og lykkeligere tider, hvor hver mand frit kan tale, tro og tænke, som det sømmer sig for en dansker, og jeg ved, at mor Danmark aldrig glemmer os. Nogle af os må dø, for at andre kan leve. Hils nu alle vore kammerater, giv dem mod og~~

Nu må I holde hovedet højt, og jeg ved, at I vil være med til at føre Danmark mod lysere og lykkeligere tider, hvor hver mand frit kan tale, tro og tænke, som det sømmer sig for en dansker, og jeg ved, at mor Danmark aldrig glemmer os. Nogle af os må dø, for at andre kan leve. Hils nu alle vore kammerater, giv dem mod og

Det var Høgen, Høgen i den sorte kåbe med pufærmerne og med stadshatten på hovedet - hun skulle til kaffeslabberads i syklubben. havde tante Olga jo sagt - Gud, skulle hun absolut komme rendende nu!

Der gik han altid sidst, så han hele vejen ud til klippen kunne gå og gemme på synet af den store, mur med mønstrene i forskelligtfarvede sten. Gå derind havde han ikke turdet, han forfærdelig gerne ville vide, hvordan der så ud derinde.

Marius Fiil taler om, at hans kristne tro hjælper ham. Han trøster familien med, at han efter sin henrettelse skal se gense familien i Himlen. Det bortcensureres i denne danske muslimske AICP skole. "Kirkemur" bliver til "mur". "Præstegården" ændres til syklubben". Beretningen om kong Dans mænd, der råber "Dit navn skal være Danmark og dets navn skal i al evighed ikke forgå" ændres, så man fjerner ordene "I al evighed", etc.

Hamas har siden øvet indflydelse på ungdomsklubber, Koranskoler og flere muslimske friskoler. Her skal især Lykkeskolen i Århus nævnes, som blev kuppet af Hamas allerede i 1993. Året efter forlod, udover den tidligere skoleleder, mindst 3 lærere skolen. Fra 5. klasse er der tørklædetvang. Officielt er det frivilligt, men i praksis bortvises alle, som ikke møder op iført tørklæde. Hamas er opbygget omkring en sand glorificering af jihad, hvilket gennemsyrrer deres charter og børneopdragelse. Mænd, kvinder og børn har hver især deres plads i kampen mod "de vantro", og især jøder, som man mener styrer de fleste vestlige organisationer. I denne forbindelse har kvinden og skolen en særlig rolle i opdragelsen af børnene til jihadkrigere allerede fra barnsben af, hvilket fremgår endtydigt af Hamas' charter:

"The Charter of Allah: The Platform of the Islamic resistance Movement(Hamas): I Allahs navn, den barmhjertige, den nådefulde. Du er det bedste samfund, som er rejst op i menneskeheden. Du påbyder den rette førelse og forbyder usømmelighed; og du tror på Allah. Og hvis skriftens folk (jøder, kristne) havde troet Allah, havde det været bedre for dem. Nogle tror, men de fleste er vantro. De vil ikke kunne gøre dig fortræd, og du vil reddes med liden skade, og hvis de kæmper imod dig, vil de vende om og flygte, og bagefter vil de ikke blive hjulpet. Skændsel skal være deres lod, hvor de end findes i sikkerhed griber de efter et reb fra Allah og fra folk. De har modtaget vrede fra Herren, og vrede er lagt på dem. Det er fordi de ikke troede på Allahs åbenbaringer, og uretmæssigt myrdede profeterne. Det er fordi, de er oprørske og var vandt til at forse sig." Surat Al-Imran (III), vers 109-111.

Artikel 15.

Jeg sværger ved ham, som holder Muhammads sjæl i sine hænder! Jeg ønsker i sandhed at gå i krig for Allahs sag! Jeg vil

overfalde og dræbe, overfalde og dræbe, overfalde og dræbe (Hadith al-Bukhari og hadith Muslim).

Artikel 17 Kvindens rolle i jihad:

Den muslimske kvinde har ikke en ringere rolle end manden i jihad for befrielsen; de hjælper manden og spiller en stor rolle i at lede og opdrage den nye generation. Fjenderne har forstået denne rolle, derfor prøver de på, at hvis det kan lykkes dem at opdrage den muslimske kvinde på en måde, så hun distancerer sig fra islam, så vil de have vundet krigen. Derfor kan man se dem lave konstante anstrengelser gennem publikationer, film, opdragelse og kultur, idet de bruger deres resursepersoner (craftsmen) af forskellige arter af zionistiske organisationer...

Artikel 18

Husets kvinder og familierne til jihadkæmperne, uanset om de er mødre eller søstre, har den aller vigtigste pligt at sørge for hjemmet og opdrage børnene efter det moralske koncept og værdierne i islam, og opdrage deres sønner til at forberede sig på de religiøse værdier, at de er forpligtede på jihad. Derfor skal vi særligt søge at styre skolerne...."

Der sættes gennem denne opdragelse ikke kun et skel mellem "dem" og "os", men det gøres på dén måde, at børnene opdrages til krig fra barnsben af. Dette gøres også ved på islamisk vis at lære børnene at skelne mellem det/de "rene" og "urene" som en vigtig del af opdragelsen.

Gennem denne opdragelse skabes forudsætningen for Dar-al-Harb. I krigens område skal barnet lære at skelne "den rene" fra "den urene", og "det tilladte (halal) fra det forbudte (haram). Kvinden skal kende sin plads og manden sin. Den "vantro" skal kende sin plads og muslimen sin. Her kræves visse signaler. Frem for alt skal kvinden, hvis hun skal anses

for "ren", ikke som "ludder", markere dette gennem hijab, d.v.s., at hun bærer tørklæde. Tørklædet skiller de rene fra de urene, så det kan kendes, hvem der er ren, og dermed ikke forulempes.....

Drengene skal i opdragelsen lære, at det er under deres værdighed at blive hjulpet med lektier af en storesøster, og de skal sætte sig i respekt overfor kvinder. Det bør være drengen, som har det sidste ord overfor en kvinde i en hvilken som helst situation. Den muslimske dreng skal kende sit værd i et "vantro system" og vise, at han er hævet over dette system og ikke er begrænset af "vantros" regler og attituder. Han skal til enhver tid vise sin styrke og ikke lade sin ære plette. Han skal aldrig lade sig hundse med af et system, som er underlegent og uden ære.

Denne skelnen sætter især drenge med en muslimsk opdragelse i mange konfliktsituationer med det omgivende samfund. Der vil især være konflikter i forhold til de "vantro" piger, som anses som "villige". Drenge opfordres undertiden af mødrene til at øve sig på de "urene danske kvinder", for så siden at kunne ægte en "ren kvinde" fra et islamisk land. Den danske pige erkender ofte dette misforhold alt for sent. Det kan også give konflikter med kvindelige lærere og overordnede. Endvidere vil drenge ofte optræde i grupper for at vise deres styrke over for ikke-muslimske drenge. Dette giver ofte et unødigt og voldsomt modsætningsforhold til det omgivende samfund.

Barnet skal tidligt i opdragelsen lære at skelne mellem mennesker med ære og dem uden. At skelne mellem personer af forskellig ære og værdi skaber forudsætningen for et samfund, hvor "Dar-al-Harb" regerer. Det er et samfund hvor volden til stadighed latent er en mulighed og ikke kan elimineres.

Noget, som mange politikere ikke erkendte p.gr.a. af uvidenhed, formulerede "The London Times" allerede klart og tydeligt den 18.juni 1994: I eufori og international goodwill over for multikulturalisme, skulle situationen gøres spiselig ved at kalde det venskab og broderskab, fordi vi har glemmt, "at krigen mellem den frie ytringsfrihed og islam fremdeles raser"

IV. 6. Nyformuleringens bredde

Nyformuleringen og genoplivningen af jihad går igen i muslimske blade af meget forskellig observans, i udtalelser fra islamiske konferencer og på hjemmesider. Sammen viser de på én gang en meget flimrende billede og dog et klart mønster, som man ikke kan tage fejl af. I det følgende vil vi se på et udsnit af sunnimuslimske tanker vdr. jihad:

"Islam er vendt tilbage til sin europæiske hjemstavn: En tusind-årig europæisk-islamisk civilisation på den iberiske halvø var aftenlandets vugge. Øst-vestdialektikkens sammenbrud åbner for islams nye udfoldelse i Europas hjerte. Efter den jødisk-kristne epoke kommer det europæisk-islamiske herredømme og livsform" (Europæiske muslimers verdensbevægelses møde i Berlin 07.10.1990).

Ideen om kolonisering går dog igen mange steder ikke mindst i England. F.eks. sagde den kendte islamiske teolog og leder for "UK-Islamic mission" på et stort møde i missionen, at "det store flertal af den ikke-muslimske befolkning er hvide europæere, som selv er indvandret", og gav dermed den islamiske indvandring legitimitet til at overtage hele England. For ham er den

islamiske stat i Europa "målet for alle muslimer". Det, det drejer sig om er, "at frigøre mennesket fra nationernes slaveri til et frit broderskab, baseret på et totalt engagement og fuldstændig underkastelse under Allah, som ikke bare er skaber, men også mester, herre, autoritet og lovgiver", d.v.s. lovgiver af islamisk lov (Kari Vogt: "Kommet for å bli. Islam i Vest Europa". Oslo 1995).

Allerede i 1970erne sagde den engelske muslimske filosof Makmud Brelvi: "De gudfrygtige (muslimer) kan ikke leve side om side med de vantro. De gudfrygtige må derfor indrette et gudfrygtigt regime for hele verden. Ikke af egenkærlige, selviske grunde forlanger vi herredømmet over verden" (Gerhard Konzelmann: "Den islamiske Udfordring", København 1981).

Rektor for den islamiske lovskole i London "Sharia School" siger: "Målet er magtovertagelse. I Europa fungerer vi som pressionsgrupper, og et af vore vigtigste mål er at få muslimer til at skaffe sig en uddannelse. Den vestlige livsform skal undermineres, de menneskeskabte love må fjernes, islamiske love må indføres!" (Kari Vogt: "Kommet for å bli. Islam i Vest Europa." Oslo 1995).

"Det vestlige samfund må opgive sin assimilationspolitik og acceptere den islamiske realitet, d.v.s. sådan, som muslimerne vil danne sine omgivelser. Hvad muslimerne aktuelt kan gøre og også skal gøre, er ud fra egeninitiativer at skabe sig så mange autonomiområder som muligt, altså indretninger og strukturer, som udvikler sig uden ydre indblanding..." (Bladet Morgendämmerung nr.11/12,1995, s.19 ff. Islamisches Zentrum, Hamburg).

Jamahir F. Abdallah, formand for den danske "Islamic Student Organisation". ... Vi finder os ikke i mere at blive hundset med af ikke-troende.... Vi rejser derhen, hvor det passer os, det skal ingen blande sig i. Muslimer er frie mennesker, danskere er slaver af druk og narko og mistro til tilværelsen. At muslimer får flere børn end danskerne, at det sociale system bliver udnyttet, osv. kan I kun takke jer selv for. Den mere kloge narrer den mindre kloge". (Læserbrev 06.04.97, Ekstra Bladet).

Privat gør yderliggående muslimer sig også deres tanker, når de låner fra de store islamiske hjemmesider og formulerer deres egen "kop te" som i dette tilfælde med en dansk muslim, som arbejder med en hjemmeside, han kalder den for *Omars hjemmeside*:

"Islams måde at udsprede sig selv på.

Islams smukke, unikke og universelle metode, hvorved den udspreder sig, er defineret og fastsat i de islamiske lovgivningskilder: Koranen og Sunnah. Disse to udgør muslimernes eneste referencer i hele livet og alle dets aspekter.

Allah siger:

"Kæmp imod dem, der ikke tror på Allah og Dommedagen"
[Al-Tauba: 29]

"Kamp (Jihad) er obligatorisk for jer" [Al-Baqara: 216]

"Og kæmp imod polyteisterne som en helhed, som de kæmper imod jer som en helhed" Sig (Muhammad): O menneskehed, jeg er et sendebud til jer alle (hele verden) fra Allah". [Al-Tauba: 36]

"De, der er virkelig troende, kæmper for Allahs sag" [Al-Nisa: 76]

"Og bekæmp dem, indtil der ikke er fitnah (kufr), og indtil hele Deen'en er for Allah" (d.v.s., at Allahs deen (islam) er suveræn over hele kloden) [Al-Anfal: 39]

Ovenstående er den islamiske metode for "Jihad", for at udsprede islam. Altså har Allah påskrevet os jihad som metoden til islams udspredelse, og hvilket Allahs sendebud også anvendte i sin tid sammen med sine Sahabah. Jihad er den eneste metode, som den islamiske nation altid har udøvet for islams udspredelse, helt indtil denne bærende islamiske nation af Vesten fik udryddet sin Khilafah stat i 1924.

Ingen tvang i Islam

Angående jihad siger vores Profet Muhammad (saws).

"Jeg er blevet beordret til at bekæmpe folk, til de siger, der er ingen, der skal tilbedes foruden Allah, og Muhammad er Allahs Sendebud, hvis de siger dette, er deres blod og ejendom beskyttet af mig".

Ovenstående hadeeth skal ikke forstås således, at Muhammad (saws) blev beordret til at bekæmpe folk, indtil de troede på islam, fordi Allah siger:

"Der er ingen tvang i troen".

Dette vers skal forstås således: Profeten plejede at sende breve til fremmede regioner og derpå invitere dem til islam. "Tro på islam, og I vil leve i fred, og få dobbelt belønning, men hvis I benægter, vil I stå til ansvar for jeres folks synder". Efter dette ville Allahs sendebud kræve gebyr (jizyah) fra dem og derefter indtage landet. Men hvis de afviste disse tilbud, erklærede han (saws) dem jihad.

Jihad: at fjerne materiel hindring.

Følgelig er Jihad kampen for, at Allahs ord og system bliver implementeret, jihad er til for at afskaffe alle materielle forhindringer (hære og menneskeskabte kufr-styrer), der står som en

hindring mellem det islamiske livssystem og menneskeheden d.v.s. mellem sandheden og falskheden, mellem retledningen og vildledningen (d.v.s. menneskeskabte systemer).

Målet med jihad er ikke at dræbe ikke-muslimer, ødelægge synagoger eller lignende, hvilket også klart fremgår af de Profetiske udtalelser "Lad være med at dræbe kvinder, børn, ældre, præster og munke", der blot tror, at de tilbeder Allah. Dette har islam illegaliseret at gøre, medmindre det ovenstående bliver udøvet mod muslimer. Således er det entydigt og absolut opklaret, at jihad udelukkende udøves for islams dominans og udbredelse til hele menneskeheden. Alle muslimske retslærde er enige om ovenstående, ikke så meget som en enkelt retslærd er uenig i dette. Sendebudet siger også "Jihad vil vare ved til Dommedagen"

Misfortolkninger og løgne om jihad.

Der er utallige af vers og hadeeths, som viser, at jihad er en offensiv forpligtelse og et invaderende og erobrende angreb.

Jihad er et entydigt aqeeda emne; der er entydige vers, der klargør jihads betydning og indhold i islam. Derfor er benægtelse af jihad eller i det mindste tvivl om det som obligatorisk eller offensiv, kufr, og gør den pågældende, som benægter dette, til kafir.

At påstå, at jihad kun er til forsvar, er uden tvivl kufr, hvis tilfældet er sådan, at personen eller gruppen har en generel viden om islam. En udtalelse som denne kommer oftest fra folk med dybe mindreværdskomplekser, efterlignere af Vesten, forvrængere (skjulere) af islam, folk, som er bestukket, stats 'ulama (som er ansat til at forvrænge islam), uvidenhed og lignende uacceptable undskyldninger. Den slags menneske, som forvrænger jihad enten p.gr.a.. ovenstående undskyldninger eller noget helt andet, må hellere frygte Allah, bede om tilgivelse".

En af de yderliggående bevægelser Hizb ut-Tahrir skriver i sin formålsparagraf under "Internationale relationer", at verden ikke blot er inddelt i islamisk land (Dar al-Islam) og vantros land (Dar al-Kufr), men de vantros land skal forstås som krigsland (Dar al-Harb). "Forholdet til disse lande må defineres under kravet om jihad og islams interesser og Khilafahstaten i henhold til islamisk lov (Hizb ut-Tahrir, London 1996, s.72). Endvidere, at "det er forbudt for muslimer at kæmpe under et andet lands flag, hvis det er et kafir flag (vantro flag) eller et vantro land. (s.74).Endvidere, at lande, som muslimer ikke har en fredspagt med som f.eks. "USA, England og Frankrig, og lande som har dårlige hensigter med islamisk land, som f.eks. Rusland, er islam i potentiel krig med. (Kafir Harbi Hukaman, Khilafah."s.73).Under afsnittet "Dar al-islam og Dar al-Kufr" skriver forfatteren: "Derfor er det en pligt for alle muslimer at arbejde for at forandre deres lande fra vantro lande (Dar al-Kufr) til islamisk land (Dar al-Islam), og dette kan ske ved at etablere en islamisk stat"(s.71). Når dette er indført, skal ikke-muslimer i landene pålægges den såkaldte krigsskat, som betales til muslimerne (s.67).

De tre "systemer", som islam skal fjerne ved jihad, er kommunisme/socialisme, demokrati og systemer med ideen om personlig frihed (s.42ff). "Dette er det demokratiske system, og det er et kufr system, fordi det er opfundet af mennesker og ikke fremgået af sharialove (muslimsk osv.). Derfor er et demokratisk herredømme et herredømme af vantro og at følge det, er det samme som at følge et kufr-system (vantro)."

V. JIHADS UDTRYKSFORMER: KRIG ELLER KOLONISERING?

V. 1. Koloniseringen

Allerede Samuel Huntington skrev i sin berømte bog "Kulturernes kamp", at mange muslimer er "overbevist om deres kulturs overlegenhed over andres og besat af tanken om deres underlegenhed i magt". Denne ide med alle midler at føre Koranens ord ud i livet, så Allahs ord kan regere kloden, og samtidig den smertefulde erkendelse, at midlerne til at overtage magten endnu ikke er til stede, fører til nye ideer for islams religiøse strategier. Mange er overbefolkningen i de islamiske lande som en reel mulighed for magt, idet 40% af befolkningerne i de islamiske lande som helhed nu er under 15 år. Andre mener, at man måtte ty tilbage til den klassiske model: erobringen af Vesten med våben i hånd, ligesom profeten Muhammad selv og tidligere generationer med stort held havde gjort det fra det 7. til det 18. århundrede.

En bred politisk-teologisk strømning blev dog stadig mere dominerende også blandt muslimske politikere, at det var en kombination af to forhold, der på længere sigt ville kunne give islam magten i verden, nemlig olien og befolkningsbomben som strategiske midler i jihad. Olien bliver anset som Allahs gave til muslimerne til at styre Vesten, og at islams fødselsoverskud er Allahs gave til Europa til at erstatte en dekadent og døende race med en ny slægt af troende muslimer. Så overbevist blev mange muslimske ledere om denne ide, at selv mange af Vestens politikere og industriledere adopterede en del af ideen: ikke ideen om islam, men ideen med at overtage fødselsoverskuddet.

Hadet til Vesten var dog så stort i visse islamiske kredse, at man på forhånd afviste at muslimer skulle bo i lande regeret af "vantro", medmindre muslimerne havde eller overtog magten straks. Dette har afstedkommet en stadig mere voldsom interessekonflikt. For medens de fleste muslimer ville vente med at overtage magten til de blev mange nok, var dette ganske uacceptabelt for et militant mindretal, som gjorde opmærksom på, at muslimer aldrig havde nøjedes med at bo som undersåtter i vantros lande, men Koran og hadith klart lagde op til, at muslimer altid skulle have magten, også når de var et mindretal.

Selv i et relativt moderat blad som det islamiske tidsskrift "Muslim i Norden" kommer denne konflikt klart frem. En artikel af Mahmoud Abdel-Nasir (nr. 23.1997-98) sætter klart spørgsmålstegn ved "det legitime i at opholde sig i (vantro) lande. For at beskytte den muslimske tro fra korrupsion, har Allah beordret de troende til at fastholde en kompromisløs holdning i omgangen med ikke troende." Muslimen er forpligtet til at søge til det land, "som er af mindre skade og bedre for hans religion...". Han skriver videre, at en muslim ikke på nogen måde må vise kærlighed, hensyntagen, manér eller lydighed overfor vantro og det vantro system. "Profeten, hans ledsagere og deres efterfølgere plejede at træffe foranstaltninger til at håndhæve denne regel". Det er ugyldigt at opholde sig i de vantros lande medmindre muslimerne har magten.

I et opgør med denne kompromisløse holdning skriver en konvertit Aminah Hansen i Nr.25 (1998), at hun jo ikke kan afbryde forbindelsen med sine ikke-muslimske danske forældre. Hun henviser i stedet til at "der er en dybere mening med, at Allah lader muslimer fra forskellige egne af verden udvandre og bosætte sig i Danmark". I stedet anbefaler hun at tage "al den uddannelse vi overhovedet kan få for ad denne vej at kunne infiltrere og påvirke det ikke-islamiske samfund på alle

niveauer, såsom institutioner og skoler, hospitals- og plejevæsen, industri, handel, forskning og politik". Herefter henviser hun til Korancitatet "Har Allah ikke skabt jorden vid og stor nok til at I kan udvandre" og anbefaler i stedet for at overtage magten i samfundet indefra. "For er det ikke islamisk, så gør vi det islamisk".

Her står de to holdninger kompromisløst overfor hinanden, selv om målet er det samme. Da tilhængerne af den frøste model for jihad totalt afviser at være i nærheden af "urene" og "vantro" og endog forbyder "urene" overhovedet at røre ved en Koran, så er der kun den traditionelle vej at føre krig ligesom profeten og hans efterfølgere gjorde. Denne holdning betød, at man militært underkastede et land eller en region og øjeblikkeligt indførte islamisk lov i området, hvilket blev håndhævet kompromisløst. Rene og urene blev adskilt. Men da det for tiden ikke er muligt militært at overvinde Vesten, er der kun én måde tilbage at føre krig: det militære nålestik, også kaldet terrorisme. Jihad som regulær terror er dog ikke ny i islam. Assasiniderne er den berømte islamiske retning af ismaelitter, der fra 1090 med dødsforagt myrdede overmægtige modstandere vel vidende, at de selv ville blive dræbt. Det var endog en skændsel for assasiniderne at overleve et bagholdsangreb eller et vellykket snigmord på regent. Målet for assasiniderne var den ultimative selvopofrelse i profetens ånd, at give sit liv for Allah i den hellige krigs tjeneste og således straks få belønningen i Paradis. Ideen var også gennem massive vellykkede selvmordsangreb at dræbe dygtige hærchefer og derigennem skabe destabilisering.

Dermed står ideen om hellig krig som henholdsvis terror eller kolonisering forholdsvis stejlt overfor hinanden selv om begge har målet at destabilisere "det vantro system" og erstatte det med et islamisk. Men problemet for kolonisterne er, at de

behøver fred og tid. Den konfrontation, som terroren skaber, kan nemlig ødelægge mulighederne for at kolonisere, da mistænksomheden vokser i takt med terrorens udvidelse. Derfor møder vi især blandt de, som ønsker magtovertagelse gennem befolkningsforøgelse vrede over større terroraktioner. Her bruges i stedet den lille terror: et konsekvent og konstant pres på det ikke-muslimske samfund på alle niveauer, for at det islamiske system lidt efter lidt kan indtage dets "legitime plads" som ledende faktor i samfundet. Især i forbindelse med terrorbombningen af "World Trade Center" har vi mødt denne modsætning mellem terrortilhængere og tilhængere af ideen om overtagelse gennem kolonisering. Selv om det er koloniseringstilhængerne, som er de farligste og mest destabiliserende for samfundet, er det mærkeligt nok næsten kun terrorismen, som opmærksomheden samler sig om og som vestlige regeringsledere frygter. Terrorismens værste konsekvens er, at demokratiet indskrænkes i takt med terrorismens udbredelse. For hvordan skal man kontrollere borgerne uden at indskrænke friheden og indføre mere overvågning af den enkelte? Men lignende antidemokratiske tendenser følger i hælene på koloniseringen.

V. 2. Etableringen af autonome områder.

Et vigtigt led i koloniseringen er i første omgang etableringen af autonome områder. Disse områder, som vi normalt kalder for ghettoer, har den fordel, at den islamiske kultur kan udvikle sig næsten uden påvirkning fra det omgivende samfund. Ideen med et specielt islamisk område anses af nogle politikere for at være et fænomen, som er påført de indvandrede grupper mod disses ønsker. Det er dog ikke tilfældet. Alle forsøg på at sprede mus-

limske storfamilier, klaner og nationaliteter viser sig at slå fejl, fordi de efter en tid, når der er mulighed for en flytning, flytter tilbage for at være blandt deres landsmænd. Den samme udvikling fortsætter selvom familierne gennem store indtægter og børnepenge får mulighed for at købe villaer. Disse købes da i ghettos umiddelbare nærhed. Det fører til et fald i husprisen i de respektive gader, og danskere fraflytter p.gr.a. trusler, overfald og den løbende destabilisering. Dette bevirker så atter, at nye fra den oprindelige ghetto kan flytte ind i parcelhusområdet. En sådan tendens er meget tydelig i Vollsmose ved Odense og flere steder nær Københavnske ghettoer. Et brev jeg modtog i august 2001 viser, hvor voldsomt huspriser kan falde p.gr.a. disse forhold. Det drejer sig om et hussalg, hvor den danske familie mistede 2 mill. kr. på salget af deres store hus, p.gr.a. af områdets destabilisering som følge af oprettelsen af en indslusningscenter.

Ideen med overtagelsen af et område som autonomt område, hvor islamisk lov, kultur og religion bliver enerådende, er ikke tilfældig, men en styret udvikling.

Den udspringer af tanken om, at en muslim aldrig må underkaste sig et såkaldt "vantro system". Islam skal aldrig vise svaghed overfor "de vantro". Det islamiske system skal være det regerende, ligesom man har kunnet iagttage på graffiti på arabisk og nogle gange på dansk med tesen: "Islam rules", som i 1999 endog blev malet på Odense domkirkes sidefløj, men fjernet hurtigt efter en opringning fra mig. Tanken udspringer fra profetens ord om hadit, at "Islam skal regere, islam bliver ikke regeret".

Den ideologiske formulering til etableringen af de autonome islamiske ghettoer møder vi hos imamerne i de respektive områder samt i islamiske bøger, kassettebånd, videoer og blade.

Ideen kommer klart til udtryk i følgende artikel i det danske muslimblad "Muslim i Norden" under overskriften: "**Validiteten af ophold i et ikke-muslimsk land**" (d.v.s. under hvilken forudsætning det er gyldigt, at en muslim må opholde sig i et vantro (kufr) land.

Ahmed Abu Dawood oversat af Mahmoud Abdel-Nasir: "For at beskytte den muslimske tro fra korruption (nedbrydning, red.), har Allah beordret de troende til at fastholde en bestemt kompromisløs holdning / position i omgang med de ikke-troende. Allah har forbeholdt Al-Wala' (kærlighed, støtte og hjælp) for Hans sendebud (saws) for de troende alene. Hvis muslimer overfører Al-Wala' til ikke-muslimer giver det alvorlige islamiske konsekvenser. Det er imod Allahs befalinger og forbudt i vores religion, at søge hjælp og støtte hos ikke-muslimer. Det kan føre til nedgang i islams styrke, og nedprioritering af den muslimske tro. Ifølge de lærde, er et at tegnene af Wala' givet til ikke-troende, opholdet i deres lande. Profeten (saws) har erklæret: "Jeg siger mig fri af enhver, der opholder sig blandt mushriqeen (polyteister)". Dette gælder, når en muslim støtter de ikke-muslimske lande imod de islamiske lande, og når de elsker at leve i et ikke-islamisk miljø, selv om en islamisk stat findes. Den, der søger et bedre materielt miljø er ikke nogen undtagelse fra denne regel...

Under opholdet i det ikke-muslimske land, påhviler det os at bevare vores særskilte islamiske identitet. Denne indeholder alle facetter af vort liv med hensyn til tro, manér, slægtskab, politik, lydighed, osv. Profeten (saws)*, hans ledsagere og hans efterfølgere plejede at træffe foranstaltninger til at håndhæve denne regel. Profeten (saws)* sagde entydigt, at "enhver, som efterligner et folk, er en af dem". Profeten (saws)* beviste denne udtalelse på alle områder af sit liv... Kuffar (de vantro, red.) barberede deres skæg, så han påbød det modsatte af hvad de

gjorde... Muslimer skal i virkeligheden undgå alle ceremonier eller vaner særlig knyttet til ikke-muslimer.”(“Muslim i Norden” nr.23, årgang 4 / dec.-jan.1997-98). Påstanden er her, at hvis ideen om den muslimske stat i staten umuliggøres, er det bedre at bo i et islamisk land. Derfor skal overholdelsen af autonomien været total.

*) saws = fred være med ham.

En reaktion på forudgående artikel imod den totalt kompromisløse linie kommer fra Aminah Hassan, som er danskfødt, i bladet “Muslim i Norden” (årgang 5.nr.25 april-maj 1998).

Hun skriver, at det eneste virkeligt muslimske idealand er SaudiArabien, men alle muslimer kan jo ikke bo der. Derfor føler hun sig som konvertit anklaget af ovenstående artikel, da hun så skal afbryde kontakten til sine forældre. Hun påpeger, at muslimer er i deres ret til at udvandre fra deres hjemland, og skabe et islamisk samfund i samfundet, især “da det godt kan lade sig gøre at skabe et islamisk miljø i et ikke-islamisk samfund”, og hun fortsætter: “Allah siger: “Hvis det bliver jer for trangt, er jorden mon ikke så udstrakt, at I kan udvandre på den?”(Sura 4/97). Der findes, som verden ser ud i dag, ikke en eneste ægte islamisk stat. Nogle hævder, at det nærmeste, vi kommer en sådan, er Saudi Arabien, og jeg tror ikke, at det er løsningen på muslimernes problemer i de ikke-islamiske lande, at de alle samles der, for så efterfølgende at lade hånt om resten af menneskeheden og dens vildfarelser og fejltagelser..... Jeg er overbevist om, at der er en dybere mening med, at Allah lader muslimer fra forskellige egne af verden udvandre for at bosætte sig, leve og virke i ikke-islamiske lande.....

Hvorfor ikke blive og kæmpe for islam i eksempelvis de Nordiske lande og resten af Europa? Dybest set er kampen for islam det absolut vigtigste, og det uanset hvor vi befinder os, og

i denne kamp skal vi udnytte alle de muligheder, vi har. Tager vi eksempelvis et ikke-islamisk land som Danmark, så har dette land et udmærket uddannelsessystem, tilgængelig for alle, spækket med moderne teknologi og videnskab. Det skal de herboende muslimer udnytte til fulde, idet de har brug for al den uddannelse, de overhovedet kan få, for ad denne vej at kunne infiltrere og påvirke det ikke-islamiske samfund på alle niveauer så som institutioner og skoler, hospitals- og plejevæsen, industri, handel, forskning og politik. Jo mere veluddannede muslimerne er i det ikke-islamiske samfund, jo stærkere står de, også m.h.t. til at styrke deres eget miljø, thi er det ikke islamisk, så må de gøre det islamisk.....Når man som muslim lever i et ikke-islamisk samfund, så er man nødvendigvis nødt til at omgås ikke-muslimer, og det bør man selvfølgelig gøre på passende vis, og det vil sige høfligt, men bestemt..... Det er uden tvivl let for en indvandrede muslim uden eksempelvis danske rødder at undgå at være særligt knyttet til ikke-muslimer. Men for en dansk muslim, der som jeg er født af ikke-muslimske forældre og opvokset i et ikke-islamisk miljø, er det nærmest umuligt..... .Allah har skabt jorden vid og stor, med mange lande og stater. Indtil videre er kun et lidet antal af disse islamiske, mon ikke - med Allahs vilje - at vi som muslimer i ikke-islamiske lande og samfund kunne arbejde for at styrke islam, kvæle løggen og fremhæve sandheden? Muslimerne skal ikke bare gemme sig.....”

Forskellen mellem de to er ikke, at de ønsker at skabe et autonomt område indenfor rammerne af et “vantro” land, indtil det kan ændres til en muslimsk land. Begge er enige om, at en muslim skal leve i et muslimsk miljø. Men den første forfatter siger, at en muslim slet ikke må komme i berøring med ikke-muslimer, mens konvertitten skriver, at erobringen af landet indefra sker gennem uddannelse og infiltration af institutionerne

ud fra det islamiske miljø, man befinder sig i, således at muslimen befinder sig i et muslimsk miljø, som denne bruger som base for en udfarende virksomhed.

Målet er altså først og fremmest at skabe områder i lovgivningen, hvor islam kan indrette sig muligst autonomt og uafhængigt af staten og det omgivende samfund. Det udtrykkes i det vigtige muslimske blad "Morgendämmerung", som udgives af "Islamisches Zentrum, Hamburg":

"Islam lader sig ikke reducere til en privat religiøsitet, men befaler den troende en politisk og samfundsmæssig opgave... Den vestlige dominansholdning må afgjort tilbagevises, som vil foreskrive muslimerne, hvor meget af deres tro (lov) må tolereres i Vesten.... Perspektivet for muslimerne i Vesten må være, at tilkæmpe sig en plads i samfundet, og det vil sige en plads, som kan accepteres af muslimerne og ikke et hjørne, som det vestlige samfund "storslået" vil tildele os. Det vil i sidste ende kun være muligt, når det vestlige samfund opgiver sin assimilationspolitik og accepterer den islamiske realitet, d.v.s. sådan, som muslimerne vil danne sine omgivelser... Hvad muslimerne aktuelt kan gøre og også skal gøre, er ud fra egne initiativer at skabe sig muligst mange autonome områder, altså indretninger og strukturer, som udvikler sig uden ydre indblanding og som kan praktiseres autonomt..." ("Morgendämmerung", nr. 11/ 12, 1995, udgives af det store og magtfulde "Islamisches Zentrum" i Hamborg).

Den islamisk- juridiske side af sagen, er klart formuleret i følgende islamiske tidsskrift, hvoraf det fremgår, at ophold i Vesten alene for at få del i økonomisk vinding ikke er tilladt, med mindre der ikke er nogen form for indskrænkning for den islamiske praksis på alle områder såsom lovgivning, levevis,

skik og brug, etc., idet islam er et kompleks af juridiske lov- og leveregler, som omfatter alt: familieret, krigsret, strafferet, regler om rent og urent, regeringsform, omgangsform, spise-regler, politik, etc.:

"Efter loven skulle den troende (muslim) leve sammen med sine trosbrødre i et land, i hvilket islamisk lov gælder, og i hvilket han uhindret kan følge sin religion. Er udøvelsen af religionen ikke mulig at gennemføre, er det obligatorisk for den troende at flytte, under forudsætning af fysisk og økonomisk at være i stand til det. Består der ikke en indskrænkning i muligheden for religionsudøvelse, er den troende (muslim) fritstillet til at leve på det sted eller at flytte (emigrere). Men det er ønskværdigt, at han opholder sig i islamiske omgivelser, da muslimen ellers konstant er konfronteret med det islamisk forkastelige, og faren består i en negativ indflydelse. Men iflg. den Scharitiske retsskole er det bedre at leve videre i det ikke-muslimske område (land), hvis udbredelsen af islam derved kan gennemføres, naturligvis under forudsætning af, at Ibadat (religiøse handlinger) ikke bliver indskrænket. Af disse forklaringer fremgår, at et liv her i landet (Vesten) kun er rimeligt, når man bedriver Da'wa (d.v.s. missionerer)." (Det tyske muslimske blad: "Islam hier und heute", nr.10/1994, s.6).

Profeten Muhammads ord om at angribe og underlægge sig andre områder bruges teologisk til at retfærdiggøre kolonialisme, ekspansion og aggression selv i de kommentarer, som man møder i koranoversættelser fra endog moderate amadijamuslimere, som f. eks fra Abdul Salam Madsen, der tolker Muhammads ord om angreb på fremmede stammer, ved at fremføre, at det er de lande, hvor folkeslagene har blå øjne, altså Europa, herunder Skandinavien, som bør erobres.

“Og han (Allah) gav jer deres (de vantros) land, deres huse og formuer i arv, og land som I end ikke har betrådt. Allah har magt over alle ting” (Koranen, Sura 33.27)

“På den dag skal der blæses i trompeten. Og vi vil forsamle de syndige på den dag, de blåøjede”. De blåøjede folk er folkene mod nord og vest, altså Europa og Amerika. Efter 10 århundreders nedgang for islam og p.gr.a. kristenheden, vendes forholdet nu om (Abdul S. Madsens korankommentar i hans oversættelse Kbh.1967.)

Argumentationen bliver endnu mere grotesk, når man går til de mere fundamentalistiske bevægelser f.eks. Mille Görüs, og Hizb ut-Tahrir. Her kommer den øvrige islamiske lovgivning om skat og byttedeling på banen, idet muslimer skal dele bytte i de erobrede områder efter den nøgle, som profeten fastlagde.

En lang række andre forhold kommer til:

- At en muslim ikke må kæmpe under et “kafir flag”, et vantro flag (Hizb ut-Tahrir, s.74), d.v.s. kæmpe under et vantro lands flag, et vantro flag eller et såkaldt vantro, d.v.s. ikke-muslimsk land.
- At man anser sig i løbende og potentiel jihad med lande “som omfatter nationer som De Forenede stater, England og Frankrig, og lande som Rusland, der har kæmpet med muslimer; med disse er muslimer i konstant potentiel krig”(s.73).
- Muslimer skal til den muslimske stat/organisation afgive 20% af udbyttet af dennes krigsførelse!!!(Dette skal anses som den første og vigtigste indtægt for den islamiske stat/organisation (“The revenues og Bait al-Mal are: 1.Spoils of war, returns of war, the fifth part” s.67).

Dette ser også i praksis ud til at være ganske realistisk. FBI og det italienske politi har fundet beviser på, at af alle summer, som europæiske muslimer sender til deres familier i muslimske lande, inddriver al-Qaida-terrornetværket 10-15% til jihad. Dette har man også kunnet konstatere ved at undersøge det store muslimske samfund i Milano, hvor der bor 60.000 muslimer. Her føres samme politik fra “Det islamiske centrum”, hvortil yderligere kommer hvervning af nye soldater bl.a. gennem lederen for “Det islamiske institut” i Milano sheik Anwar Shaban (Hamburger Abendblatt 16.10.2001).

V. 3. Kampen mod et vantro system (Kufr systemet)

Det drejer sig om på én gang at bekæmpe det “vantro system” og indføre det islamiske. Da den islamiske stat ikke uden videre kan indføres i Vesten, må man nøjes med at stræbe efter islamiske autonome områder i de lokalområder, hvor muslimer befinder sig. I et muslimsk tidsskrift, som udgives i Vesten, skriver M. Salim Abdullah om det system, som tilstræbes: “Forordningengår tilbage på den i middelalderen udkastede islamiske statsteori, som indtil i dag ikke er trukket tilbage, ophævet eller er erklæret ugyldig. Denne statsteori forudsætter inddelingen af samfundet i to klasser af borgere. Den ene, muslimerne, er de egentlige borgere i landet, de andre bliver kun tolereret (det er på denne baggrund islam kalder sig en tolerant religion. red.). De har godt nok en form for livsrum, men deres rettigheder er kun de, som den islamiske stat giver dem. Denne statslige indretning går ud fra en grundlæggende ulighed og forskellig værdi mellem muslimer og “beskyttelsesborgere” dvs. de ikkemuslimske borgere, som er tolereret). Således er ud

fra denne forudsætning muslimer og ikkemuslimer ikke indehave af de samme grundrettigheder og grundpligter. De er heller ikke ligestillet overfor loven. Ikkemuslimerne er godt nok ikke helt retsløse. Alligevel bliver de i deres eget land anset for borgere af anden klasse og behandlet efter dette. De skal leve som fremmede i eget land”(“Aktuelle Fragen”, 9.årgang.1-2. 1989,s.9).

Et muslimsk flyveblad, som jeg modtog fra København fortæller, at det ikke drejer sig om, gennem jihad at tvinge danskerne til at tro på Allah, men til at fjerne det vantro system og erstatte det med et islamisk system, idet det er forbudt for en muslim at lade sig regere af et vantro system.

I kampen for autonomi, som også omfatter sproget (jævnfør de yderliggående bevægelser), er det især repræsentanterne for kufr-systemet, som må holde for. De anses som repræsentanter for Satan.

Allerede i flere år har det været sådan, at især i Frankrig, men også i flere engelske bykvarterer, har muslimerne i de muslimske kvarterer i den grad håndhævet muslimsk autonomi, at journalister, brandfolk, politi, vand -og el-aflæsere har haft problemer, hvis de skulle ind i områderne. Derfor sender man i stadig flere franske byområder nu kun muslimske vand- og el-aflæsere ind i områderne. Det samme gælder avisbude etc. Allerede i år 2000 nægtede danske bude at bringe aviser ud i Vollsmose området ved Odense.

Endog at vidne for en domstol kan blive et problem: En 17-årig dreng har lært, hvad det koster at vidne mod et medlem af en gruppe 2. generationsindvandrere. Hans mors bil blev brændt af, hans ven blev truet, og han selv bliver forfulgt af medlemmerne. Han blev overfaldet i en kælder og frarøvet værdier for 21.000 kr. Men politiet, som ville hjælpe, blev jaget bort (BT

01.02.2001). Kampen for autonomi bevirker, at politiet anses som repræsentant for det “ulovlige vantro system” som ikke må trænge ind på idet slamiske område. I Vollsmose er politiet blevet overfaldet flere gang og måtte trække sig tilbage. Selv større politistyrker har måtte trække sig tilbage p.gr.a. overmagten. På kort tid kan langt over hundrede aggressive 2.generationsindvandrere møde op, og med trusler, angreb og stenkast jage ordensmagten ud.

Der kendes efterhånden stadig flere tilfælde, hvor betjente endog lokkes i baghold, i f.eks. i Kongens Have, hvor et par 2. generationsindvandrere lokkede et par betjente ind i et mere tæt bevokset område, hvor der ventede en større gruppe, som overfaldt betjentene. Den 07.08.99 lavede 2.generationsindvandrere optøjer ved diskoteker i Haderslev, hvilket betød at politiet måtte tilkaldes, da bl.a. en lang række biler blev smadret. Da det lykkedes at arrestere nogle få af uromagerne, omringede muslimerne betjentenes biler og bombarderede dem med sten, så de var ude af stand til at køre eller forlade deres biler, før der kom yderligere hjælp (Ekstra Bladet 08.08.99). Næsten samtidig blev en politipatrulje i Vollsmose lokket i et baghold, hvor de blev mødt af 20 stenkastende unge, der var opstillet i en kileform, hvilket betyd, at de blev omringet.

En politivogn på Nørrebro, på almindelig patrulje, fik en brosten gennem foruden, så den kvindelige betjent blev hårdt såret. Udrykning af patruljekørsel sker fremover udelukkende under ledsagelse af en armeret bil med yderlige 6 kampklædte betjente med hjelme, således at styrken ved almindelig patrulje kommer op på 8 politibetjente.

Den for os totalt fremmede adfærd kan give sig groteske udslag, som da en gruppe på 25 indvandrere angreb politiet, der var blevet kaldt ud til en alvorlig ulykke i Tåstrup. En fodgænger

var blevet påkørt ved et uheld af en bil. Ulykken var så voldsom, at manden døde på stedet. Nogle af de unge 2. generationsindvandrere begyndte at rode i den døendes eller dræbtes lommer og stjal nogle af hans ejendele, medens andre overdængede betjentene med kasteskyts og råbte "nazisvin" og andre ukvemsord. "Den opførsel, vi var ude for var horribel og helt uacceptabel. Der blev udvist en total mangel på respekt overfor den tragiske ulykke, som netop var sket, og som vi nu engang var sat til at håndtere.... Det var utroligt skræmmende. Indvandrerne havde intet at gøre med den ulykke. Deres eneste ærinde var at komme i slagsmål med politiet, men vi havde besluttet, at det skulle ikke lykkes dem..."(Ekstra Bladet 15.01.1998).

En anden udvikling er i denne sammenhæng, at man simpelthen undlader at arrestere muslimer, når disse overtræder lovene, fordi det kan medføre problemer. En afdelingsformand for Dyrenes Beskyttelse ringede til mig og oplyste, at de gang på gang måtte anmelde muslimer for dyremishandling ved slagtninger uden bedøvelse i køkkener, kældre og udhuse. Politiet havde dog oplevet gang gå gang, at når de kom ud til stederne, blev de mødt af 30 eller flere ophidsede mænd med truende adfærd. Derfor havde man opgivet at undersøge forhold vedrørende dyremishandling i disse områder.

Jeg har endog oplevet ældre damer med hund blive jaget væk fra den side af gaden, hvor der bor muslimer, fordi man ikke vil gøres uren af "urene dyr".

Situationen viser sig overalt i landet, hvor der efterhånden udvikler sig to retssystemer: ét for muslimer og ét for resten af befolkningen. Et eksempel er den islamiske ægteskabspraksis. Medgift (mahr) er almindeligt. Der er endog danske advokater som bistår med det. Piger ned til 10 år bortgiftes for imamer i Danmark og andre nordiske lande. Selv om ægteskaberne er ugyldige for europæiske domstole, så er de

fuldt gyldige i mange muslimske lande. Også danske piger giftes illegalt på denne måde herhjemme. Når ægteskabet så revner, hvilket de næsten altid gør, tilhører børnene manden efter de islamiske regler som er indgået. Manden behøver blot at rejse "på ferie" med børnene til sit hjemland, så gælder den islamiske ægteskabskontrakt også for børnene. Endog et eks. om en dansk pige på 17, som blev tvangsgift med en herboende muslim har jeg stødt på! Autonomien breder sig således til stadig nye områder år for år. Man må nok erkende, at der allerede nu eksisterer forskellig lovpraksis afhængig af, om man er muslim eller ej. I Vollsmose blev nogle unge 2.genrationsindvandrere med muslimsk baggrund stoppet af politiet for en færdselsforseelse, men man måtte lade dem gå på grund af trusler fra en stor opbragt mængde. I Vejle (Vejle Amts Folkeblad 2000) måtte politiet lade nogle palæstinensere gå igen, efter de var blevet anholdt på Rådhusstorvet for gadeuorden og afbrænding af flag. Den, som ledede gruppen af betjente, indså, at hvis betjentene ikke skulle komme til at lide overlast og blive angrebet, havde man intet andet valg end at lade de anholdte gå.

At muslimer angriber togpersonale er almindeligt i Frankrig, hvor man overvejer udelukkende at ansætte muslimer, når togene passerer bestemte strækninger. Lignende problemer kendes også i nattetimerne fra København, fortæller stadig flere togansatte: "Jeg hører mange gange. 'Bare vent til jeg ser dig uden uniform'. Det nye er, at grupper af unge indvandrere er begyndt at vente på perronen. Det skete for nylig for en kollega, som blev overfaldet på Kokkedal station, men det værste er næsten truslerne. De siger, at de vil slå vore børn ihjel. Da jeg begyndte som togfører, var det en fordel for mig, at jeg var kvinde, sådan er det ikke længere. Nu er

det nærmest en ulempe, speciell overfor unge med fremmed baggrund" (JP Kbh. 22.01.2001).

Stadig flere steder må der ansættes vagter i butikcentre og endog på biblioteker. Det gælder både i Gjellerup, Vollsmose og mange steder i København." Nu har alle vagter i Gjellerup fået tildelt skudsikre veste. Listen over overgreb og trusler er alen lang. I fredags blev en vagt gennembanket af en gruppe unge med udenlandsk baggrund. Han blev bl.a. sparket flere gange i skridtet" (JP 16.01.2001).

Helt galt er det, når brandfolk, vidner og dommere i stigende omfang angribes. I Haderslev tændte unge muslimer ild i containere blot med det formål at lokke brandfolkene i et baghold. Århus Stiftstidende skrev, at anonyme anmeldere i den senere tid har tilkaldt brand- og politifolk til Gjellerupplanen for derefter at angribe dem. "Lørdag blev brandvæsnet kaldt til en brand i noget pap i en opgang. Da brandfolkene ankom, bombarderede seks -otte unge dem med sten og eksploderende fyrværkeri." "Der tegner sig et mønster, hvor kendte grupper af medløbere deltager helt ned til 12-13 år" siger den vagthavende hos politiet i Århus. (Århus Stiftstidende 14.01.2001).

Men også dommere, anklagere og retsbetjente trues og angribes stadig oftere.

Vold mod tjenestemand i funktion er ved at slå alle rekorder. Medens dette tidligere var en sjældenhed, er det netop disse grupper, som bliver stadig mere udsatte, da de repræsenterer "det vantro system", der i mange muslimske blade sammenlignes med hunde, svin og aber, som man ikke skal have respekt for. Andre muslimer bortforklarer det, men reagerer selv på samme måde. I forbindelse med et drab i det pakistanske miljø i København blev to pakistanske lokalpolitikere, som er opstillet for Socialdemokratiet i København indkaldt som vidner. Det ene vidne -Wallait Khan, - dukkede slet ikke op, det andet vidne

Lubna Elahi ringede og sagde, at hun ikke kom, fordi hun var bange (Politiken 08.04.1997).

I forbindelse med, at to muslimske brødre begge fik en dom for to forskellige voldtægter, gik familien fysisk og verbalt til angreb på offeret og anklageren. Der blev overøst med de mest nedværdigende skældsord. Døren til retslokalet blev smadret og anklageren måtte flygte ud af lokalet, og en større politistyrke måtte tilkaldes (BT og Ekstra Bladet 08.11.97). Tallet for "vold mod tjenestemand i funktion" er indenfor de seneste år steget fra 700 til 1900 i Danmark. Der er en stigning på 17% i år 2000.

Også som præst har jeg oplevet disse trusler, hvor man selv og hele familien trues med at blive skudt, hvis man døber en person i en muslimsk familien, selv om personen selv har ønsket det.

Problemet vokser overalt: "Du kan sende mig til Kosovo, Algeriet eller Libanon, men jeg går ikke ind i en fransk betonforstad. Det får du ingen Tv-folk til. De smadrer både kameraet og os." Den franske kameramand bag et TV-spot til nærværende artikel til Jyllands Posten er desværre repræsentativ for opfattelsen i Frankrig af de betonghettoer, der ligger som en ring af tidsindstillede bomber omkring de fleste storbyer. "Sommerens varmeste samtaleemne er en eksplosion i kriminaliteten i det seneste år, begået i de tilsyneladende mere og mere lovløse forstæder. Tyverier, overfald, hærværk, bandeopgør, angreb på politi og brandmænd, ja selv på medlemmer af Røde Kors, der forleden fik tæsk, da de forsøgte at række en hjælpende hånd til beboere..." (Jyllandsposten 11.08.2001). Det er det samme mønster, man genkender fra Afghanistan, Sudan, Tjetjenien og Somalia, hvor netop hjælpere arresteres, forulem-

pes eller kommer ud for overgreb, hvis de ikke er muslimer, og det sker uanset, om de er sygeplejersker eller Røde Kors-medarbejdere.

Ved omfattende optøjer og krigslignende tilstande i Toulouse i dec. 1997 og efteråret 98 udbrød så voldsomme uroligheder, at disse strakte sig over flere døgn. Der organiseredes en "dræb politiet" aktion, ved at de satte ild til biler og rullede de brændende biler direkte mod politistationen. I flere døgn blev politiet forhindret i at foretage arrestationer. Det mest interessante var dog, at debatten i de franske medier kom til at dreje sig om, hvordan man bedst kunne forhindre billeder i at komme ud til offentligheden for ikke at skræmme folk og frembringe "fremmedhad." De franske jernbaner var de første til at forbyde billeder af begivenhederne og af de skyldige. (JP 17.12.98).

Belejring af og overfald på politistationer kender vi dog også fra Vollsmose og især fra England.

I Frankrig er situationen nået så langt, at et nyt cirkulære pålægger franske betjente ikke at bære uniformshat eller hjelm, når de kontakter eller står overfor muslimer, men skal tage hovedbeklædningen af. Dette er sket efter krav fra muslimske fundamentalistiske grupper, som udtaler, at det er manglende respekt, hvis politiet ikke tager hovedbeklædningen af i nærvær af en muslim!

Ideen om muslimernes overlegenhed i forhold til "de vantro" bliver ikke kun grundlagt i forældrenes opdragelse af børnene, men grundlægges i lige så høj grad i koranskolerne, hvor godt halvdelen af alle de muslimske børn går, såvel som i de muslimske friskoler i Danmark, hvoraf der snart er 30 skoler. Ikke-muslimer er underlegne, de er "urene på samme måde som hunde, aber og svin". De vantro er "fejle og eftergivende" jævn-

før Koranen og hadit. Som en smagsprøve på ideerne om jihad trykte den tyrkiske avis "Cumhuriyet" eksamensspørgsmål til eleverne på nogle tyrkiske koranskoler i Nordtyskland. Eksamensspørgsmålet lød: "Hvornår skal muslimer udvandre? Svar skulle lyde: "Nutidens muslimer skal drage ud af et land, hvor islam ikke leves godt nok og ind i et islamisk land. Efter udvandringen er det deres opgave at arbejde for oprettelsen af en islamisk stat". Baggrunden for spørgsmålet og svaret er det forhold, at i Tyrkiet er koranskoler forbudte ligesom tørklæder i offentlige institutioner herunder skoler. Det er anderledes f.eks. i Danmark, Sverige, England, Holland og Tyskland. I en del danske islamiske friskoler er der således tørklædetvang for pigerne. Samtidig ved vi statistisk, at flertallet af muslimske børn i Danmark og Tyskland går i Koranskole. Interessant er også nogle af de videoer, som bruges både privat og i undervisningen f.eks. den tyrkiske video "Küçük Mücahid" ("Lille Mudschahid"), som forherliger små drengebørn, der med maskingevær i den ene hånd og Koranen i den anden, viser vej. Filmen forherliger ikke vold i al almindelighed, men netop den islamiske erobring og den legitime vold overfor "de vantro" anbefales. Børnesoldater i hellig krig som eksempel til efterfølgelse er begyndelsen til stenkasteri. En anden video viser en ung muslim, som vokser op i et europæisk helvede af umoral, sprut, narko og racisme, som får ham til at falde fra islam, hvorefter uselviske solidariske muslimer giver ham et nyt hjem i islam og viser ham, hvem fjenden er (Rolf Stolz. Kommt der islam? s.268).

Forældre og børn afpresses af yderliggående bevægelser som Hamas, AICP og Mille Görüs, som sætter sig på Koranskoler og islamiske friskoler. Der lægges maksimalt pres på familierne dels ved at tvinge dem til at betale "skatter" og true børn og

voksne, hvis børnene ikke sendes til Koranskolen: "Vi sørger for, at der ikke handles i din forretning", "du skal få bank", etc. Dermed udviskes grænsen mellem den fredelige grønthandler på hjørnet, som det er hyggeligt at tale med, og de mest ekstremistiske bevægelser. Grænsen udviskes i samme øjeblik grønthandleren må sende sine børn til den fundamentalistiske friskole, hvor kursen lægges ikke kun for børnenes, men også for forældrenes tale-, tros- og handlefrihed.

Talen om den frie tanke og den frie tro, ja ideen om trosfrihed i Danmark, Tyskland, Holland og England er passé. Trosfrihed eksister ikke for muslimer i europæiske lande. De kan ikke vælge den religion, de selv ønsker. Det skæres ud i pap for dem i flere af deres magasiner og blade: "Der er ikke trosfrihed i islam" jævnfør Islams hellige skrifter. Sheiken, i den svenske by Jönköping, anbefaler, at det bliver muligt at halshugge dem og beklager at Sharialoven endnu ikke accepteres af den svenske stat, men ser hen til større religionsfrihed. Frihed er altså her frihed til at slå dem ihjel, som falder fra islam, som vil døbes eller taler dårligt om profeten.

"Hvis nogen forlader islams religion, så dræb ham (Hadith Sahi al-Buchari Vol. 9. nr. 57). "De som forlader islam, som pilen fra en bue, hvornår du end finder disse, dræb dem, for der vil være en belønning på opstandelsens dag for dem, som dræber dem" (Muhammads ord refereret af Ali i Hadith Sahi al-Buchari vol. 6 nr. 526), ("al-Buchari" er den vigtigste og mest troværdige kilde til udtalelser fra profeten Muhammad. "Sahi" står i denne sammenhæng for "absolut troværdig").

Socialdemokratiet i delstaten Nordrhein Westfalen i Tyskland advarede allerede for flere år siden mod udviklingen i koranskolerne, som pisker en krigerisk stemning op blandt eleverne, vendt mod det vestlige samfund: "En fundamentalistisk mafia

står bag presset. Hele familier bliver afpresset. Der er til sidst intet andet at gøre for dem, end at sende deres børn i Koranskolen. Den religiøse mafia overvåger præcis hvem, der gør hvad. Fundamentalisterne søger gennem religionen at vinde politisk indflydelse. Og de afpressede mærker ikke, hvor det går hen"(R. Stolz s.267).

Endnu et element i børnenes opdragelse til forkastelse af demokrati og hele det vestlig samfundssystem er indholdet i de islamiske kurser- og ferielejre i hjemlandene, som de bliver sendt til. Det er vigtigt "for at børnene kan blive rensede i deres sind," sådan udtrykker imamen ved Minhaj ul-Quran moskeen i København sig. Urenheden fjernes netop ved i de renes land, (Pakistan betyder, de renes land) at kaste al uislamisk bagage over bord for siden hen klart at kunne skelne mellem sandhed og falskhed i kampen mod et urent samfund. Der foreligger ikke nogen statistik over hvor mange børn, der periodisk sendes til deres hjemland."

Et videre element i den aggressive opdragelse er at stadig flere moskeer tilbyder kampsport af vidt forskellig art: karate, taekwondo og boksning. Kampsporten er i sig selv måske uskyldig, men ikke når den kædes sammen med kurser i politik og religiøs jihad. Dertil kommer at mange kommuner f.eks. i Danmark tilbyder unge adfærdsvanskelige muslimer boksning og undervisning, som koster op til kr.300.000 om året. Begrundelsen er, at det skal gøre dem til gode og fredelige borgere, som kan integreres i samfundet. Samme begrundelse blev givet for at starte en ny bodybuilding- og muskeltræningscenter i Gjelleruparken ved Århus (August 2001). Her kan alle belastede unge få gratis bodybuilding indtil det 18.år. Bodybuilding og kampsportsteknikker bliver stadig oftere anvendt af banderne, f.eks. i Rødovre, hvor unge 2.generationsindvandrere med kampsports-

teknikker knuste kraniet på en dansker og slog en anden ned, samtidig med at de ødelagde deres biler (EB 21.06.99). Boksning indgår også i disse overfald. Kampsport eller boksning bliver således en vigtig del af nogle unge muslimers status: Det gælder en lang række mere eller mindre kendte muslimske bokserere i Danmark og udlandet, men især bokserere, som Muhammad Ali, Tyson og "Prins" Nazim, hvis selvpromovering, og specielle stil er et forbillede for mange muslimske drenge i Europa og USA.

V. 4. Dominansholdning

Halvdelen af alle svenske drenge beretter, at de har været udsat for vold, hån og nedværdigelse fra muslimske 2. generationsindvandrere. Den svenske avis "Aftonbladet" foretog allerede i 1992 en rundspørgsel blandt 1.093 svenske skolelever. De svenske drenge fortæller, at de bliver truet og hele 48% fortæller, at de har været udsat for vold af 2. generationsindvandrere. Lederen af et ungdomshus bekræftede dette ved at sige: "En svensk 16-årig dreng løber betydelig større risiko for at få bank, bare fordi han er svensk, end sine jævnaldrende indvandrere. Det er en form for "racistisk vold"". Der er ikke blot tale om en modsætning mellem muslimer og svenskere, men også mellem generationer. "Aftonbladets" chefredaktør beskriver det på følgende måde: "Vi, deres forældre, prædikede solidaritet og ligeværd. De, vore børn, siger: "I ved ikke, hvad I taler om. Kom engang hen på skolen. Gå engang ud om aftenen. Tag ind til byen engang på en fridag, og se selv!" Mange af pigerne understreger i undersøgelsen, at de af de muslimske 2. generationsindvandrere bliver opfattet "som en slags ludere". Mange af de unge svenskere føler, at de er blevet svigtet af den voksne befolkning, som lukker øjnene, tier, undskylder eller bortfor-

klarer. Forklaringen dukker hurtigt op i et interview: "Voksenverdenen ser den anden vej, bange for at enhver normal reaktion mod dumhederne kan opfattes som racisme." Imens sker det, at "hos de unge svenske teenagedrenge.... bytter frygten plads med et gryende, fortærende og stadig uforsonligt had." Bladet skriver, at det altid er nemmest og billigst at tie og bortforklare. De voksne har svært ved at forstå det stærke modsætningsforhold, som har udviklet sig på meget kort tid. Sverige har i dag statistisk det samme antal gruppevoldtægter som i de værste afrikanske og asiatiske storbyer. Et ret nyt fænomen, som ikke før har været kendt i Skandinavien. Disse voldtægter foreløber altid ens for udøverne, der gennemgående er 2. generationsindvandrere især med muslimsk baggrund.

Ofrene er derimod altid svenske piger. Et af hovedproblemerne er, at mange voksne, især lærere og pædagoger, ikke tør tale om problemerne. "Det er et ladet spørgsmål....mange er derfor bange for at blive kaldt racister, hvis de siger, hvad de mener!" (Aftonbladet 28.02.1992).

Det svarer til en dansk-islamisk-palæstinensisk bevægelses pamflet, hvor ikke-muslimer er at sammenligne med "urene" dyr: "De vantros tilstande er nøjagtig som en hunds: hvis du driver den bort, gisper og stønner den, og hvis du kalder på den være, så gisper og stønner den også. Sådan er det folks tilstand, som forkaster vore vers" (QQM. al A'raf:176). "Allah (swt) har ikke fastsat imødekommethed, respekt, kompromis eller tolerance på dagsordenen mod hedenskabet og dens tilhængere, som Allah kalder de værste dyr, som ikke tænker, og som samtidig er døve og blinde" Anfal 22 (Fra muslimsk løbeseddel i København med titlen: "Dialog, tolerance & Islam").

Ideen med at stene de vantro er islamisk: Satan stenes, den urene kvinde, som har været utro, stenes. Homoseksuelle på

Nørrebro bliver stenet. Også to jøder, der ville besøge en ældre mand i Vollsmose blev stenet ud af bydelen i sommer (BT 24.07. 2001), ligesom en lærer måtte flygte under en regn af sten på en skole for anbragte muslimske unge. Han blev angrebet med spader, dernæst blev han slået og forfulgt ud til bilen. En gav ham et karatespark, medens sten regnede ned over bilen, som han forsøgte at komme ind i. Bilen måtte bagefter repareres for 40.000 kr. Fordi læreren forsvarede sig under angrebet, blev han sagt op.

Problemer opstår på skoler, hvor efterhånden flertallet er muslimer og hvor skolernes engagement for at formidle dansk kultur undertiden kan ligge på et forsvindende lille sted. Muslimsk flertal i skolerne kan også være ødelæggende for lærerens situation og selvværd, idet læreren ofte ikke respekteres. Lærerne sættes i umulige situationer, som politikerne ingen fornemmelse har for. Et klimaks var sidste år (2000), hvor alle lærere ved to skoler tæt på Vollsmose nedlagde arbejdet i protest mod situationen og udviklingen. Andre lærere er endog blevet afskediget eller truet, fordi de berettiget gjorde op med islamistkravet om tørklæder som politisk-religiøst symbol. Når flertallet mange steder er muslimer, så spørger man sig selv om, hvad der menes med den højt besungne integration. Hvem skal egentlig integrere hvem? De islamiske integrister er ikke i tvivl. Integrismen går netop på, at det omgivende "vantro system" og dets borgere skal integrere sig i det muslimske system. Her begynder man normalt med at forsøge at gennemtvinge de religiøse mad- og renhedsregler, som deler mad, dyr samt muslimer og ikke-muslimer i henholdsvis rene og urene. Det er gået så vidt i England, at integristerne under ledelse K Siddique ville oprette deres eget parlament. I Birmingham har muslimer i år netop oprettet deres

egen islamiske domstol. Dette er i realiteten indledningen til en definitiv spaltning og opløsning af landet, hvilket på længere sigt vil få uoverskuelige følger.

Et brev skrevet af en kristen munk fra Berlin, hvortil der i dag er indvandret 240.000 muslimer, viser lidt om islams vej til dominans: "Vi havde et art baggårdskloster...og netop med muslimerne var vi i begyndelsen kommet godt til rette. Man tog hensyn til hinanden, ja havde endog respekt og nabokontakt. Men det ændrede sig helt omkring 1987-88. Pludselig begyndte kvinderne at gå med tørklæder, mændene stod i grupper på gaden og vendte sig bort, hvis en af os kom forbi. Børn havde forbud mod at tale med os - medens de tidligere netop kom til os. I den tid begyndte sammenstødene at eskalere, samtidig med at fundamentalister fik magt i den nærliggende moske, hvor de konservative klart angav tonen. Da vi senere i 1994 i samme gade ville indrette en lille kirkesal i en tidligere vinkælder, fik vi at vide, at noget sådant ikke kunne accepteres i området. Da jeg skulle med en taxa, spurgte chaufføren - en tyrkisk muslim - hvorfor jeg gik i en sort kjole. Da jeg svarede, at jeg var kristen munk, sagde han, at jeg hurtigst muligt burde konvertere til islam, for "når vi først bestemmer her, så begynder vi med jer", hvorpå han tydeligt viste med hånden, at vi skulle have halsen skåret over. Der var ingen humor i det, og hans anstrengelser for at få mig til at blive muslim, var af en art, hvor man ikke vinder mennesker, men søger at gøre dem bange. Ved vort hus blev nu en delvis integreret tyrkisk familie belejret og efterhånden nærmest angrebet, fordi datteren havde kontakt til en tysk mand. Tit måtte politiet komme, hvorpå de rasende spyttede på dem og tuede med knive. Jeg ved fra en bekendt, at der var en regel, at sådanne ting ikke måtte komme ud til offentligheden for ikke at fremme nationalisme. I den nærliggende skole havde de

tyrkiske børn en dag med et slag glemt deres tysk. Børn fra den tyske mindretal, der ikke ville tale tyrkisk, blev udelukket og mobbet ud. De tyske børn blev nu flyttet”.

V. 5. Flygtning i eget land

Stadig flere må flygte fra deres lejlighed, flygte fra det område de bor i, fordi børnene bliver truet med at blive myrdet i skolen, voldtaget, truet med knive, etc. Det samme gælder danskere, som arbejder eller bor i de belastede islamiske ghettoer. En ældre vejlsener, som nu bor i en af Vollsmoses mange blokke og hvis lejlighed en muslimsk klan ønsker at overtage, sagde sidste gang, jeg tog afsked med ham, nogle ord, som gik til hjertet: “Gid jeg var død”. Angst og trusler fører med sig, at ikke blot ældre, svage og handikappede må flytte, men hele familier. En mor og datter måtte skifte identitet p.gr.a. trusler fra 2. generationsindvandrere. Mor og datter, Sanne på 40 år og Lotte på 15 år, kendte en af de involverede i et banderøveri. Anmeldelsen førte til anholdelse af nogle muslimer efter røveriet i Arbejderens Landsbank i Mimergade i København. Samfundets tak til mor og datter er, at de måtte flygte og nu lever et liv fyldt af angst og høflige beklagende ord fra myndighederne. De måtte begge to, for at redde livet, skifte identitet. Sanne og Lottes historie er historien om samfundets magtesløshed overfor en muslimsk ghetto, som breder sig mere og mere på Nørrebro (Ekstra Bladet 10.09.1997). De samme kredse har ingen blusel for offentlige trusler mod vidner. To palæstinensere, som optrådte maskeret i nyhederne på TV2 den 17.okt. 1997 fremsatte alvorlige drabstrusler mod flere personer, som de var stødt sammen med uden for Vestre Landsret i Århus (Politiken 02.12.1997).

Helt grotesk blev situationen i år (2001), hvor omkring 50 muslimer truede med at slå et vidne ihjel, som havde vidnet ved retten i en voldssag. Vidnet, som er en 13-årig dansk dreng, måtte sammen med sin familie reddes ud af bydelen. Men politiet var ikke i stand til at beskytte familien eller sig selv. Flere hundrede vrede muslimer truede med at udradere de danske betjente, så man måtte flygte ud af bydelen. De blev flygtninge i deres eget land, og man vidste ikke, hvad man skulle stille op med situationen, ikke mindst da børnene ikke mere kunne gå i deres skole og moderen også p.gr.a. den nye flygtningesituation mistede sit arbejde. Hun kunne ikke mere komme ind i bydelen, hvor hun arbejdede. Kompensation til hende blev der ikke tale om.

En lignende sag, hvor en hel familie måtte gå under jorden, begyndte med, at en 13-årig pige blev voldtaget i Bispegårdens gård i Odense af en gruppe muslimske unge. En veninde fandt pigen grædende ved Bispegårdens mur. Efter at have meldt sagen til politiet er hele familien blevet drevet ud af byen. De ubehagelige trusler førte til, at den 13-årige pige og hendes familie nu har fået en hemmelig adresse og et hemmelig telefonnummer. (BT 12. 6. 2001). Det mest beklagelige er de tilfælde, hvor medier sætter et slør over det skete, så man ikke kan vide, hvad der reelt er sket, som da en dansk dreng på en skole fik brækket armen af en arabisk dreng og tilmed fik sparket milten i stykker, så den måtte fjernes. Offeret var blevet forfulgt og tortureret gennem lang tid uden at nogen greb ind. Det er som David Jens Adler skriver i en lederartikel i BT.: “Vi er altså nået dertil, at primitiv hævn overtrumfer retslighed, og at gammel-danske familier, som man vel efterhånden må kalde dem, er blevet en slags asylansøger i deres eget land” (31.05.2001). Ofrene er der ingen, der tager sig af, som f.eks. Jytte Bengtsons familie. Hun havde været så naiv at lade sig overtale til at

besøge marokkaneren Jalloul Lhassan lidt for ofte. Da hun nægtede, at gifte sig med ham, så han kunne få asyl, så myrdede han hende og hældte syre over hendes ansigt og i hendes hals. Hun blev offer for de syreangreb, som muslimske kvinder, der nægter at bære tørklæder, må døje i Iran, Libanon, Bangladesh og andre muslimske lande, så man på deres vansirede anisgt kan se deres "syndighed" i helvede. Den dansk kvinde døde af behandlingen. Hendes mand John Bengtson og børn sidder nu tilbage som ofre. Ingen har hjulpet dem. Ingen tilbud om psykologhjælp, ingen erstatning, kun lukkede døre og tavse miner. "Det eneste, jeg har fået, er Valium". "Hvor går man hen? Jeg tør ingen gang snakke om det på et værtshus. Og hvem tænker på de økonomiske problemer, som opstår efter drabet på en af dine nærmeste?" (Ekstra Bladet 08.11.1992).

Dagbladet Politiken skriver, at "overfald, vold, hærværk og for mange udlændinge får flere og flere beboere til at flygte fra boligforeningerne i det vestlige Århus. Det sker til trods for, at fem af boligforeningerne i Hasle har sat huslejen ned med 15% gennem de seneste år. Alene i år har hver 5. lejer valgt at pakke og forlade kvarteret." (Politiken 30.08.1997).

I Vollsmose flytter hvert år 20-25 % fra bydelen p.gr.a. frygt, trusler og overfald. "De 3 boligforeninger i området er ikke meget for at tale om emnet. Det ligger ligesom i luften, at de ikke ønsker at få pisket en stemning op, som kan få endnu flere til at flytte" (Søndagsavisen 16.11.1997). Bag disse flytninger ligger ofte tragiske historier, som aldrig kommer frem i dagens lys. Mange af de flyttede er pensionister og fattige mennesker, for hvem en flytning er så kostbar, at den kan ødelægge hele deres økonomi. Samtidig har ældre i Vollsmose fortalt, hvordan de i de første år var glade for at bo i bydelen, indtil truslerne og

fremmedgørelsen tog til. Sætningen, "jeg føler mig som en fremmet i mit eget land," er en af de sætninger, som går igen blandet med frygt, diskrimination, overfald, vold og indskrænkning af bevægelsesfriheden ikke kun om aftenen. En arbejdsmand fra Skovparken i Kolding fortalte mig, hvordan hans børn blev truet med knive af store tyrkiske og arabiske drenge, og voksne mænd kastede flasker efter hans kone i trappegangen, hvis hun ikke tog langærmede bluser på, og hvordan pressioen ødelagde deres tidligere så hyggelige fester, da pølser, frikadeller, vin etc. skulle forbydes. Hvem betaler uanset om det er en fattig pensionist fra Vollsmose, der må flytte, eller man som villaejer mister millioner ved salg af et hus nær Sandholmlejren, som man måtte sælge p.gr.a. udviklingen.

Helt grotesk bliver situationen, når ikke blot lejere må flygte hals over hoved, men hvor også boligforeningens bestyrelse må redde sig af frygt for overfald, trusler og repressalier fra muslimske familier i Arbejdernes Andels Boligforening i Brabrand, og det i en sådan grad, at end ikke journalisterne tør stå frem ved navn i den lokale avis. Terrorregimentet førte til sidst med sig, at journalisterne måtte skrive under en fælles betegnelse "Team Århusstiften" for ikke at få problemer. Samtidig arbejdes der i EU og Wien med forbud mod negativ omtale af den slags forhold. (Århus Stifttidendes Netavis 4.2.2001).

V. 6. Destabiliseringen

Medens denne bog skrives, har der indenfor de sidste 2 måneder været såkaldte etniske uroligheder i 4 nordengelske byer. I Bradford endog 2 gange indenfor en uge. Disse byer er interessante, fordi de hidtil netop er blevet fremhævet som vellykkede eksempler på, at selv store grupper asiatiske og især muslimske

indvandrere kan integreres fint i et europæisk samfund. Indtil da fremhævede man normalt Indonesien og Nigeria som de to lande i verden, som var et eksempel på, at muslimer og mennesker af anden religion sagtens kan leve side om side. Begge lande har grundlove, som skal tjene som katalysator for et multireligiøst/ multietnisk samfund, hvor alle skulle have plads. Men det modsatte er sket. I Nigeria har 8 nordlige distrikter på tværs af centralregeringen erklæret indførelse af islamisk lov (sharia), hvilket har medført ufattelige ødelæggelser, gadekampe og flugt af hele befolkningsgrupper, afbrænding af hundredvis af kirker, men også af enkelte moskeer. Og til trods for trusler fra centralregeringen planlægger muslimske flertal i mindst yderligere 4 distrikter at underkaste befolkningen islamisk lovgivning.

Indonesien er også blevet et skoleeksempel på, hvor galt det kan gå. Islamiske grupper, som har erklæret jihad mod ikke-muslimske områder på øerne, har systematisk invaderet disse områder for at gennemføre en regelret kolonisering, hvor man jager såvel den kinesiske befolkning som den oprindelige befolkning bort eller tvinger dem til at blive muslimer. Tusindvis af bevæbete jihadkæmpere med pandebånd går i land på ø efter ø for at dræbe eller tvangskonvertere alle ikke-muslimer. Indenfor de sidste 2 år er mellem 1000 og 2000 kirker blevet ødelagt eller beskadiget, de fleste regulært nedbrændte. Ødelæggelsen af Øst-Timor er kendt af de fleste, ligesom drabet på en fjerdedel af hele den kristne befolkning gennem jihadkrigere.

På Molukkerne er der indenfor det sidste år blevet dræbt mindst 5000 kristne og 700 er blevet tvangsomskåret. I andre områder, hvor jihadkrigere søgte at kolonisere områder, som er på såkaldte vantros (kufr) hænder, har den oprindelige befolkning

af buddhister og hinduer slået tilbage. Med primitive våben, knive og geværer har disse systematisk søgt at trænge kolonisateurerne tilbage og delvist kunne jage dem bort fra områder, som ikke tidligere var sæde for uro. Disse kampe har dog været særdeles blodige og kostet mange menneskeliv.

De nordengelske industribyer, som nu hjemsøges af etnisk vold, hører netop til de områder, hvor delegationer fra resten af Europa er rejst til på studieture og kommet hjem med budskabet, at multietniske samfund med indvandring af muslimske grupper kan ske på en fredelig vis. For at understrege dette yderligere, fik Bradford endog en muslimsk delborgmester. To voldsomme bølger af etnisk uro i Bradford på kun en uge medførte ødelæggelser for over 25. mill. pund (godt 300 mill. kroner). Over 160 betjente blev såret, da unge muslimer især fra Pakistan hærgede bydelen. Beroligende siger man nu, at det kun var godt 2% af den muslimske del af Manningham-distriktets 100.000 asiater, der deltog i ødelæggelserne og at de øvrige er fredelige. Man kunne dog tydeligt se, at det var familiernes unge mænd i alderen 13-25 år, som deltog. Kvinder, forældre og bedsteforældre var ikke på gaden efter samme mønster som El-Aksa opstanden i Israel - Palæstina området. En nat anholdt politiet i Bradford 15 unge hvide, som havde kastet sten mod muslimer og restauranter. Af de mere end 2000 muslimer, som deltog i de store ødelæggelser vendt mod det engelske samfund, lykkedes det i første omgang ikke at anholde nogen. For at forhindre genoplussen af urolighederne måtte politiet hente forstærkninger fra mange andre engelske byer. Ideen var herefter, at være så talstærkt til stede, at man ville kunne hindre gentagelser. Medens den undertrykte debat i England endelig, men ensidigt kom i gang, lækkede flere britiske aviser uddrag af en længe ventet rapport om relationen mellem de etniske grup-

peringer / religioner i netop Bradford. Selvom rapporten er forfattet af den tidligere leder af det britiske "Råd for etnisk ligestilling" Herman Ouseley, som sjældent ser tingene nuanceret og gennemgående er fortalende for det multietniske samfund, peger rapporten på en "uacceptabel adskillelse af befolkningsgrupperne i Bradford" "en by i frygt". "Der er frygt blandt folk for at tale åbent og ærligt om problemer enten indenfor lokalsamfundet eller mellem de forskellige kulturelle samfund, som følge af mulige tilbageslag, beskyldninger og forfølgelse" skriver Lord Ouseley i rapporten. "Der er frygt for at stå i spidsen for noget som helst, som følge af trusler eller kritik fra offentligheden eller medierne. Der er frygt for overfald, kriminalitet, etc. Rapporten viser, at der praktisk taget er blevet indført apartheidlignende tilstande i byen, hvor de etniske religiøse grupper isolerer sig og bekæmper hinanden. "Ifølge rapporten er dette blevet et af tegnene på, at lokalsamfundet i Bradford er i færd med at fragmentere sig etnisk, kulturelt og religiøst"(Vejle Amts Folkeblad 11.07.2001). Det er uden tvivl en udvikling, som i hast vil komme i det øvrige Europa med uoverskuelige følger og krigslignende tilstande.

Gadekampene i byen Oldham i England, som førte til voldsomme optøjer og plyndringer af huse, pubs og butikker, og som førte til overfald på brandfolk, så 15 brandfolk blev såret, begyndte, fordi en 70-årig englænder havde vovet sig ind i det muslimske område, hvorpå 5 unge pakistanere bankede ham.

De katastrofale tilstande er begyndt i flere byer efter moskeernes fredagsbøn, hvor lokale imamer har pisket en stemning op imod alt, hvad der er engelsk og europæisk, hvilket lokale englændere har fortalt mig. Den betændte sag om forbud mod julen i Birmingham viser sig at være fremprovokeret af

pakistanske muslimer i byen. Disse infiltrerede i så stort tal partiet Labour i Birmingham, at de kunne gennemtvunge, at "julen" ikke mere måtte hedde Christmas, men skulle hedde "Vinval" (en forkortelse for Vinterfestival). Al kristen juleudsmykning skulle forbydes på offentlige steder. Mod tidligere viden har jeg gennem englændere erfaret, at det faktisk lykkedes muslimerne at presse forbudet igennem et år, indtil der kom en kraftig reaktion fra den engelske befolkning. Ikke mindre end et år før udtalte professor i islam Jørgen S. Nielsen fra Birmingham til Kristeligt Dagblad (Oktober 1998), at Birmingham er et eksempel på gensidig accept, fred og tolerance. Ved flere lejligheder har han udtalt det samme til danske medier.

Sammenbrud og opløsning af Englands såkaldte multietniske byer var en katastrofe i mere end én forstand. Englands premierminister Toni Blair havde efter sin tiltræden sagt, at Englands multietniske byer - især Birmingham - var et "lysende eksempel for hele Europa" til efterfølgelse af et multikulturelt samfund.

De begyndende borgerkrigs-lignende tilstande i stadig flere EU lande er allerede tydelige nu. I flere svejtsiske byer har der på det sidste været deciderede kampe mellem muslimer og unge svejtsere. "Ungdommen lægger op til etnokrig" skrev avisen "Weltwoche" i Zürich om udviklingen i landet. Ikke mindst socialarbejdere, som er tæt på problemerne, ser udviklingen klart: "tidligere drejede det sig om at sejre, ikke om at tilintetgøre modstanderen", skriver et voldspræventionscenter i Basel. I flere Tv-interviews kaldte unge muslimer dem, som undgik konfrontation for "slapsvane".

I Spanien udvikler det sig så dramatisk, at man i mange byer ikke mere kan gå på gaden om aftenen uden at være næsten sikker på et voldeligt overfald af muslimske unge. Flere franske byer har erklæret udgangsforbud om aftenen. I Grækenland har lokalbeboere simpelt hen skudt muslimske voldtægtsforbrydere efter muslimske massevoldtægter af græske piger. En lignende voldtægt førte år 2000 til, at et helt område i Sydspanien gik op i flammer under gadekampe.

VI. KULTURJIHAD

VI. 1. Farvel til ytringsfriheden og den kristne kulturarv

I højmiddelalderen begynder den videnskabelige og teknologisk bølge i det kristne Europa, som kaldes "den første industrielle revolution". Stribevis af opfindelser lige fra briller, pumper til bogtrykkerkunsten forcerer udviklingen. Vanddrevne hammerværker, der kan levere op til 400 slag i minuttet, tidevandsmøller, pilotering, nye hurtigsejlende og mandskabsbesparende skibsmodeller og navigationsudstyr, samt systemer til bjergværksdrift forcerer udviklingen med centrum i cistercienserordenens klostre. Men den enorme industrielle og videnskabelige udvikling, som trods pesten fortsætter i senmiddelalderen, finder ikke sted i de islamiske lande. Arbejdskraftmangel pga. pesten og slaveriets forsvinden i høj- og senmiddelalderen forcerer den teknologiske udvikling i det kristne Europa, medens islam i henhold til koranens slavelove i stedet foretrækker at benytte slaver og kristne krigsfanger som arbejdskraft og galejroere. Det islamiske imperiums antividenska-

belige kurs er så radikal, at endog bogtrykkerkunsten, som opfindes i Tyskland, forbydes.

Den nye islamiske vækkelse i vort århundrede, som blandt andet er udgået fra Sudan, Pakistan og Qom i Iran, går endnu et skridt videre. Enhver tanke, der leder hen på kristendommen og vestlig kultur og videnskab er et led i "Vestens korstog" og forurening af den islamiske ide. "En mand, der tænker, sender signaler til satan" skriver den berømte shiamuslimske teolog Muhammaed-Baqer Majlisi fra den hellige by Qom i bogen "Bahar al-Anvar" i 1960. I årene efter den islamiske revolution i Iran i 1979 og siden i dele af Libanon, kan man iagttage et uhyggeligt antal henrettelser og mord på filosoffer, videnskabsmænd, og forfattere især i Iran. Den såkaldte islamiske renæssance i andre lande indledes også i flere tilfælde med en række spektakulære henrettelser af forfattere og videnskabsmænd, herunder især i Saudiarabien, Sudan og Libanon. Ideen var at få total kontrol over udviklingen og sætte vestlig påvirkning skakmat. Koranskolerne, som dukkede op overalt - også i Europa - blev bastioner for tilbageførelsen af ideerne til islamisk kultur: Nu skulle der alene undervises i at jorden er flad, fordi Koranen hævder det. Biblioteker har været et yndet sted for islamisk censur: Således myrdedes i Brüssel Iman Abdullah Al-Ahdal og hans bibliotekar. Selv i et land som Norge med relativt få muslimer blev den norske bogforlægger William Nygaard skudt tæt ved sit hjem af islamister. I England lykkedes det ved hjælp af voldsomme trusler at forbyde Salman Rushdis bøger i nogle byer med en stor procentdel af indvandrede muslimer. Andre steder kunne man true sig til at fjerne Rushdis og andre uønskede bøger fra offentlige biblioteker. I større byer i England, Tyskland og Frankrig satte man bogbrændinger i gang mod uønsket litteratur og musik. I Danmark blev en avisbrænding sat i værk i 1997 mod Ekstrabladet for

“racisme og antiislamiske holdninger”, fordi bladet var kritisk overfor indvandringen.

Den engelske journalist Jenny Taylor har i den svenske avis “Dagens Nyheter” beskrevet den rystende censur, som stadig flere engelske forlag underkaster islamkritisk litteratur. Islamkritisk litteratur har i dag yderst svært ved at komme igennem nåleøjet. Der er tale om konstante afslag fra forlagene. Det mest barokke var dog antagelsen af Paul Fregosis bog “Jihad in the West”. Bogen blev af et engelsk forlag antaget som en klar kommende kassesucces og yderst velskrevet bog og blev præsenteret i forlagskatalogerne som “en særdeles vigtig skildring af en meget forsømt del af verdenshistorien”. Men derefter blev den pludseligt trukket tilbage. Man følte sig tvunget til at tilpasse sig de muslimske omgivers reaktioner. Presset mod bogen var indledt før den var på gaden. Kulturen gav efter. Den islamiske censur sejrede blot gennem sit pres. Men ikke nok med det. Med ét slag turde andre engelske forlag heller ikke antage den. Og bogen er faktisk kun en historisk gengivelse af jihad fra Muhammad til 1945. Det er grotesk, at en så ukontroversiel bog ikke kunne udkomme i Europa, men i stedet måtte udkomme på Prometheus Books i USA. En sådan udvikling medfører en helt forkert drejning af bogudgivelserne. F.eks. er der fra 1974 kun udkommet 4 bøger om jihad mod 247 om korstogene. Og det til trods for at jihad hidtil har eksisteret som en vigtig grundpille gennem hele islams næsten 1600 årige historie, medens korstogene, der for en tid kunne standse erobringen af Europa, strakte sig over mindre end 100 år. Europas historie kan næppe forstås, hvis ikke den islamiske ide om jihad og de voldsomme angreb, som Europa blev udsat for gennem mere end 1300 år af islamiske hære, der trængte mod nord, forklares. Fra sydvest trængte islamiske hære over Gibraltarstrædet ind i Spanien, Portugal og Frankrig, fra syd stødte islam frem

over Sicilien helt op til Rom. Gennem Balkan nåede de frem til Wien og Nürnberg og erobrede Ungarn, og fra øst nåede tropper gennem Krim ind i Ukraines hjerte. Rusland var nær blevet løbet over ende, da muslimske tropper fra øst og syd nåede helt til Polen. Gang på gang syntes Europa på nippet til at gå under. Uden denne centrale viden forstår man næppe Europas historie.

Jenny Taylor udtaler til “Dagens Nyheter” (24.2.98): ”Forlagene vil ikke have problemer. En god og kontroversiel bog om Islam ville i dag få meget svært ved at udkomme i Storbritannien”. England er således det land i Vesten, hvor ytringsfriheden allerede er blevet klart begrænset pga. islamisternes pres gennem kulturel jihad.

I bogen “Islam integration eller....?” kan man læse, at “neutrale forfattere til rapporter om islamiske overgreb i stigende grad er blevet beskyldt for racisme og antiislamisme og er blevet truet åbent. Det sunnimuslimske Al Azar universitet i Kairo har endog uddelt titlen “Islams fjende” til flere tyske islamprofessorer, en taktisk klog politik, hvilket i flere ikke-islamiske lande har bevirket stigende selvrensning på undervisningssteder, hvor nogle islamforskere er begyndte at ose af falskhed for at stå sig godt med det stigende antal muslimer. Men det gælder også forlag og dagblade. Især i Tyskland og England har muslimer et stående krav til myndighederne, at dagbladene underkastes censur eller der oprettes et kontrolorgan, som kan overvåge, hvad der skrives om islam”. Især de såkaldte racistcentre bliver anvendt til denne ubehagelige trafik. Det konstante pres fra islam har ført til, at islamforskerne har delt sig i to lejre: de, som tør tale og forske uden at lade sig berøre af presset, og endelig de forskere, som giver efter eller endog helt prostituerer deres forskning. Det mest rystende tilfælde er et bogprodukt skrevet af meget yderliggående tyske muslimer. Bogen er et manual for censur af europæiske undervisningsbøger i religion

og især islam i engelske og tyske skolebøger "A Guide to Presentation of Islam in School Textbooks". Bogen er opbygget på den måde, at der på den ene side står, hvad man ikke må skrive om islam. På modsatte side står der, hvad man i stedet for skal skrive. Bogen har fået et forord og anbefaling af den danske professor og islamforsker Jørgen S. Nielsen, leder af "Centre for Study og Islam and Christian-Muslim Relations" i Birmingham. Her står i detaljer, hvad man ikke må skrive: Man må ikke skrive, at Muhammad overfaldt og røvede karavaner, hvilket dog er udførligt beskrevet i Koranen. Ej heller må der nævnes, at profeten var voldelig eller begik drab. Men Koranen fortæller, at Muhammad dræbte og gav ordre til at dræbe i hundredvis af mennesker. Der må i undervisningsbøger heller ikke nævnes eller kritiseres, at han havde over tyve koner og slavekonkubiner, og slet ikke at den den yngste kun var 8-9 år. Der må ikke stå, at muslimer omvender andre til islam. Der må heller ikke nævnes, at kvinder i islam har færre rettigheder selv om kvinder jævnfør Koranen kun har halv arveret (sura 4.11) og halv vidneret (sura 2.282), og manden må slå hende (sura 4.34), tilbageholde hende i hjemmet (sura 4.15) og skille sig fra hende blot ved at udtale det 3 gange.

Jørgen S. Nielsen slutter med at skrive: "Vi stoler på, at denne bog vil blive til nytte både som indføring i muslimsk undervisning og som et redskab til at udvælge, hvad der må præsenteres i skolebøger og undervisningsmateriale i den engelsktalende verden". Denne uhyggelige bog er først udkommet i Tyskland under titlen: "Der Islam im Unterricht", Braunschweig 1991 og må betragtes som et enstående dokument i nyere forskning om censur.

Det må være svært som forsker med samvittigheden i behold at lægge navn til regulær løgn - det islamiske taqijabegreb, der som en dyne endog skal lægges over undervisningsbøger. Det at

lægge sig tæt op af islamisternes forventninger kaldes akkomodation, dvs. at man som islamforsker lægger sine meninger så tæt op af islamisternes krav, så man undgår problemer. De forkerte ord kunne i yderste konsekvens føre til indrejseforbud i visse islamiske lande og lukke døre, hvilket ville besværliggøre forskningen. En forsker vil normalt nødtigt indrømme akkomodation, fordi man derved totalt taber enhver troværdighed. Akkomodation kan føre til pudsige ting. Jørgen S. Nielsen skrev således en kronik i JP 2001, hvor han anvendte det ophævede (abrogerede) koranvers "der er ikke tvang i religionen", for at vise islams fredelige ansigt, samtidig med at han undgik den vigtige sidst åbenbarede sura med sværdverset (sura 9.5), der foreskriver islams barske holdning overfor ikke-muslimer.

At nogle forfattere føler, at akkomodation som selvcensur er nødvendig, fremgår af de problemer, der efterhånden er med mange engelske udgivelser, endog børnebøger. I England blev en børnebog trukket tilbage i 1997 fra et af verdens største forlag, fordi en muslimsk organisation havde klaget over indholdet. Bogen beskrev Muhammed som en mand, der var glad for kvinder og havde et had til jøder, kristne og digtere. Intet af dette er forkert. Men efter en voldsom kampagne blev alle trykte 4000 eksemplarer trukket tilbage og smidt i papirmøllen. Forlaget gav den muslimske bevægelse en offentlig undskyldning og lovede ikke at genudgive den, ej heller i en ændret form.

Kåre Bluitgen skriver i sin seneste bog om ytringsfrihed "Sig hvad du vil" følgende om det engelske censurproblem: "Til gengæld udgives der i England bøger, som angiver, hvad der vil være korrekt og forkert at skrive i undervisningsbøger, som omhandler islam. Fundamentalisternes metode er igen og igen at opildne deres bagland til had mod udvalgte romaner, film og skolebøger. Formålet er at ødelægge den inte-

gration, der finder sted i Vesten. Ved at fremstille muslimerne som forfulgte ofre er det de yderliggåendes håb, at indvandrerne vil isolere sig, dvs. ønske om at komme til at bo tæt sammen, gå i etnisk rene skoler med elever som deres egne, og især at få de unge til at gifte sig med personer fra det land deres forældre, bedsteforældre eller oldeforældre forlod. Kun sådan kan ekstreme religiøse ledere opretholde deres magt over indvandrersamfundene i Vesten”(s.47).

Ideen med pressionen som ofte endog sker med indforståelse fra europæiske organer og visse politiske partier, er, at få enkeltindivider, forlag og hele samfund til at øve både aktiv censur og selvrensensur. I denne forbindelse er frygten det mest effektive middel. Frygt er effektiv, hvis den bruges rigtigt. Når islam søger at hindre bogudgivelser eller ønsker at ændre indholdet af bøger, bruges netop frygten. Frygten spredes ved først at kalde modstanderen racist, dernæst gennem trusler at true skribenten til tavshed. I de fleste islamiske lande har islamisterne efterladt sig en aura af frygt for at afskrække og terrorisere enhver mulig kritiker. I de senere år er denne udvikling, som man har kunnet følge i de islamiske lande, også kommet til Europa. Dette skyldes helt konkret islamisk indvandring, som lynhurtigt har udviklet sig til kolonisering på mange planer, også kulturelt og politisk, og endog under medvirken af europæiske organer! Målet er at påvirke gennem pres. Dette har påvirket ytringsfriheden negativt og har de senere år spredt sig til hele Europa. Endog lovgivningen er ændret i mange lande for at komme de islamiske krav i møde. Paul Fregosi formulerer problemet i en nøddeskal med et citat fra en muslim fra hans nærmeste omgangskreds, der i Paris sagde til ham: “Vores store styrke som muslimer er, at folk er bange for os”. Paul Fregosi slutter sin bog af med disse kloge ord:

“Islam forstår sig selv ud fra doktrinen om religionen, hvis bestemmelse det er at dominere og regere hele verden.... En engelsk forlægger, som afviste min bog, fordi han frygtede repressalier, sagde til mig: `Vi må lege med på legen (the game) ud fra islams præmisser (rules)´. Men som man kan se, gjorde jeg det ikke. De tog begge fejl” (P. Fregosi: Jihad in the West, s.411-12).

Men følgagtigheden og angsten kan få sådanne følger, at f.eks. det tyske luftfartsselskab “Lufhansa” nægtede at flyve med forfatteren Salman Ruhsdi og den danske regering først ikke turde mødes med ham, da han besøgte Danmark (Rolf Stolz: Kommet der islam? s.71).

Kåre Bluitgen skriver i sin bog “Ytringsfrihed”: “Når vi blot har et fælles sprog kan alt ske... Men enkelte bruger sproget til trusler (En af truslerne lød: Hvis du ikke trækker den bog tilbage, kommer vi og dræber dig din vantro hund). Det gjorde det meget svært at koncentrere sig i selve debatten. Og det var formentligt også meningen. Det er frustrerende at skulle overveje, om en bog er ens liv værd. Mange henvendte sig for at vise deres støtte privat. Men de ville helst ikke have deres navn offentligt frem. Nogle af mine kolleger forsikrede, at de i hvert fald ikke på noget tidspunkt ville skrive kritisk om religiøse fanatikere eller bare fremmede kulturer. En enkelt ville udgive sin næste bog under pseudonym. Min ide med bogen var, at det skulle være muligt at tale om alle de ting, der til dagligt kun bliver tænkt”(s.49).

I USA kastede den muslimske forening “Council on American Islamic Relations” (CAIR) sig over producenten for sportstøj “Nike” og påstod, at ordet “Air” under sportsskoene kunne forveksles med de arabiske skrifttegn for “Allah”. Selv efter Nike havde ændret bogstaverne, krævede CAIR, at alle Nikes ansatte skulle på kursus i islam og de

“skyldige” skulle straffes. CAIR forsøgte endog at gennemtvinge et forbud mod Disneys Alladin-film.

Kampen mod islamkritisk eller blot islamneutral litteratur har i Danmark været følelig ikke blot for Gyldendal, men også for forlaget Rafael. Ligesom islamiske organisationer i ledtog med “IKS” (Islamisk Kristent Studiecenter) søgte at forbyde Kaare Bluitgens bog “Nye danskere”, var et muslimsk medlem af bestyrelsen for IKS Aminah Echammari på banen for at prøve at få bogen “Islam integration eller...? trukket tilbage eller indholdet ændret. Undervisningsbogen “Islam i Norden” forsøgte en dansk muslim og koranoversætter at få trukket tilbage ved hjælp af alvorlige anonyme telefontrusler. Da telefontruslerne kunne spores, måtte han erkende, at have ringet, men nægtede samtidig overfor politiet at have fremsat de meget alvorlige trusler.

Et vigtigt element for den “kulturelle jihad” er også nogle muslimske organisationers organiserede hacking af hjemmesider. Dette tales der meget lidt om i pressen. Den eneste gang jeg er stødt på det var i Danmarks radios 9-presse (uge 38, 2001) kort efter selvmordsaktionerne mod World Trade Center i New York, hvor man gjorde opmærksom på, at et vigtigt led i islamisk jihad var ødelæggelse af og angreb på hjemmesider. Det samme oplevede islaminfo.dk, da “Organisationen for pakistanske studerende og akademikere” (OPSA) besluttede at ødelægge islaminfos hjemmeside og islamleksikon. Grunden blev også anført: 1) ”Det er ikke tilladt kufar (en vantro, ikke-muslim) at skrive om islam” 2) man ønskede ikke, at en række artikler om gruppevoldtægt i islam skulle kunne læses. Især ønskede man ikke, at pakistanere og muslimer skulle kunne forbindes med gruppevoldtægter. Senere er artiklerne dog udkommet i bogform under titlen “Gruppevoldtægt i Danmark og Sverige”. At endog “Organisationen af pakistanske

studerende og akademikere” og deres hjemmesideredaktør, folketingskandidat for det Radikale Venstre Tanveer Sharif beskæftiger sig med den slags undrer mange, især da OPSA af politikere med stolthed er blevet betragtet som de bedst integrerede muslimer i Danmark pga. deres høje uddannelser.

Den hidtidige formand for OPSA, den dansk-pakistanske læge Mazhar Husseins udtalelser, viser problemet med den udeblevne integration: “Juridisk set er jeg dansker, men jeg er egentlig slet ikke er dansker og jeg ønsker heller ikke at være det. Den eneste sikre identitet jeg har, er at jeg er muslim. Jeg er fundamentalist” forstået på den måde, “at ikke et komma eller bogstav er sat forkert i Koranen. Det mener alle muslimer, og derfor er alle muslimer også fundamentalister” (JP, København 15.6.99). Hvis hvert bogstav og enhver sura om islamisk jihad skal tages for pålydende har det dramatiske konsekvenser. I den forbindelse spørger nogle, om kristne fundamentalister ikke er noget af det samme. Hertil er at sige, at Det nye Testamente, som kristendommen bygger på, et yderst fredeligt skrift i opgør med Det gamle Testamente, hvorimod Koranen indeholder mere end 100 henvisninger til, hvor barsk man skal behandle ikke-muslimer, hvoraf de sidst åbenbarede suraer ikke blot anses for de mest tungtvejende, fordi de pga. af Koran-tolkningens lære om abrogation ophæver de mere forsonede vers fra profetens første år. Sidste sura, som profeten fik åbenbaret, er netop “sværdverset” Al-Tawba 9.5.

VI. 2. Kultiveringen af muslimerne

Islam tillader i sidste instans kun andre kulturer, hvis de underordner sig islam. Denne underordning gælder dog kun kristendom og jødedom, som ifølge islam befinder på et lavere stade. Hinduisme, polyteisme, ateisme, kommunisme etc. er forbudt og skal udryddes af muslimernes midte. For at nå så langt forudsætter det en religiøs og samfundsmæssig "kultivering" af muslimerne. Derfor skriver flere muslimske tidsskrifter i Vesten, at de nu påbegynder "kultiveringen af muslimerne". Kultivering betyder i denne sammenhæng, at de unge 2. generationsindvandrere vender sig bort fra det "illegitime system", "de vantro" og opretter et nyt styre. Denne vendes sig bort fra Vesten sker gennem kurser, studieophold, koranskolekurser og islamkurser i hjemlandet. Allerede børn sendes hjem til hjemlandet for nogle måneder eller et halvt år for på kurser i hjemlandet at blive hidset op mod Vesten. Især studerende i Vesten får kurser ofte i Saudiarabien, Libanon og Iran, som har som formål at vende de unge mod det vestlige land, hvor de får deres uddannelse. Disse "kultiveringskurser" i islam har ofte stor succes. Ofte vender en forvandlet ung mand tilbage, der ser Vesten med nye og meget strenge øjne. Kurserne finansieres fortrinsvis af Saudiarabien og Iran. Mange moskeer i Danmark anbefaler forældre at sende deres børn hjem "for at de kan få deres sind rensset fra den danske kultur" som en af imamerne ved Minhaj ul- Quran moskeen i Valby udtrykte det.

En del af den "islamiske kultivering" af unge fra Vesten er ideen om talebanskolerne, koranskolerne i Pakistan. Unge pakistanere fra hele Europa sendes af deres forældre hjem til Pakistan, andre rejser på egen hånd. Her kultiveres de, så de får et nyt sind, og vender ryggen til det "vestlige system". Talib er entalsformen af ordet koranskoleelev. Talebanerne i Pakistan

havde stor succes med at påvirke især elever fra nabolandet Afghanistan. Disse koranskoleelever var det, der gennem jihad førte islam tilbage til sine rødder i Afghanistan. Det store forbillede var netop Pakistan som det første land i verden, som allerede før revolutionen i Iran genoplivede shariaen, den islamiske lov og indførte et islamisk system under Zia-ul-Haq. Dette blev det første såkaldt islamiske land ved siden af Saudiarabien. Derfor skrev Bosniens præsident Alija Izetbegovitsch, at enhver muslims hjerte slog af glæde ved tanken om Pakistan og dens islamiske lovgivning ("Den Islamiske Deklaration"). Udviklingen i retning af en islamisk stat i Pakistan har kunnet studeres ved at følge strafudmålingen for blasfemi. I Pakistan var den 1927 på to år, i 1986 blev den skærpet til 10 år, senere fængsel på livstid, og i 1997 blev den endelig i henhold til islamisk lov udvidet til dødsstraf.

Men også i Vesten etableres kurser. Eksempelvis finansieres kurser af denne art af meget fundamentalistisk tilsnit for at "kultivere" verdsliggjorde Bosniere. Dette sker i mange europæiske lande herunder Danmark, betalt af Saudi Arabiens "Muslim World League" som gerne ser kurserne gennemført i nye store moskeer, de såkaldte kulturcentre, som skal stå for kultiveringen.

"Det islamiske Broderskab" i Ægypten står også for kultiveringskurser. Det er således blevet klart, at terroristen Mohammed Atta fra Hamburg, som var pilot på et af selvmordsflyene mod "World Trade Center" sandsynligvis havde fulgt et sådant kursus i Ægypten. Atta, der i august 1997 afleverede sin hovedopgave på det tekniske universitet i Hamburg-Harburg og fik topkarakterer, blev anset for at være flot integreret i det tyske samfund. Professor Muchale, som var Attas professor på det tekniske universitet i Hamburg-Harburg, og som betragtede Atta som en almindelig velintegreret ung muslim,

lagde dog mærke til en ændring i 1997, når han ser i bakspejlet. Efter et besøg i Ægypten havde Mohammed Atta tillagt sig fuldskæg. Han og andre studerende krævede derefter oprettet et bederum på universitetet, hvor man grundlagte "Arbejdsfællesskabet Islam" (Islam-AG). Omkring 50 arabiske studerende mødtes der. Efter "besøget" i Ægypten var der tilsyneladende sket noget. Kontakten til "Det islamiske Broderskab" og dets ideer om jihad i Vesten blev fuldendt på "rejsen" til Ægypten og kontakten med broderskabet.

Jeg har flere gange hørt danske politikere nævne, at det ville være godt at følge danske imams opfordring og ønske om at sende unge muslimske "ballademagere" på koranskolekurser i Ægypten, så de atter ville blive gode borgere. De samme politikere må tro, at der er tale om en søndagsskole eller bibelkreds i dansk forstand, men at det er politisk-religiøs og islamisk-kulturel genopdragelse, der nærmere på betegnes som kultivering i antivistligt had, strejfer næppe deres tanke.

Kultiveringen i Europa har flere mål:

1) at forhindre kultursammenblanding. Det sker ved at udsende signaler. F.eks. signalerer kvinden, at hun tager afstand fra det vestlige samfund ved hjælp af tørklædet, som samtidig beskytter hen mod at blive forulempet og giver hende "frihed" til at forlade hjemmet og gå på indkøb. Hijab (brugen af tørklæde) blev lanceret af de mest yderliggående islamister i Vesten for at sende klare signaler om det islamiske tilhørsforhold. Iran gav i begyndelsen penge til kvinder, der ville være "isbrydere". De fik f.eks. fra de shiamuslimske kulturcentre (de større moskeer) udbetalt 300 franc for at lancere tørklædet. Langt større gennemslagskraft havde det dog, at nogle vestlige politikere støttede tanken om tørklædet. Endog erhversvirksomheder lod sig snyde. IKEA faldt for islamisternes krav og lod hijab blive en del af uniformen, og lavede

endog en reklamekampagne for det. Dermed kunne islamisterne begynde den klare skelnen mellem rene muslimske kvinder med tørklæde, som ikke må forulempes og urene ikkemuslimske kvinder ("...de skal trække deres ydre klædning sammen om sig. Dette er det bedste, så de kan kendes og så de ikke forulempes". Sura 33.60). Også andre signaler blev udsendt: kampen mod juletræer eller fødselsdage som uislamiske. Bliv væk fra børnefødselsdagen i skolen! Samme ide tog IKEA til sig med kyshånd: igen gaver og ingen markering ligesom den hårde kerne af islamister krævede! Dermed lykkedes det islamisterne at spænde både politikere og virksomheder for ekstremismens og diskriminationens vogn. Signaler er indledningen til kulturkampen. Har man rejst i Jordan, Ægypten og Israel i 1970erne ved man, at næsten ingen muslimske kvinder bar tørklæde. 15 år senere blev hijab (tørklædet) signal for islamismen.

2) Når signalet er slået igennem med fuld styrke, begynder islamisterne med udgangspunkt i ghettoerne at "kultivere" muslimerne ved at gennemføre signalets indhold:

Man sørger for at skelne klart mellem "de rene og urene", "ren og uren mad", "rene og urene personer" samt "rene og urene steder". Det sker ved, at man kun køber varer, som er rene og at man køber rene varer hos "rene" mennesker. Man overholder slagteforskrifter om kun at købe rent kød hos halalslagteren og afholder sig fra det forbudte (haram). Hallal betyder "det som er tilladt". Kun det tilladte er rent.

3) Man afsondrer sig i islamiske områder, helst med et muligt autonomt tilsnit. Ellers sørger man for i det mindste at have sit udgangspunkt, sin familie og sine venner samlet i et område.

4) At påvirke det omgivende samfund til langsomt og glidende at acceptere inddelingen af mennesker, dyr, og vare i rene og urene.

b) søge at overføre disse regler på det omgivende samfund, så det islamiske samfund langsomt opbygges og samfundet kultiveres efter islamiske tanker. Dette forudsætter naturligvis en langsom nedbrydning af de kulturer, som forinden er på stedet. Disse nedbrydes ved at henvise til at, disse kulturer, religioner og skikke er uacceptable for muslimer, hvorfor de enten må nægte at deltage eller må have ændret skikkene. Dermed ændres skikke og normer, så de lidt efter lidt formes i islam ånd.

Kultiveringen af de muslimske indvandrere sker ikke automatisk, men er ofte betinget af, at der flytter en eller flere fundamentalistiske imamer eller klanledere til stedet. Imamerne påvirker langsomt og ihærdigt den toneangivende del af muslimerne til at ændre holdning til vigtige forhold. Disse påvirker igen den brede masse, som vel er lige glade, men som stille og ubønhørlig er nødt til at følge ghettoens islamiske pres.

Kultiveringen af muslimerne med islam i Vesten er sket i flere tempi:

- 1) Indvandringen af små grupper af arbejdskraft i 70erne. Disse tænkte mest på at tjene penge, som kunne sendes hjem til familierne i hjemlandet.
- 2) Familiesammenføringerne og de store indvandrerstrømme siden 1980erne, som betød, at hele familieklaner og hele landsbyer samlet blev sluset ind i landet.
- 3) Ankomsten af fundamentalistiske imamer og etableringen af moskeer. Fra 1972 er antallet af moskeer og bedesteder vokset fra 0-100 i Danmark, og fra 2 til næsten 3000 i Tyskland.
- 4) Med fremkomsten af etablerede moskeer sker en kraftig

opblomstring af islamiske foreninger og etableringen af koranskoler, hvor i dag ca. 50-60% af børnene går. Hertil etablering af 25 danske islamiske friskoler og oprettelse af studie- og koranskolekurser, så unge kan sendes hjem til "renselse" af deres sind fra vestlig påvirkning. Kultiveringen når sit højdepunkt med opblomstringen af en kraftig politisk islamisk virksomhed, infiltration af gamle politiske partier og konstant politisk pres på disse.

VI. 3. Den islamiske kultivering i årstal

Den såkaldte "kultivering i islam" har fundet sted over hele verden, især ved trusler overfor forfattere og forlag og i de senere år ved et konstant pres mod den europæiske og kristne kultur på en måde, som må betegnes som systematisk islamisk-kulturel terror.

En kort oversigt over vigtige begivenheder kan illustrere udviklingen:

1979 Den islamiske revolution i Iran. Iran erklæres for islamisk stat. Sharialoven indføres. Uislamisk kultur forbydes. Mange forfattere, digtere, filosoffer, kristne og politikere dømmes til døden eller dræbes uden videre.

1980 De tyrkiske Mille Görus fundamentalister får øget magt og flere stemmer i Tyrkiet. Bevægelsen får stadig mere magt i Tyskland. Tilhængere stormer efter fredagsbønnen ud af Mevlana moskeen i Berlin og dræber en lærer ved navn Celalettin Kestim, som udenfor moskeen deler kritiske flyveblade ud.

1985 Den nye islamiske statschef Numeiri og lederen af islam i Sudan, den berømte fundamentalistiske teolog Hassan al-Turabi, dømmes den næsten 80-årige reformteolog Mahmoud Muhammad Taha til døden.

1985 Den moderate Sheik Sobhi Salah dømmes til døden og myrdes af Hizballah i Beirut (Libanon).

1988 Udryddelsen af de sidste armeniere i den asserbetjanske industriby Sumagait. Mange hundrede myrdes.

1988 Mordet på de to libanesiske filosoffer Mahdi Amal og Hassine Mroua.

1989 Dødsdom mod forfatteren Salman Rushdi for at have fornærmet profeten. Godt 2000 muslimer i København går i demonstration og kræver forfatteren henrettet. 10.000 i lignende demonstration i London.

1989 Nagib Mahfuz, der er den eneste muslimske forfatter, som har modtaget Nobels litteraturpris, trues med at blive myrdet, fordi han går imod, at forfatteren Salman Rushdi skal dræbes.

17.9.1989 Københavns kommune følger nu islamiske renhedsskikke for madpakkeordningen til skolebørnene. Kødet skal velsignes i Allahs navn og hallalslages. Svinekød etc. forbydes som uren føde. Siden følger Odense kommune efter.

1990 og fremover sker der bogbrændinger i flere europæiske byer mod såkaldte uislamiske forfattere, især vendt mod Salman Rushdi.

1992 Mordet på den islamkritiske ægyptiske forfatter Farug Foda.

1992 Henrettelse af den saudiarabiske digter Sadok Abdel Karim Mellah under anklage for blasfemi.

1992 Mordet på den iranske kunstner Freydoun Farokzad i Bonn (Tyskland).

1993 Mordet på den kendte og islamkritiske journalist Ugur Mumcu ved Istanbulavisen Cumhuriyet (Republikken). Han sprænges i stumper og stykker af en bilbombe.

1993 Mordene på berberdigteren og forfatteren Tahar Djaout

samt mordet på digteren og sociologiprofessoren Youssuf Sebti.

1993 Mordet på den algeriske digter og fattiglæge Laabi Flici.

2.juli 1993 Mordet på 37 forfattere, kvinder og børn i Tyrkiet. De dræbes og brændes ihjel af en folkemængde, som bliver dirigeret af imanerne og byens borgmester, som alle tilhører det islamiske Refaparti, Mille Görüs, som også står stærkt i flere vestlige lande, især Tyskland og Danmark.

11.oktober 1993 Mordforsøget på den norske forlægger William Nygaard for hans medvirken ved udgivelsen af Nobelpristageren Salman Rushdis bog i Norge.

1994 den kvindelige forfatter Taslima Nasrin bliver overfaldet for sine bøger, som er et forsvar for kvinder i de islamiske samfund. Hun fængsles 1994 i Bangladesh. Ved besøget af sin syge mor nogle år senere, må hun gå under jorden.

1994 Skoleinspektør Freddy Gregersen og 2 lærere går i protest mod de rystende forhold på Lykkeskolen I Århus. "Børnene lærer had og foragt mod danskere", danskboøger klippes i bittesmå stykker, pigerne skal gå i lange kjoler og med tørklæder, ellers smides de ud".

1995 (dato usikker)Abdullah al-Adahl og hans bibliotekar myrdes i Bryssel, bl.a. fordi de har købt Salman Rushdis bog.

1996 Forsøg på sprængning af flere jødiske indretninger og synagoger i Europa. Belgisk politi beslaglægger store mængder sprængstof.

1996 og følgende år. Bombeanslag mod flere jødiske synagoger i Frankrig i Tyskland. Højrefløjen anklages, men det viser sig at være muslimske organisationer.

Okt. 1996 Den danske justitsminister Bjørn Westh vil ikke give forfatteren Rushdi indrejse. Han mener, det er for farligt

at møde forfatteren. Efter voldsomme protester giver ministeren efter.

1997 Avisafbrænding vendt mod Ekstrabladets kritiske holdning til indvandringen. Avisafbrændingen arrangeres især af islamiske kredse i Danmark.

1997 Børnebog trækkes tilbage i England efter massive muslimske trusler mod forlaget. Forlaget undskylder og smider hele oplaget i papirmøllen.

1997 Paul Fregosis forlag i England trues til at trække udgivelsen af den videnskabelige bog "Jihad" tilbage. Ingen engelske forlag tør nu tage den.

1997 Nu slagtes mere end 95% af al fjerkræ i Danmark efter islamiske regler og efter dispensation for dyreværnsloven. Kødet velsignes i Allahs navn.

Slagteriet i Slagelse slagter nu på trods af dyreværnsloven køer, idet de ikke bedøves før halsnittet for at følge islamisk religion og kultur.

1998 Efter massivt muslimsk pres afskediger Odense kommune to lærere, fordi de aktivt er imod, at elever bærer islamiske tørklæder i undervisningen.

1998 Efter voldsomt islamisk pres trækkes forfatteren Kåre Bluitgens bog "Nye danskere" tilbage i 14 dage af forlaget Gyldendal.

1998 Muslimsk retssag mod AMU-centeret i Kolding.

1998 Skolelederen på Manaru Huda skolen i Købehavn er nød til at gå under jorden, da ledelsen af den dansk libanesiske organisation AICP, hvis leder er sheik Husam Qaraqirah fra Beirut i Libanon, vil slå ham ihjel. Sheiken, der bestyrer 400 muslimske friskoler, lader et tæskehold ankomme fra Sverige.

1998-2001 De fleste bedemænd fjerner lidt efter lidt korsene fra deres biler pga. af muslimske begravelser. Korsene søges fjernet eller gjort mobile i flere sygehuskapeller.

1998 Millionbelønningen til den, som slår forfatteren Salman Rushdi ihjel, forhøjes klækkeligt.

1998 Skoleinspektør Ryman Rasmussen opgiver og forlader Dalumskolen i Odense efter mordtrusler og chikaner og vold fra muslimer. Både han og hans familie trues på livet af muslimske forældre pga. af hans afvisning af muslimske krav om særbehandling.

1998-99 antallet af gruppevoldtægter mod svenske piger og kvinder når i Stokholms amt op på 75 anmeldelser.

1999 I Tyskland bliver lederen af Kalifahstat Metin Kaplan arresteret efter at han i en fatwa har udstedt en dødsdom mod Ibrahim Sofu i Berlin, som kort efter blev skudt i Tyskland (maj 1997).

1999 Pakistanske muslimer i Labour presser igennem, at julen ikke må hedde Christmas i Birmingham, men Vinterfestival. Offentlig kristen juleudsmykning forbydes. Uro og kontraordre efter et år.

2000 Aminah T. Echammari fra Islamisk Studiebogsamling og bestyrelsesmedlem i Islamisk-kristent Studieceter søger at få censureret bogen "Islam integration eller....".

Kendt muslimsk koranoversætter truer forlæggeren, hvis ikke bogen "Islam i Norden" trækkes tilbage.

1998-2000 Over 20 iranske digtere og forfattere myrdes eller forsvinder.

2000 Muslimer af den yderliggående islamiske bevægelse Mille Görüs får ved Berlins højesteret ret til, at deres imamer må undervise i religion på Berlins kommunale skoler. Muslimer får samme ret i delstaten Hessen i Tyskland.

2000 Antallet af gruppevoldtægter af muslimske mænd mod herboende når et antal i Sverige og Holland, som er højere end i afrikanske og asiatiske storbyer.

2000 Aviser udbringes ikke mere i visse områder af Vollsmose.

2000 Det danske varehus Magasin taber den såkaldte "tørklædesag" anlagt af en muslimsk praktikant og dokumentationscenteret for racisme. Magasin dømmes til at betale en bød på 10.000 kr. til pigen.

Postvæsenet og DSB følger kravene om at kunne skelne "rene" fra "urene" og designer muslimske uniformer med tørklæder.

2000 Esbjerg kommune taber den såkaldte "badesag". Muslimer får særrettigheder ved badning.

2000 Boligselskab i Åbyhøj i Århus udsætter julefesten til februar måned pga. af den muslimske Ramadan.

2000 Ved flere demonstrationer ses herboende muslimske unge nu med muhajedin-pandebånd. (pandebånd, som undertiden har koranvers, der kalder til jihad).

2001 (Foråret) Ved demonstrationer i Odense og København ser man for første gang dusinvis af det islamiske krigsflag.

2001 Brandbombeanslag mod det medicinske institut for genforskning i Århus. Ledsagende breve tyder på erklæret hellig krig med genforskning fortæller professor Johannes Ågård. Instituttet udbrænder.

2001 "Organisationen af pakistanske studerende og akademikere" (OPSA) planlægger hackingangreb mod hjemmesider og anmeldes.

2001 Lærere ved to folkeskoler i Odense går i strejke pga. af de umulige forhold og psykisk terror, som mange lærere udsættes for især fra det muslimske miljø.

2001 Ved et møde i Landstingssalen på Christiansborg anbefales det, at mord, voldtægter og andre forbrydelsers straf ramme nedsættes, hvis den kriminelle har begået det som et led i dennes kulturelle baggrund. Der henvises til to højesteretsdomme i henholdsvis Danmark og Norge, hvor man har nedsat straffen for at dræbe kvinder, som var falden

fra troen og opførte sig uislamisk. Man mente, at mordene var sket efter kulturelt pres fra omgivelserne.

2001 (Forsommeren) Ved flere skoler siger skoleinspektører, at danske piger og kvinder bør klæde sig anderledes.

2001 Det anslås af "Station 2", at der nu alene i Vollsmoseområdet kan registreres 100 voldtægter og gruppevoldtægter begået af unge med muslimsk baggrund mod danske piger og kvinder. De fleste kvinder tør ikke anmelde det pga. af massive trusler. De voldtagne karakteriseres af gerningsmændene og deres familier som "danske ludere". Mange må flygte fra byen. Kvinder med tørklæde karakteriseres som rene.

2001 Sommeren afstedkommer omfattende gadekampe mellem muslimer og englændere i mindst 4-5 engelske byer. Der ødelægges for et milliardbeløb.

2001 Pædagoger i Vollsmose beder om politibeskyttelse.

2001 (august) Tre skoleinspektører og en forældrerådsformand protesterer mod udviklingen og advarer danske børn mod at gå med kors om halsen i skolerne på Nørrebro. Det er blevet for farligt og man har svært ved at beskytte dem.

2001 (september) Det foreslås af lærerforeningens pædagogiske råd, at faget kristendom ændres pga. af muslimerne, så der allerede fra 1.klasse også undervises i islam. Det foreslås, at muslimske helligdage skal følges i folkeskoler, hvor der er også er muslimske børn.

2001 (september) Firmaet IKEA renser sin personalepolitik for danske og kristne traditioner, som er uønskede af muslimske ansatte. IKEA har nogle få procent muslimer som ansatte. IKEA har også været foregangsmand for indførelsen og brugen af islamiske tørklæder i firmaet. Julefester, juletræer og julegaver forsvinder. De ansatte får en gave på et andet tidspunkt. "Vi vil være arbejdsplads for de mange, og så kan vi ikke have tradi-

tioner, der kun er for nogle”, siger Peter Høgsted, administrerende direktør for Ikea Danmark. “Vi vil måske indføre en international kulturdag, hvor alle fortæller om deres kultur eller en `personalets dag`”. Torben Møller-Hansen, direktør i foreningen til integration af nydanskere på arbejdsmarkedet udtrykker sin begejstring for IKEAs politik (VAF 25.9.2001).

Det er helt i tråd med de islamiske krav. F.eks. skriver Aminah Echammari i bladet “Islam- fred og harmoni” nr.4. 91: at hvis en kristen kvinde gifter sig med en muslimsk mand, skal de overholde muslimsk lovgivning, derfor er enhver form for juleskikke forbudt både for kvinden selv og børnene, og børnene skal alene opdrages muslimsk efter den muslimske lovgivning: “Dette er en regel, der ganske enkelt ikke kan laves om på! Man skal forklare familien, at de ikke skal overdænge ens børn med julekalendere og give julegaver”... Børnene må ikke påvirkes af adventskranse, og julepynt, der må ikke klippes engle. Således klippes alle billeder af engle, svin og aber ud af danske skolebøger i nogle danske koranskoler. ”Det burde være ganske utænkelig at overtage skikken med et juletræ” (“Islam, fred og harmoni”, nr.4. 1991 s.47). ”Tag ikke kritikløst nye skikke til jer. Tro ikke at I bliver lettere integreret i det danske samfund, hvis I blindt følger jeres naboers skikke og lader jer lokke væk fra jeres egne traditioner og kultur”(samme, s.45). “Hvis vi begynder at fejre kristne højtider i vore hjem, vil vi gøre vore børn forvirrede og rodløse. Og det er netop det, vi skal undgå”(samme, s.46). Af samme grund forbydes det, at børnene må deltage i fødselsdagsfester i klassen, eller at børnene selv fejrer fødselsdag, og inviterer børn hjem fra klassen.

“En ægteskabskontraktlig aftale om, at opdrage børn af en muslimsk far og en ikkemuslimsk mor i moderens religion, betragtes som ugyldig af muslimske domstole. Faderen skal sørge for, at opdrage barnet i islam. Modarbejdes han heri af sin

jødiske eller kristne hustru, bør han skille sig fra hende for at sikre børnenes islamiske opdragelse. En ikkemuslimsk mor kan aldrig være legal værge for sine muslimske børn” skriver Amina E. fra bestyrelsen for Islamisk kristent studiecenter i bladet “Islam- Fred og harmoni” (nr. 4, 1991, s.31).

VI. 4. Politisk parløb

Det kraftige kulturtab i kølvandet på det såkaldte “ungdomsoprør” i 1960'eren og 70'erne, blev opfanget og delvis neutraliseret i 80'erne og begyndelsen af 90'erne. Men de senere år er angrebet på den danske kultur, traditionerne og den kristne kulturarv sat ind med en formidabel styrke, lanceret af yderliggående islamiske kredse, der ser den vestlige kultur som mindreværdig og er fjendtlige overfor de kristne værdier. Men det voldsomme angreb og den hastige destruktion af selv de mest elementære værdier og traditioner i vort samfund, som vi er vidne til, kan kun forstås ud fra det faktum, at stærke politiske kræfter i flere partier støtter islamisterne, idet de delvis selv er interesseret i nedbrydningen af den hidtidige værdier til fordel for et såkaldt multietnisk samfund, som reelt er ved at blive formet efter islamiske ideer. På denne måde sker der et parløb med radikale kræfter som f. eks. den i Tyrkiet forbudte Mille Görüs-bevægelse. Centrale politikere som Thorkild Simonsen lønner endog lederen (Zevki Koser) af denne demokrati-fjendlige bevægelse med penge fra indenrigsministeriet. Man skubber islamister som Fatih Alev og Abdul Wahid Pedersen frem i rampelyset, priser dem som moderate, samtidig med, at de samme personer internt henholdsvis priser GIAs islamiske ide (terroristerne) i Algeriet og priser det ekstremistiske styre i Sudan som et styre, der er sandt islamisk. Den manglende viden og politiske løgnagtighed, der samtidig hævder, at jihad slet

ikke er en del af islam, men alene en ide blandt nogle få dusin ekstremister i Danmark er bizar. De samme politiske kredse forkynder på én gang, at kampen mod terrorister og ekstremister intet har med religion at gøre, samtidig med at de føjer sig for krav fra de selv samme yderliggående islamiske kredse.

Desværre må man nok erkende, at parløbet for nogle politikeres vedkommende er tilsigtet. Før det lykkedes ajatollah Khomeini at gennemføre den islamiske revolution i Iran, gik de islamiske fundamentalister og kommunisterne sammen om at vælte shahen af Persien. Kommunisterne håbede med denne manøvre at få magten eller dele af magten, hvilket var en stor misforståelse. I stedet blev de ryddet af vejen med barske metoder.

I Europa kommer et andet element ind som et ubestrideligt faktum. Selv små ryk i vælgerskaren kan få et valgresultat til at forskyde sig til et partis fordel. Det medfører, at en del partier bejler til muslimske stemmer, hvilket betyder, at de lynhurtigt bliver så afhængige af disse nye stemmer, at de politisk bliver bundet af dem. Resultatet er, at de overraskende hurtigt mister grebet og lader sig styre af kræfter, der fører dem andre veje end tilsigtet. Med ét slag bliver et demokratisk parti afhængigt af antidemokratiske kræfter. For at høste de mange nye stemmer fra muslimske indvandrere, som strømmer over grænsen, holder man udsalg over selv de mest basale værdier i samfundet. Følgagtighed og pression forvandler hurtigt landet til ukendelighed. Selv moderate partier forvandles til et blive nykolonialistiske. Censur, kulturløshed, ja kulturfjendtlighed overfor egne værdier vokser og slår rod. Angsten for at udviklingen løber løbsk kan føre til fristelsen af indskrænkning af borgernes rettigheder. Pastvang, overvågning, indgreb overfor TV og avisers pressefrihed og stramme love for ytringsfriheden er den pris, som følger med, samtidig med at udgifter til politi, terror-

overvågning og frugtesløse integrationsbestræbelser øges i et omfang, der sprænger alle økonomiske rammer, til skade for velfærden og den sociale tryghed. Samtidig øges gennem den stadig voldsommere kulturkamp afstanden mellem befolkningsgrupperne, hvilket på længere sigt kun kan føre til en katastrofe.

Endelig må man erindre, at vi lever i et demokrati. Afgørende og for landet vitale spørgsmål om suverænitetsafgivelse og ændring af landets kulturelle egenart, kan ikke afgøres af politikere på folkets vegne. Folket er aldrig blevet spurgt om dette vitale og vigtigste af alle spørgsmål for landets og borgernes interesse, en fremgangsmåde, som må betegnes som ulovligt.

Jihadtanken på det kulturelle område fører dermed netop derhen, hvor man ønsker: Etableringen af autonome ghettoer og en langsom, men sikker destabilisering og opløsning af samfundet og dets samlende strukturer. Jihadtankens omformning til kolonisering af nyt land er ikke blot problematisk, men ideen om magtovertagelse gennem kolonisering er det ultimative udtryk for uerklærede men totale krig: den hellig krig.

Et samfund er et fællesskab, hvor en befolkning på en lang række områder har sammenfaldende historie, rødder og interesser. I Danmark har vi netop haft stabilitet og indre fred pga. den fælles rod og den fælles kulturarv. Uanset om man var på venstre- eller højrefløj var denne forskel i realiteten begrænset, for kulturmønsteret var på bunden det samme. Vor historie og kristne kulturarv har formet et folk uanset om de var ateister, protestanter eller katolikker. Forskellene var små. I realiteten var der ikke megen forskel på fru Hansen og hr. Jensen.

Der er grænser for hvilke forskelle et lille land kan rumme uden at gå i opløsning. Hvad nytter det at lukke kulturer ind under samme tag, som end ikke har det mest elementære til fælles. Hvis man ikke ønsker at være fælles om basale værdier som kultur, flag, demokrati, historie, ytringsfrihed og ligevær-

dighed mellem kønnene, så er der ingen mulighed for at kunne leve sammen. Det er forkert at sætte et lands overlevelse og den indre fred over styr på grund af, at man mangler indsigt i, at visse kulturer per definition udelukker hinanden. Hvorfor styre mod et lands opløsning og en befolknings selvdestruktion, blot fordi man var bange for at tage en afgørende beslutning? Danmark er i yderste konsekvens moralsk ikke bundet af andre konventioner end af vort lands overlevelse. Ingen ydre konventioner kan sættes over et landets indre fred. Enhver politiker må være bundet af netop dette ene.

Ledende åndelige skikkelser i islam blev tidligere ofte fremstillet med sværd i hånd som symbol på "Islams sværd". I dag er sværdet som oftest erstattet med en maskinpistol. Her ses den åndelige leder af Hizballah i Libanon sheik Hassan Nasrallah på en plakat

VII. JIHAD SOM TERRORISME

VII. 1. Broderskabet og den islamiske vækkelse

Da den tidligere iranske chefredaktør Amir Taheri udgav sin bog "Holy Terror", tog han sit udgangspunkt i den islamiske vækkelse i Ægypten.

Det var høj grad den nye fromhed og skifttroskab i Ægypten, der anser hvert ord i Koranen for absolut sandt, der gennem det nye "islamiske broderskab" førte til en reaktivering af islam, som man mente var "truet af Vestens uafbrudte korstog", som dagligt søgte at ødelægge islam gennem videnskab, litteratur, musik, klædedragt, film og dårlig moral.

Derfor ville man via kompromisløs skriftfundamentalisme finde islams rødder. Men islams rødder findes ikke kun i bøn, men i en kombination af bøn, krig og politik. For uden politisk magt kan islams overhøjhed ikke føres ud i livet jævnt før Muhammads ord: "Islam bliver ikke regeret, islam regerer". Med denne genopdagelse voksede ønsket om at reformere det ægyptiske samfund i islamisk ånd. Eksponent for det nye syn var en gruppe af den ægyptiske middelklasse ledet af skolelæreren Hasan al-Banna (født 1906), der i 1928/29 grundlagde "Det muslimske Broderskab". Broderskabet var fra starten fjendtlig stemt overfor Vesten. Under al-Bannas ledelse udbredtes broderskabet i hele Ægypten med sympatisører i andre lande. Broderskabet erkendte, at en islamisk fornyelse, som bør medføre en politisk omvæltning og indførelse af islamiske love, ikke kan finde sted uden magtudøvelse, dvs. dén legitime magtudøvelse, som også profeten Muhammad udøvede og anbefalede sine efterfølgere.

Jihad som magtomvæltning kaldes af de regerende for terrorisme, idet terror bl.a. har som mål at destabilisere et samfund, en regering eller en regent. Terror kan dog også vendes

mod enkeltpersoner, islams fjender eller mod vantro (ikke-muslimer) generelt. Den bedste forsikring mod at blive væltet af yderliggående strømninger er at give efter. Den ulmende og voksende islamisme i Ægypten aktiveret gennem "Det islamiske Broderskab" betød, at man gav efter for det islamiske pres bl.a. ved at genindføre dødsstraf for muslimer, som konverterede til en anden religion. Da den senere præsident Anwar Sadat tøvede med at gå videre med indførelsen af sharia, blev det hans død. Han blev skudt af hans egne livvagter, der tilhørte "Det islamiske broderskab" og som ønskede en fuldt islamisk teokratisk stat med islamisk lov. Og en troende muslim stopper først med sin krav, når alle krav er opfyldt.

"Det islamiske Broderskab" fik umådelig betydning for udbredelsen af den nye vækkelse forbundet med jihad som terror. Bevægelser som Hamas, Islamisk Jihad og Hizb ut-Tharir, som er opstået i Mellemøsten, samt GIA og FIS i Algeriet, er udsprunget af eller inspireret af broderskabet.

Men også andre steder rørte den stadig mere ekstreme islam på sig. I kølvandet på krigen mellem muslimer og hinduer i Indien og oprettelsen af Pakistan (de renes land) greb man også i de nye muslimske stat tilbage til islams rødder. Således anså man det legitimt at tage indiske kvinder som slaver og børn som krigsbytte i hundredtusindvis efter Koranens regler for jihad. Hundreder tusinder ikke-muslimske kvinder blev voldtaget. Og i årene efter har man især under Zia-ul-Haq søgt at genindføre sharia lidt efter lidt.

VII. 2. Waabismen og Osama bin-Laden

Samtidig med Broderskabets opblomstring fik den ekstreme Waabisme i Saudiarabien vind i sejlene gennem oliemilliarderne, som gav de saudiske Waabister magt. Waabismen har som mål at føre islam så langt tilbage til et liv så nært profetens

som muligt, både hvad angår lovgivning, strafferet, krig, forholdet mellem kønnene, opdragelse, klædedragt, etc. Udbredelsen af disse ideer skete gennem sholarships og konferencer (sidst i København 2001), hvis mål er pres på lokale regeringer, finansiering af stormoskeer (såkaldte kulturcentre), løn til imamer og betaling og oprettelse af kurser gennem "The Muslim World League".

Det var disse to strømninger Waabismen og Broderskabet, som påvirkede milliardæren Osama Bin Laden og hans al-Qaida netværk samt mange unge muslimske studerende og akademikere i Vesten til at gå over til en mere effektiv jihad bl.a. i forsøget på at genindføre kalifatet. I dag har Osama Bin Ladens aktiviteter især basis i broderskabets mange forgreninger og organisationer overalt i den islamiske verden og Europa.

Det er vigtigt at gøre opmærksom på, at terror er langt mere vidtrækkende, end det vi normalt forstår ved begrebet. Terror er ikke kun bomber og selvmordsaktioner. Som eksempel på terror beskriver Taheri det undertrykkelsesapparat, som den islamiske vækkelsesbevægelse Hizballah opbyggede i Libanon og især efter revolutionen i den islamiske republik Iran: Hvorledes børnemuhajediner blev opfordret til at anmelde deres egne forældre til det religiøse politi for manglende islamisk overbevisning. Børn kunne selv udføre henrettelsen. Han beskriver det religiøse politi, som blev indført i alle de lande og områder, som tilsluttede sig den islamiske renæssance lige fra Iran til Afghanistan, fra Tjetjenien til Sudan og i den islamiske Bekadal i Libanon. Han beskriver også terror som iver efter at udrydde det urene af samfundets midte: Kristne, bahaitilhængere eller urene dyr f. eks. kampagner for at dræbe alle urene dyr i Iran, hvor unge muhajediner blev opildnet til at dræbe alle urene dyr lige fra hunde til aber, kaniner og egern.

Islamisk terror er altså mere end det vi normalt forstår ved terror, f.eks. en bombe, der bringes til sprængning mod uskyldige eller angreb på politikere, fly eller skibe. Jihad er en daglig proces, "at anstrenge sig på Allahs veje".

VII. 3. Den fromme krig

Da terrorismen ofte tolkes ensidigt som asociale og gudløse menneskers gerninger uden baggrund i islam, kom det bag på mange, hvilken fromhed de islamiske terrorister bag angrebet på World Trade Center lagde for dagen. Mindst 12 ud af 19 terrorister kom fra Saudiarabien, mange fra den provins, hvor islams helligste steder Mekka og Medina ligger. Alle terroristerne var en del af den islamiske vækkelse og var og er båret af dyb fromhed og ønsket om at følge den hellige profet i liv og gerning (hans sunna), som efterfølgere af Muhammads jihad mod de "gudløse". Ligesom vi af Koranen kan se Muhammads forestilling om, at engle kæmpede ved hans side i krigen mod Mekka og mod karavanerne på vej til byen, kan vi se lignende tanker blandt de fromme unge muslimer, som har genoplivet Muhammads tradition og kald til hellig jihad. På samme måde kan vi se, at Osama bin-Ladens stolthed netop er hans opvækst i profetens hellige by Medina, som søn i en flok på 50 børn, hvis far var hovedrig og havde flere hustruer. Og hans største indignation er, at såkaldte muslimske regenter i modstrid med Koranen har givet vantro lov til at have en militær tilstedeværelse nær de hellige steder, hvilket er absolut forbudt ifølge Koranen. "Vantro styrker" må ikke være på hellig jord, da den så gøres "uren". Det er altså i islamisk sammenhæng fromme bevæggrunde, der ligger bag Osama bin-Ladens netværk og bevæggrunde for at bekæmpe "kufr". Dermed punkteres myten om at en terrorist er en amoralsk, gudløs person tvunget ud i terrorisme pga. af fattigdom, arbejdsløshed og elendighed. Stort

set alle terrorister, som har deltaget i Osama bin-Ladens terror mod Vesten har været enten fra velstillede hjem eller været personer med høje uddannelser ofte fra europæiske uddannelsesinstitutioner. Også Osama bin-Laden stammer fra en familie med gode økonomiske forhold. Man mener i dag, at hele familien tilsammen råder over en formue på 400 milliarder dollar. Også Osama bin-Laden er mangemilliardær og ejer af mindst 60 virksomheder i Vesten i et holdingselskab, som administreres gennem stråmænd. Derudover ejer han firmaer i Sudan og Saudiarabien. Efter at bin-Laden blev grebet af den islamiske vækkelse, blev han hurtigt en vigtig sponsor for krigen i Afghanistan. Ligesom 5000 andre unge saudiarabere drog han til Afghanistan for at kæmpe i hellig krig, ligesom muslimer fra mange forskellige islamiske lande (og Danmark) kæmper/kæmpede i Algeriet, Bosnien, Kashmir, Abkasien og Tjetjenien mod "de vantro". Men Osama bin-Laden var en muhajedin i særklasse: hans kæmp var også økonomisk gennem pengebidrag på anslået 300 millioner dollar årligt, som han indsamlede blandt muslimer i hele verden og i Vesten, for at kunne finansiere jihad, især i Afghanistan. Vi ved at også i Danmark samles der ind til jihad på forskellig vis: gennem frivillige indsamlinger i danske moskeer, gennem tvungne beskyttelsesgebyrer, som er pålagt muslimers butikker og virksomheder i Danmark. Dertil midler fra tips, kommune og stat f.eks. til islamiske friskoler, hvor store beløb frigøres og kanaliseres til Mellemøsten via forklædte velgørende organisationer. Endelig kommer der mange penge fra kriminalitet. Man ved med sikkerhed, at i Tyskland sidder islam på den største del af narkosmuglingen og narkosalget. Og man ved, at narko sælges gennem et forbløffende stort antal moskeer (Kilde: Rolf Stolz). I Danmark ved vi, at dele af Blekingegadebandens udbytte blev kanaliseret til islamiske terrororganisationer. Det samme gælder

udbyttet fra de senere års bankrøverier i Danmark begået af "franskmænd", jfr. pressen. Disse såkaldte "franskmænd" er algeriske muslimer bag terrororganisation GIA, der finansierer jihad i Algeriet og Frankrig via røverier, som begås i Danmark og andre europæiske lande (EB 15.9.2001 s.4).

I dag fokuserer man pga. World Trade Center katastrofen ensidigt på Bin-Ladens netværk. Men i kølvandet på vækkelsen opererer mindst 20-30 islamiske terrororganisationer overalt i verden lige fra Kina til Thailand, og fra Filippinerne til Indonesien. Fra Tjetjenien til Algeriet og fra Ægypten til Frankrig, England og USA. Forskellen er deres økonomiske basis. Ingen af bevægelserne har en pengetank og en så udbredt organisation som bin-Ladens. Han har som dygtig forhandler formået at få flere organisationer til at arbejde sammen. Disse bevægelser er alle eksponenter for glødende og overbevist konservativ islamisk tro modsat den misinformation, som mange af taktiske årsager har kolporteret, at krig og islam ikke skulle have noget med hinanden at gøre.

VII. 4. Det politisk religiøse luftkastel

Selvmoordsaktioner er ikke blevet til blandt vanvittige, men blandt troende muslimer i en vifte af fromme islamiske bevægelser. Flere af islams højeste islamiske præster og åndelige ledere forklarer ud fra Koranen, at selvmordsbombe-mænd kommer direkte i Paradis pga. af deres gerning. Hertil hører især stormuftien af Jerusalem, islams 3. højeste gejstlige og præst ved Al-Aksa moskeen. Men også storsheiken ved Kairos al-Azhar universitet retfærdiggør selvmordsbomber, dog med den indskrænkning i forhold til stormuftien, at det kun bør være mod de "vantros" soldater. Storsheiken henviser til Koranens sura 47.4-6: "...Og de, som bliver dræbt på Allahs veje, deres gerninger vil Han helt bestemt ikke lade forfejle

målet. Han vil retlede dem og give deres sjæl fred. Og han vil lade dem indgå i Paradis, som han har lovet dem"(Focus nr. 40.10.okt.2001 s.260). Det er en gave at dræbe de vantros, især hvis man selv bliver martyr. I denne sammenhæng henviser kaliffen fra Köln Metin Khaplan til 2. suras ord: "Og dræb dem, hvor end i støder på dem, og fordriv dem."

Den unge akademiker Mohammed Atta efterlod et brev og sit Testamente i en taske i Boston, da han havde bestemt sig for at styre det første fly ind i World Trade Center tårnet. Brevet er en blanding af militære instrukser, bønner til Allah og korancitater. I Vesten føler man, at denne sammenblanding er utilladelig. Men islam er netop en politisk model og ikke blot en tro. Islam som politisk radikal model har sympati fra kommunistiske kredse i Vesten. Faktisk forsvarer mange politisk ekstreme i Vesten islam med næb og klør i pressen, fordi de ser så mange lighedspunkter. Der er endog gamle kommunister i Vesten, som har tilsluttet sig islam, fordi den politiske grundstruktur er beslægtet. Islam har netop noget vigtigt, som kommunismen mangler, nemlig den religiøse legitimation for den voldelige handling. Begge "ismer" stræber efter den utopiske samfundsmodel, som skal etableres her på jorden, hvorimod Jesus tager afstand fra despoter "der lader sig kalde velgørere" og siger til Pilatus, at "mit rige er ikke af denne verden". Jesus ønsker altså ikke at verdslig magt skal misbruges til at bygge åndelige riger, der ender i despoti. Det er denne ide, der ligger bag Vestens samfundsopbygning, hvor dømmende og udøvende magt adskilles modsat islam og kommunismen. Derfor betragter såvel islam som kommunismen per definition enhver, som modsætter sig etableringen af den utopiske samfundsmodel, som en fjende.

En af de mest kendte kommunister, som er konverteret til islam, er den franske filosof Roger Garaudy, som med sin bog

“Grundlæggende myter i israelsk politik”(1996) vakte opsigt pga. massiv holocaustfornægtelse, racisme og historieforklæring. Bogen blev hurtigt oversat til tyrkisk og arabisk og financeret af “De forenede Emiraters” førstedame sheik Zajets kone og af Iran. Moralsk opbakning til bogen fik han fra arabiske menneskerettighedsorganisationer (Mellemøstinformation nr.5. 1998).

Fælles for konsekvente muslimer og kommunister er “kampen mod nationalisme” og imod nationalstaten og landenes kultur. I kommunismen stræber man efter den internationale socialistiske arbejdersolidaritet. Modsvarende den kommunistiske internationale har man i islam “ummaen”, dvs. fællesskabet af alle troende muslimer, der ønsker at fjerne uislamiske illegitime systemer til fordel for fællesstaten gennem genoprettelsen af Kalifatet. I Danmark går flere bevægelser ind for dette, f.eks. Hizb ut-Tahrir (Frihedspartiet) i Danmark og den stærke og magtfulde tyrkiske Mille Görüs bevægelse i Danmark (DMGT). Man finder det også i islamiske akademiker kredse som f.eks. OPSA. I det hele taget ser man de mest yderliggående tendenser blandt grupper af yngre muslimer, som i Vesten har fået høje uddannelser. Det er ukendt for de fleste politikere, som ikke har fingeren på pulsen, at det netop er i akademiker kredse, blandt studerende og unge med gode stillinger og med et godt socialt netværk, at de meste yderliggående er at finde. Dette har dog været kendt i flere år. Det er ikke alle, der erkender dette problem, pga. af den kraftige brug af taqija i disse kredse. Fælles interesse blandt mange af disse er ideen at genoprette det islamiske Kalifat. Tanken er, at alle magtbeføjelser skal samles hos kaliffen som Muhammads efterfølger. Også Libyens dikator Moamar Gadaffi syslede med denne tanke, da han i flere omgange forsøgte at slå Libyen sammen med Ægypten. Kaliffen er den verdslige og religiøse leder,

øverste dommer og hærchef. Det er kaliffen, som erklærer den hellige krig, og da der i dag ikke eksisterer en kalif, som er anerkendt som sand kalif, har der siden 1926 eksisteret den særprægede situation, at det i dag er de enkelte lande, store eller små muslimske organisationer og netværk eller højtstående gejstlige, som erklærer jihad. Der findes også grupper eller enkelte muslimer, som erklærer jihad på egen hånd. Det er egentlig ikke i islams ånd, men er en konsekvens af, at det islamiske imperium gik i opløsning i kølvandet på 1. verdenskrig, hvor Tyskland og det islamiske kalifat var krigens tabere. Her havde den legendariske Laurens af Arabien en vigtig rolle i opløsningen af det islamiske imperium, idet han opildnede araberne til oprør mod Kaliffen i Istanbul.

Et land eller en nation er derfor en ulovlig størrelse i islamisk sammenhæng, fordi ethvert land, der har muslimer, bør være en del af den verdensomspændende Umma. Kampen mod landenes kulturelle særpræg er et vigtigt element for denne islamiske model. Kampen for islam er derfor statsopløsende og især kulturopløsende. Islam anser al kultur, som ikke er en del af islam, som en fjende. Problemet med de yderliggåendes kamp mod nationalstaterne løser de saudiarabiske prinser, der støtter sig til den konservative waabisme, ved at betale sig ud af problemerne. Man støtter på en gang antinationale strømninger, men bestikker samtidig muslimer i hele verden og i Europa med enorme summer, som bruges til moskebyggerier i milliardklassen, religiøse stipendier og kurser til studerende og penge til våben. På den måde regner man med god vilje fra de yderliggående grupper.

Internationalismen, ummaen og kalifatdrømmen viser sig ved, at militante muslimer kæmper i alle lande, hvor

der er krig mellem muslimer og ikke-muslimer. I Bosnien deltog muslimer fra Afghanistan side om side med danske, tyske, marokkanske og pakistanske muhajediner. I Kashmir deltager afghanere, saudier og arabere fra mange lande i kampen mod hinduerne. I Tjetjenien deltager danske muslimer, talebaner og pakistanere side om side med afrikanske muslimer. Dette tiltaler kommunister, som på samme måde kæmpede side om side lige fra Spanien til Sydamerika.

Men de yderliggående har et problem: islam er teknologisk, videnskabelig og militært underlegent på alle måder, men overlegent i henhold til den voldsomme befolkningstilvækst, som synes at sprænge alle rammer, en vækst, der systematisk destabiliserer hele verden. Dette befolkningsoverskud skulle så jævnfør Khomeini og sunnitiske teologer bruges til at få magten i Vesten. For godt nok har man - som Khomeini konkluder - ikke magten til en militær sejr, men man har magt til at anvende jihad som udvandring og kolonisering. "Den, som udvandrer og med sit gods og blod kæmper for Allahs sag vil sejre."

Islams massive overrumpling af Europa de sidste 20 år uden at toneangivende politikere erkendte udviklingen, var en ubetinget succes, også fordi mange politikere mente, at det var vigtigt, at holde sig gode venner med olielandene. Ethvert tilløb til panik eller kritik fra de tænkende måtte kvæles med alle til rådighed stående midler, enten gennem love, pression eller forsøg på at skræmme eller indskrænke pressefriheden. Men befolkninger i gamle demokratier er mere vågne end politikerne havde regnet med.

Denne opvågning er blevet forceret gennem den daglige terror, som almindelige mennesker er blevet udsat for i Europas byer, hvor politi, brandvæsen og offentlige

institutioner af islamiske grupper er blevet udsat for daglige angreb på linie med almindelige borgere, især i ghettoområderne.

VII. 5. Mohammed Atta og angrebet på World Trade Center

Vestlige politikeres opvågning skete brat og uventet som en følge af angrebet på "World Trade Center". Dette skyldes angrebets omfang. I kølvandet på denne opvågning er man begyndt at indse, at den hidtidige integrationsnøgle er ubrugelig, dvs. forestillingen om, at integration er identisk med at lære landets sprog og at få en uddannelse. Dette behøver nemlig ikke at medføre nogen form for integration over hovedet. Mange unge studerende bliver nemlig først fundamentalister under uddannelsen, kontakterne bliver skabt på universitetet, gennem sholarships i muslimske lande, kontakter fra muslimske lande, og af muslimske fonde og organisationer. Ved at undersøge ledende grupper indenfor en vifte af muslimske organisationer kan man se et lignende mønster.

Dette mønster gælder også for den gruppe ved det tekniske universitet i Hamburg Harburg, hvor en gruppe unge muslimske studerende fra gode hjem og økonomisk velstillede langsomt blev sluset ind i en radikal islamisk tankegang under studieforløbet. Mohammed Attas brev, som han lod stå i en taske i lufthavnen og som derfor ikke kom med på flyet, er et vidnesbyrd om dette. Instruktionsbrevet og hans eget testamente er et dokument ikke blot om fanatisme, men om en dyb islamisk tro og vilje til selvopofrelse.

VII. 6. Allah sagde: "Plant angsten i de vantros hjerter."

"Arbejdet og gruppens arbejde (dvs. arbejdet for profeten) skal have prioritet, fordi dette er Sunna (profetens efterfølgelse; red.). Vi er forpligtede på denne opgave. Gør dette ikke for dig selv, men for Gud den almægtige. Et eksempel er Ali Ibn Abi Talib (profeten Muhammads svigersøn; red) - Gud velsigne hans sjæl. Han var i strid med en vantro, som spyttede på Ali - Gud velsigne hans sjæl -. Først ville Ali ikke bruge sværdet mod den vantro, men bagefter gjorde han det. Efter striden spurgte nogle tilhængere ham, hvorfor han ikke øjeblikkeligt havde brugt sværdet mod den vantro. Ali - Gud velsigne hans sjæl - svarede: Da han spyttede, skyede jeg at reagere straks, fordi jeg frygtede at tage hævn for mig selv; jeg ville hellere tage hævn for Gud.

Gud siger, at du på jorden skal være uden ønsker, men Gud vil belønne dig til sidst når du dør. Når gerningen er gjort, og alt er forløbet godt, vil alle række hinanden hænderne og sige, at dette var en aktion i Guds navn. Andre brødre skal ikke frygte og styrtes i forvirring, men man skal tale med dem, berolige dem og give dem mod. Der findes intet bedre for nogen end at læse versene fra koranen, da Gud sagde, at man skal kæmpe i hans navn og at man skal opgive det, man har i dette liv, for et andet og bedre i Himlen. I et andet vers siger Gud: Anse ikke de mennesker, som har handlet i Guds navn og derved er døde, som døde (de lever i Himlen).

Brødrene, som gensidig anerkender hinanden, skal være tilfreds dermed og trøste hinanden, og deres hjerte skal fyldes med lykke. Enden er nær, Himlens løfter er så nær, at de kan gribes. Åben dit hjerte, sig velkommen til døden i Guds navn. Og det sidste, der er at gøre, er til stadighed at huske på Gud, og de sidste ord bør være, at der ikke er nogen Gud uden

Allah og Muhammads er hans profet. Derefter vil jeg møde Gud i himlen. Betragter man mængden af vantro, så vil Gud - til trods for det høje antal vantro - bidrage til, at de troende muslimer besejrer flertallet. Gud sagde: Når de troende påbegynder krigen mod de vantro, vil de troende huske på, at Gud bistår dem og at de vil sejre.

Derefter 2.fase:

Når taxamanden kører dig til (M), så sig noget til ham om byen og de andre byer. Når du ankommer og ser (M) og står ud af taxaen, så bed til Gud; og bed til Gud, hvor du end går hen og smil, og stol på, at Gud altid bistår den troende og englens beskytter dig, selv om du ikke selv bemærker det. Bed, at alle er skabt af Gud, og bed om, at du gør det, som Gud har pålagt dig. Bed om, at du gør det, fordi den vantro ikke erkender den sande Gud og du intet har at gøre med ham (altså vantro personer; red.).

Når du har bedt disse bønner, vil alt gå let for dig, for Guds kraft er med dig, og Gud lovede sine tilhængere efter at have bedt disse bønner,

1. at dette skete på grund af Guds velsignelse og tilgivelse;
2. at der ikke må ske de mennesker noget, som udførte planen;
3. at du følger Guds lære. Gud siger, at du har hans velsignelse og tilgivelse, og der ikke vil ske dig noget ondt, så længe du følger den almægtige Gud, som har skabt alt; for de vantros gerninger og ord vil ikke hjælpe dem og vil ikke skade dig; Gud har viljen, fordi du er en troende. De troende frygter ikke nogen, og de, som er bange, er sønner og døtre af djævelen, og de er djævelens slaver. Men de, som frygter Gud og handler efter hans vilje, vil ved afslutningen være de rigtige. Gud sagde, at djævelen vil overvælde sine tilhængere.

Alle vestlige civilisationer, som nyder deres magt, er i deres indre meget svage. Så hav ikke angst og ingen frygt, når

du er en troende, for troende frygter kun Gud den almægtige, som har magten over alt. Troende tror i fortrøstning af, at de vantro endeligt vil blive besejret. Husk på, at Gud vil smadre og besejre de vantro. Husk ordene fra den Almægtige, og du skal sige det et tusinde gange - og ingen vil bemærke det, om du siger det eller ej - til Guds ære, husk på hans ord, at den troende, som siger det af hjertet, vil komme i himlen. Også profeten - Gud velsigne ham - siger, at når man tager Himlen og jorden i den ene hånd og Gud i den anden, vil den hånd, som holder Guds, være øverst. Du kan smile, når du citerer Guds ord, og hans skønheds ord består i, at du ikke siger og reciterer dem højt, du kan sige dem i tankerne. Det er nok, at du søger at op-høje islam og kæmpe under islams fane, ligesom profeten - Gud bevare hans sjæl - og hans tilhængere har gjort.

Vis ikke udenpå, at du er nervøs, men vær stærk og lykkelig med åbent hjerte og fortrøstning, for du gør et arbejde, som er velbehageligt for Gud og som han velsigner. Dagen i Himlen vil komme, Guds vilje, og du vil have dette vers i himlen: Himlen smiler, min unge søn, for du marcherer mod Himlen. Overalt hvor du går hen, og ved alt hvad du gør, tænk og bed til Gud, for Gud er altid hos sine tilhængere, som tror på ham, og Gud vil gøre det let og velsigne dig og krone dit arbejde med succes, og du vil ved afslutningen være den sejrende.

Den 3.fase

“ Når du er i flyet, så snart du betræder flyet, skal du bede til Gud, for enhver, som beder til Gud, skal vinde, for du gør dette for Gud. Som den almægtige profet sagde, er een handling for Gud bedre end hele verden og alt på jorden. Så snart du betræder flyet og sætter dig på sædet, husk så på, hvad der er blevet sagt til dig tidligere, og bestræb dig på at huske Gud. Gud sagde, at du, når du er omgivet af vantro, skal sidde stille og

huske på, at Gud giver dig sejren ved slutningen. Når flyet bevæger sig, så snart flyet langsomt sætter sig i bevægelse og drejer i retningen (K) bed så bønnerne for rejsende muslimer, for du rejser for at møde Gud og for at nyde rejsen. Du vil bemærke, at flyet standser og så på ny vil flyve. Denne er timen, hvor du skal møde Gud og bede til Gud, ligesom Gud i sin bog har sagt det, Gud hjælp mig at gøre dette og lad os sejre over de vantro nationer, og i et andet vers fra Gud, Gud tilgive os vore synder og hjælpe os til at nå det vi forsøger, og lad os sejre over de vantro folk og som profeten Mohammed - Gud velsigne hans sjæl - sagde, Gud besejre dem og lad os sejre og slå de vantro ihel og lade deres hoveder nedsænke sig. Bed for dig selv og dine muslimske brødre om at få sejren ved enden, og frygt intet, du vil snart møde Gud. Enhver burde være beredt til at tage sin del, og din del bliver ved Guds vilje belønnet. Når du begynder din handling, så slå hårdt til som en helt, for mennesket må ikke undlade den påbegyndte handling. Du kommer ikke til jorden igen og plant angsten i de vantros hjerter, som Gud sagde, slå meget hårdt til i dine drab i en viden om, at himlen venter på dig og forventer dig og at du dér vil føre et bedre liv, og engle råber dit navn og bærer for dig de skønneste klæder.

Aftenen før du udfører din handling:

- 1) Du skal recitere, at du dør for Gud. Barber alt overflødigt hår væk fra din krop, parfumer din krop og vask din krop.
- 2) Læs din plan omhyggeligt igennem og genkend den og forvent en reaktion såvel som modstand fra fjenden.
- 3) Reciter versene om tilgivelse og det som Gud holder beredt for martyrer, for de kommer i himlen.
- 4) Tænk på, at du i denne nat, natten før din dåd, skal lytte og være lydige, for du vil blive konfronteret med en vanskelig situation; og den eneste vej, som findes, er at lytte og at være 100% lydige. Sig, at du har pligt til at gøre dette. Gud siger, at du skal

følge hans befalinger og sine profeter og ikke øve modstand, for ellers vil det mislykkes. Vær tålmodig, for Gud er med de tålmodige.

5) Stå op i nat og bed for sejren, så vil Gud gøre alt let og beskytte dig. 6) Vær altid på din post og husk alt. Allerbedst er det at recitere koranen og at vide, at du endelig forlader denne jord og snart kommer i himlen.

7) Rens dit hjerte for alle dårlige følelser, som du har, og glem alt fra dit jordiske liv, for alt, hvad du har gjort i denne verden, vil snart være forbi. Tiden er moden til at gøre det rigtige. Vi har spildt vort liv, og nu er lejligheden og timen kommet, at vi kan give os hen til Gud og adlyde ham.

8) Åben dit hjerte, for du er kun et kort øjeblik fjernet fra det gode, evige liv, fuldt af positive værdier i selskab med martyrer. Det er det bedste selskab man kan befinde sig i. Vi beder om Guds velsignelse og er optimistiske, for den almægtige Gud kan lide optimistiske mennesker, som gør ting for Gud.

9) Husk på hvad du skal gøre og sige i tilfælde af, at du bliver fanget. Bliver du fanget, sker dette ikke, fordi du har begået en fejl, og det er ikke på grund af dig. Det skete ud fra Guds årsager, og Gud vil ophøje dig og tilgive dig alle synder. Det er kun Guds foreløbige vilje. Nyd det, for du bliver belønnet gennem Gud den almægtige. Gud sagde, at enhver, der har kæmpet for ham, kommer i Himlen.

10) Husk altid på, hvad Gud har sagt, du har håbet på at blive martyr, før du møder ham, og nu blev du...(punkterne betyder, at vi begge ved det, derfor skriver jeg det ikke). Derefter husk på koranversene, som siger, at den mindre gruppe vil besejre flertallet. Det er Guds vilje. Og som Gud sagde, når Gud er med dig, vil du ikke blive besejret, og bliver du besejret, er Gud den eneste, der kan ophøje dig.

11) Påmind dig selv gennem dine bønner og med dine islamiske brødre, og husk altid på dine brødre i dine bønner, morgen og aften.

12) Husk din bagage, tøjet, kniven og tingene, som du behøver, husk dit legitimationsdokument, dit pas og alle dine papirer.

13) Efterprøv før rejsen dine våben, for du vil behøve dem til udførelsen af din handling.

14) Tag dine bedste klæder på og følg dermed dine forgængeres eksempel, som før kampen iførte sig gode klæder. Bind dine sko meget stramt og tag sokker på, således at skoene sidder tæt til dine fødder. Dette er indlysende, og Gud vil beskytte dig.

15) Bed om morgenen i gruppen, for det er en god belønning og hver især vil efter handlingen huske på, at du bad med dem. Forlad ikke lejligheden før du er vasket og er ren, for englen vil tilgive dig, når du er ren og har bedt til Gud. Som Gud siger, det er en god vane at være godt barberet, og det står således i hans bog”.

Dokumentet slutter med ordene: “Vi kommer fra Gud og til Gud vender vi tilbage”.

Islameksperter anser dokumentet med terrorbefalingerne for at være autentisk.

VII. 7. Mohammad Attas testamente

Sammen med den åndelige vejledning for mordkommandoen fandt man i Attas taske hans testamente, som er langt og vidtløftigt delt i 18 punkter, hvoraf jeg kun vil gengive nogle få: "I Guds den almægtiges navn.

Dødstestamente.

Dette er, hvad jeg ønsker skal ske efter min død. Jeg er Mohammed, søn af Mohammed al-Amir Awad al-Sajjid: Jeg tror, at profeten Mohammed er Guds sendebud, og har ikke den mindste tvivl, at tiden vil komme, da Gud vil lade alle mennesker opstå af deres grave. Jeg ønsker, at min familie og enhver, som læser dette, frygter den almægtige Gud og ikke lader sig aflede af livet; at de må frygte Gud og følge Gud og hans profeter, hvis de er sande troende. For at mindes mig, ønsker jeg, at de skal gøre som (profeten) Abraham, der pålagde sin søn at dø som en god muslim. Når jeg dør, skal de, som arver min ejendom, gøre følgende:

1. De som lægger mit lig på bære skal være gode muslimer, for det vil Gud og hans tilgivelse anbefale mig.
2. De, som lægger mit lig på bære, skal lukke mine øjne og bede om, at jeg stiger til himlen, de skal give mig nye klæder og ikke lade mig være i dem, jeg døde i.
5. Hverken gravide kvinder eller urene personer skal tage afsked med mig - det forkaster jeg.
8. De, som vasker mit lig, skal være gode muslimer. Der skal heller ikke være for mange, medmindre det er ubetinget nødvendigt.
10. Ligklæderne skal bestå af tre stykker hvidt stof, men ikke af silke eller andet dyrt materiale.
11. Kvinder skal hverken være tilstede ved begravelsen eller senere ved graven.

13. Ved gravlægningen skal jeg begravnes sammen med gode muslimer med ansigtet vendt mod Mekka.

Den, som ikke overholder anvisningerne i dette Testamente eller som handler imod religionens bud, vil i sidste ende blive draget til ansvar herfor.

Skrevet den 11. april 1996, efter den islamiske kalender i Dhu al-Kada i året 1416

Skrevet af Mohammed al-Amir Awad al-Sajjid

Vidne: Abd al-Ghani Muswadi

Vidne al-Mutasadik Munir" (Oversat fra arabisk til engelsk af FBI).

I nogle lande har man søgt at undgå en offentliggørelse af brevene i deres helhed. I Tyskland besluttede kredsens udenrigsminister Fischer at låse brevene inde. "En udgivelse ville have været helt utilstedelig" mente statssekretær Gunter Pleuger "Denne tekst ville kunne fremkalde antiislamiske reaktioner og måske endog fremkalde en kulturkamp" (Der Spiegel, nr.40, 2001,s.31). Men alligevel slap teksten ud, sandsynligvis direkte fra USA. Man kan sige, at selvmordsbombningen af World Trade Center var et foreløbigt højdepunkt i ideen om at blive belønnet i det hinsidige ved at dø i hellig krig.

Også hidtidige terroristbombninger som libyske muslimers bombe i jumbojetten over den skotske landsby Lockerby, det militæriske angreb på olympiaden i München, etc. var ultimative udslag af jihad som militær aktion. Men større ting synes undervejs. 19 muslimske chauffører, som netop havde fået certifikat til at transportere gift blev arresteret i USA. I Tyskland har man til sin skræk opdaget, at en af de terrorister, som havde studeret sammen med Muhammad Atta og andre akademikere i Hamborg-Harburg har inspiceret atomkraftværket i Stade mellem Hamborg og den danske grænse. Manden har siden været forsvundet.

VII. 8. Terrorens acceleration (1916-2001).

Det, man normalt definerer ved terrorisme, er bombe-sprængninger, flykapringer og lignende, medens f. eks., udryddelsen af de oprindeligt kristne befolkninger i mange muslimske lande sjældent når mediernes bevågenhed og sjældent berøres af politikere. Af vigtige terroraktioner kan nævnes:

Fra 1916 udryddelse af 1,5-2 mill. armenere og græsk ortodokse i Tyrkiet.

1972 Terroristangreb på de olympiske sommerleje i München. Et stort antal idrætsudøvere dør.

1975-2001 Islamisterne udrydder 2 mill. kristne og animister i Sydsudan.

1980-2001 Ødelæggelse og nedbrænding af hinduistiske templer i Kashmir, fordrivelse af den hinduistiske befolkning.

1979 Ajatollah Khomeini vender hjem til Iran, vælter Shahen og opretter et teokratisk islamisk styre med sharialov.

1979-2001 Fordrivelse af assyrerne, bahaitilhængere og flertallet af kristne fra Iran.

1981 Mehmet Ali Aghta fra "De grå Ulve" skyder med bistand fra det bulgarske efterretningsvæsen pave Johannes Paul II.

1981 Det islamiske Broderskab myrder præsident Sadat i Ægypten under en parade.

1990-2000 Drab på en fjerdedel af Østtimors kristne befolkning (Indonesien).

1990-2001 Drab på op mod 100.000 gennem GIA i Algeriet. Fordrivelse af alle ikke-muslimer.

1990-2001 Fordrivelse af katolikkerne fra Mindanao (Fillipinerne).

1992 Talat Fuad Kassem, en fremtrædende ægyptisk terrorist og drabsmand fra Det islamiske broderskab, slår sig ned i Danmark og holder over en længere periode flammende taler i Tawba-moskeen i København. I perioder er han muhajedin i Sudan,

Bosnien og Afghanistan. Siden kommer det frem, at han har arbejdet sammen med Osama bin-Laden, hvor han har rekrutteret unge til bevægelsen. Hans familie og børn bor stadig i Danmark (TV-avisen 15.10.2001 kl.21).

1993 (26.2.) Sprængning af bombe i World Trade Center i New York. 6 døde og 1000 kvæstede. Den blinde sheik Omar Abdel Rahman, som kort forinden havde prædiket i flere dansk moskeer og blev modtaget af det Islamiske Samfund i København og modtog penge fra danske indsamlinger, arresteres som bagmanden, sammen med 14 disciple og hjælpere.

1994 Okt. Et møde etableres mellem Osama bin-Laden, den sudanesiske islamistleder Hassan al-Turabi, en repræsentant af Hizballahgrundlæggeren Mohtaschami, samt Ahmad Jannati fra det iranske vægterråd som repræsentant for Irans åndelige leder Chamenei (Kilde: den tidligere iranske minister Manuchehr Ganji i "Focus" nr. 40, 1.okt. 2001).

1994 Osama bin Ladens forbundsfæller planlægger atter at myrde pave Johannes Paul II., denne gang under hans besøg på Filippinerne. Planen afsløres.

1996-2001 GIAs terrorisme og krigen mod dem koster ca. 100.000 livet i Algeriet.

1996 I Dharan eksploderer en bilbombe foran en amerikansk kaserne og dræber 19 personer.

1997 Islamister angriber turistbusser i Luxor, Ægypten. 58 dør. Attentatmændene stammer fra flere arabiske lande.

1998 Islamister angriber en turistbus ved det ægyptiske museum i Kairo. Mange dør.

1998 Det viser sig, at flere danske moskeer samler penge ind til GIA terrororganisationen i Algeriet.

1998 Sprængningen af den amerikanske ambassade i Tanzania.

1998 Sprængningen af den amerikanske ambassade i Kenia. I alt 261 dræbte og mere end 1000 sårede.

1998 Tjetjenske terrorister overfalder et hospital i Rusland og dræber i snesevis af patienter.

1997- 2001 Ødelæggelse af mere end 1000 kirker i Indonesien og drab på flere tusinde kristne.

1998-2001 Nedbrænding af mindst 200 kirker i Nordnigeria og fordrivelse og drab på tusindvis af kristne.

1999-2001 Boligblokke og undergrundbane bombesprænges i russiske storbyer.

1999 GIA islamister prøver at sprænge lufthavnen i Los Angeles i luften under Millenium-fejringen. Komplottet opdages.

1999-2001 Bortsprængning eller afbrænding af flertallet af kristne kirker og klostre i Kosovo.

2000-2001 Bortsprængning og afbrænding af et større antal kristne klostre og kirker i det nordlige Makedonien.

2000 I alt 28 islamister anholdes for planlægning af sprængning af et jordansk hotel fyldt med turister.

2000 Den amerikanske krigsskib Chole angribes med en båd fyldt med dynamit. Mere end et dusin søfolk dræbes.

2000 Muslimske terrorister, af hvilke nogle har dansk pas, arresteres efter ildkamp i Belgien.

2000 Turister bortføres af muhajediner i Yemen.

2000 Turister fra flere lande, herunder Tyskland bortføres fra Malaysia til Pilipinerne af Abu Sajaf muhajediner. Flere henrettes.

2000 Julen. Bomber eksploderer i og ved flere kirker i Indonesien. Et stort antal kristne dør.

2001 Det islamiske krigsflag dukker for første gang i meget stort antal op i flere danske byer under islamiske demonstrationer, hvor sandsynligvis terrororganisationerne Hamas og Islamisk Jihad står bag. De ca. 8-10 demonstrationer har tilsammen 2-3000 deltagere.

2001 Journalister og turister bortføres på ny af Abu Sajaf muhajediner på Pilipinerne. Der sker igen henrettelser.

2001 Den tjetjenske terrorist Abdel Aziz, der som "irakisk flygtning" med kone og børn "bor" i Danmark, arresteres i Rusland. Hans dagbog viser, at han er en af de vigtigste islamiske åndelige ledere for terrorister i Tjetjenien. Han skriver i dagbogen, at han bl.a. har solgt slaver, deltaget i 5 kidnapninger og voldtægter af kvinder, samt angreb på russere (JP 10.7. 2001). Abdel Aziz havde indtil da modtaget bistandshjælp i Danmark, samtidig med at han kæmpede som muhajedin i Tjetjenien.

2001 Det dokumenteres, at en serie bankrøverier i Danmark i 2000/2001, som angiveligt var udført af franskmænd, faktisk er udført af islamiske muhajediner, som har sendt pengene videre til terrororganisationen GIA i Algeriet.

2001 Det afsløres, at Nizar Al-Khazraji, som har været en af Saddam Husseins mest betroede mænd og som bor i Sorø, er direkte medansvarlig for giftdrab på 180.000 kurdere (E.B. 5.10.2001).

2001 11.sept. Pentagon og World Trade Center ødelægges ved selvmordsaktioner. 3 højhuse og en kirke synker i grus. Ca. 4000 dør. Selvmordspiloternes forsøg på at ramme Det Hvide Hus mislykkes, fordi passagerer går til angreb på terroristerne. Flyet styrter ned i Pennsylvania.

2001 11.-20. sept. Ledende danske politikere står frem og forsikrer, at der ikke findes terrorister eller ekstremistiske muslimer i Danmark.

2001 sep. En stor kemisk fabrik i Toulouse i Frankrig sprænges i luften. I begyndelsen antager man, at det er en ulykke. Efter en uge viser det sig, at det er islamister, som stod bag. Hundredvis af dræbte og sårede. Der afdækkes planer om sprængning af Eiffeltårnet.

2001 okt. I Tyskland afdækkes det, af flere islamister fra bin-Ladens netværk har lejet en flyvemaskine og har overfløjet og fotograferet et stort raffinaderi og vigtige industriområder i Köln. En af terroristen Mohammed Attas nærmeste venner har været inde i atomkraftværket i Stade mellem Hamborg og den danske grænse. Nervøsiteten breder sig i Nordtyskland og omkring Köln.

2001 Oktober. Miltbrand bakterien dukker op i Florida kun 70 km fra det sted, terroristerne fra bombningen af World Trade Center boede. Journalister i både Florida og New York smittes med sygdommen eller får tilsendt kuverter med miltbrandsporer. Det starter på "American Media"..Miltbrandsporer dukker op ved NBC Studios, CBS Studios, Microsoft og hos politikere. I forbindelse med miltbrandbakteriers forsendelse til TV studiet ABC smittes endog en kun 7 måneder gammel dreng. Miltbrand spredes til repræsentanternes hus, hvor 31 smittes. Angrebet på demokratiets livsnerve er en kendsgerning. Der rapporteres om miltbrand i Pakistan.

2001 Oktober. Muhajediner går til angreb på kirker i Pakistan under gudstjenesten. Alene ved ét angreb under en gudstjeneste dræbes 18 kristne.

VIII. JIHAD SOM TERROR ELLER KOLONISERING

Hvad er terror? Er det kun bomber og biologisk krigsførelse, eller det et langt mere omfattende begreb? Forhold, der ikke anses som terror, er aktioner, som f. eks. unge muslimske mænds mordbrand mod et diskotek i Göteborg den 30. okt. 1998, hvor 63 unge omkom, eller seks unge muslimers angreb med benzinbomber på diskotek Britannia i København den 24. maj 2001. De var blevet afvist for ballade og ville hævne sig ved at indebrænde 300 skolelever, som fejrede sidste skoledag. Eller hvad med oplysningen om at 150 fodboldspillere (tre ud af fire) i Århus ikke tør dømmes i kampe, hvor indvandrerhold deltager, eller det uhyggeligt store antal af gruppevoldtægter, et fænomen man ikke tidligere har kendt i Skandinavien. The Times beretter f. eks. i efteråret om en voldsom stigning i muslimers gruppevoldtægter mod australske piger i Sidney, hvor voldtægtsmændene urinerer og forretter deres afføring på ofrene og skriver racistiske slagord på pigernes krop før de flygter.

Eller de voldsomme uroligheder i stadig flere byer. Den øgede usikkerhed på gaden fører i stigende grad med sig, at mange kvinder ikke mere tør gå alene på gaden, hvilket fører til samme mønster som i Mellemøsten, hvor kvinders bevægelsesfrihed begrænses. Disse forhold er en anden form for terror.

Begrebet terror er flydende og begrænses gennemgående til specifikke forhold, der samtidig har et politisk sigte. Jihad som politisk terror med bomber, giftangreb etc. har en begrænset effekt. Virkningerne vil ofte kunne afbødes eller overvindes efter en tid, hvis det ikke ligefrem er atomkraftværker, der angribes.

Men terror er andet og mere end dette. Jihad som kolonisering er den absolut farligste form for jihad. Især Amir Taheri lægger

vægt på dette forhold. Børnefødsler alene beregnet til "eksport" er den ultimative trussel ikke blot mod demokratiet og den vestlige kultur, men overhovedet mod Vestens mulighed for at overleve som demokratisk kulturland, når muslimer, som ønsker højere levestandard, samtidig ønsker at omdanne Vesten i deres eget billede. Befolkningsbomben beregnet til eksport ledsaget af kulturel jihad er af en farlighed, som kan og vil føre til ødelæggende borgerkrige og destruktion i et omfang, som vi kender fra andre koloniserede lande og områder som f.eks. Balkan, Libanon, Østtimor, etc. Naturligvis skal man ikke undervurdere jihadtanken som fysisk vold, når der f.eks. i en enkelt by som Hamborg tilbydes kamptræning i hele 19 moskeer. Allerede så tidligt som i 1995 blev der tilbudt kamptræning for muslimer i både Århus og København ikke blot af Hamas, men også af "Copenhagen Combat Academy", hvor blandt andet kampsystemet "Harb Hassan Do" trænes. En folder for "Københavns kamp Akademi" fortæller, at der her indøves samme metoder, som anvendes af det engelske militære elitekorps SAS-korpset. Der loves "realistisk" kamptræning og brugen af stokke, knive og skydevåben. Det oplyses, at man allerede på begyndertrinet bruger stokke og knive. Pjecen indeholder Korancitatet: "Der står skrevet, at du skal slås, og det bryder du dig måske ikke om. Men det er jo muligt, at noget af det, du ikke bryder dig om, er godt for dig, og at det, du godt kan lide, er skidt for dig. Men Allah ved bedst" Al-Quran Sura 2.216.

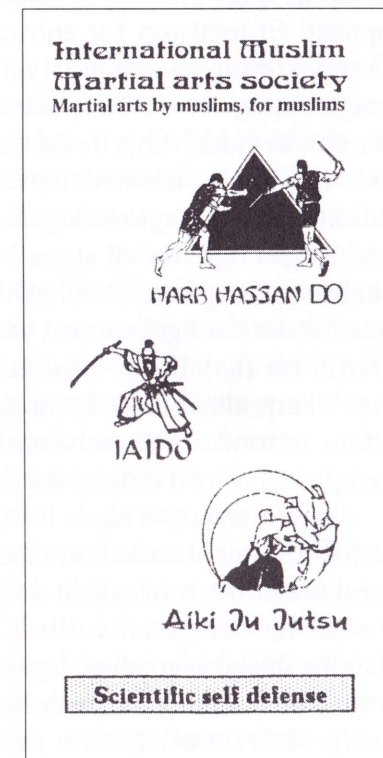
Værre er oplysningen om, at der hvert år rejser flere tusinde unge muslimer rejser fra England til Yemen for at deltage i militærtræning i lejre hos yderliggående islamiske bevægelser. Disse har også deltaget i kidnapninger af turister i Yemen.

Alt i alt må man fastholde, at flertallet af muslimer i Vesten ikke ønsker terrorisme og ikke tolker jihad som terro-

risme, men går ind for magtovertagelse gennem kolonisering. Det er absolut kun et mindretal, der går ind for magtovertagelse gennem "storterrorrens destabilisering" (bomber, etc.). "Storterrorren", som har rystet Vesten, er en torn i øjet på flertallet af de

*Det står skrevet, at du skal slås,
og det bryder du dig måske ikke om.
Men det er jo muligt, at noget af det,
du ikke bryder dig om,
er godt for dig,
og at det, du godt kan lide,
er skidt for dig.
Men Allah véd bedst*

Al-Qur'an 2:216

Det muslimske "Københavns Kamp Akademi" træner i "Harb Hassan Do". "Harb" er krig jævnfør "Dar al-harb" (krigens område). Folderen oplyser, at der anvendes teknikker, som engelske kampsoldater anvender, og der trænes med stokke og knive allerede fra begyndelsen. Der øves også med skydevåben. Dette garneres med korancitater om jihad.

islamiske bevægelser, som ser det som en fordel, at Vestens befolkninger ikke skræmmes af gift- og bombetrusler, da dette uvægerligt må føre til et stop for den islamiske indvandring og løbende koloniseringsproces. Ideen bag koloniseringstanken er netop at følge princippet "skridt for skridt", indtil autonomi er opnået. Et totalstop for enhver form for indvandring, familiesammenføring og almene flygtninge ville betyde, at en islamisk magtovertagelse vil blive udsat i en årrække. Men p.g.a. muslimske kvinders høje fødselstal ville endog et totalt stop for enhver form for islamisk indvandring kun betyde en midlertidig udsættelse af magtovertagelsen, idet den muslimske befolkningsandel også da vil stige. I frygt for at islamisk indvandring skal stoppes og koloniseringsideerne lide skade, reagerer mange muslimske bevægelser med vrede og ærgrelse over "storterror". Derfor ser flertallet af muslimske bevægelser sig nødsaget til at tage skarp afstand fra bombningen af World Trade Center og andre terroraktioner, selv om mange af bevægelserne faktisk sympatiserer med tanken om at ydmyge Vesten militært.

Det må også tages i betragtning, at flere af terrororganisationerne har et andet formål end kolonisterne har. De store terroraktioner har som mål at destabilisere visse muslimske lande. F.eks. er det Osama bin-Ladens ide bl.a. at vælte det Saudiarabiske kongehus, ligesom Hizballah væltede Shahen af Iran. En væsentlig begrundelse er bl.a., at kongehuset har givet husly til "vantro". Hamas ønsker gennem terror at fjerne den jødiske stat, Mille Görüs ønsker at vælte den verdslige stat i Tyrkiet, Hizb ut-Tahrir at vælte flere mellemøstlige regeringer, "Broderskabet" at vælte regeringen i Ægypten. Men deres fælles mål er bl.a. at vælte "illegitime" stater og dermed fjerne nationale strømninger til fordel for ideen om den islamiske Umma og genoprettelsen af et islamisk storrige. Ved at tirre USA til at gå til angreb på visse islamiske lande, håber man på

omvæltninger især i Mellemøsten. Sådanne omvæltninger er et flertal blandt kolonisterne i Vesten ikke interesseret i, fordi det kan underminere deres egen position og mulighed for at øge og forcere indvandringen. Ideen om erobring gennem kolonisering er mere pragmatisk og gennemtænkt, end de ofte mere diffuse bevæggrunde for terrorismen.

Hvis arkitekterne bag koloniseringsideerne kan få ro og koloniseringen foregå roligt og uden forstyrrelser som hidtil, så vil folk, som imam Fatih Alev fra FASM, "Foreningen af Studerende muslimer" og bestyrelsesmedlem i "Islamisk kristent studiecenter" få ret, at "Danskernes levevis er ved at være selvdestruktiv" og "Islam vil på langt sigt blive dominerende i Danmark" "(JP 16.3.2000). Kultursociologen Eyvind Vesselbo beregner således, at andelen af muslimer i Danmark vil være 30 % i år 2049 og 50% i 2060 (BT 11.10.2000). Andre demografer mener, at hele Europa under ét vil have 50% med muslimsk baggrund år 2050. Befolkningsvæksten i flere muslimske lande er så høj, at man regner med, at lande som Ægypten, Pakistan, Bangladesh og Indonesien hver især må have ca. en million til at bosætte sig i andre lande årligt. Endnu værre ser det ud for et område som Gaza med en fødselsrate på 7,5. Befolkningsbomben er et farligere og langt mere effektivt redskab i jihad, end selv de bedst placerede bomber eller kaprede fly. Netop den islamiske befolkningsbombe, som får sit potentiale gennem ideen om, at den islamiske kvinde først får sit værd gennem fødsler, er det vigtigste bidrag til jihad (jævnfør Hamas' grundlov om kvinden) med destabilisering af hele verden til følge.

Det klare mål gennem kolonisering at islamisere Vesten ses også af moskenavne, ikke blot af, at Tawba-moskeen i København har fået navn efter den drabelige 9.sura med "sværdverset". Når et forbavsende stort antal nye moskeer for-

synes med navne som Fathi Camii "Erobrermoske", så vidner disse navne om et klart mål for fremtidens Europa. Sidst har store moskeer lige syd for grænsen i Rendsborg og Flensborg fået dette navn. Og spørger man "hvorfors?", så henvises der til Mehmet II. Erobreren, som erobrede Konstantinobel. Blot 6 år efter var 12 europæiske konger og 200 byer underkastet ham. "Han var en stor og fredselskende mand" får man at vide. Det nævnes ikke, at hans omgangskreds kaldte ham for "Bloddrikkeren" p.gr.a. hans grusomhed. Fregosi beskriver ham som "pædofil og sadistisk monster", der var en terrors mester, så gennemført, at han endog personligt udførte straffe. Flåning i levende live og pælning, at stikke folk levende på pæle til de døde var hans specialitet. Det virker grotesk for os at opkalde nybyggede moskeer i Europa efter ham, som lovede at underkaste hele Europa. Fregosi gør opmærksom på, at "koloniseringen af Europa fra islamisk side har varet næsten 1.300 år, den europæiske kolonialisme tilsvarende kun i 130 år" (s.25). Men han glemmer én ting: islamisk kolonisering var ikke kun en simpel erobring eller besættelse, men betød samtidig en fortrængning af de oprindelige folkeslag, deres tro og kultur. Man tog ganske enkelt deres land og sprog fra dem.

Også vor tids nye islamiske koloniseringspolitik er beslægtet med den egentlige terror. Begge får næring fra tanken om jihad som erobring. Jihad har derfor mange ansigter.

Selv om problemet fra faglig side har været påpeget længe, har man - sandsynligvis af politiske årsager - hidtil søgt at stoppe relevant viden. Og netop dette har været medvirkende til den øgede destabilisering, som de vestlige lande i dag er ude for gennem koloniseringspolitikken.

Nok er almindelig terrorisme farlig, men langt farligere for demokratiet er den daglige terror, som udspringer af koloni-

seringen, fordi den langsomt og ubønhørligt fremprovokerer borgerkrige, hvor det ikke kun er få, som bliver ofre som ved almindelig terror, men hvor i sidste instans alle vil være ofre.

Muligheden for, at terrorisme kan sætte en verdenskrig i gang, er relativt lille i forhold til muligheden for krig som følge af massiv kolonisering.

Terror KAN føre til krig,
kolonisering VIL føre til krig.

Et overraskende stort antal muslimske blade, friskoler og bevægelser proklamerer frejdigt, at jihad allerede er i gang, hvilket vi helst nægter at se i øjnene. Men det, som vi lukker øjnene for eller ikke vil tale om er altid det farligste. Og problemet forsvinder ikke ved forbud mod grupper eller bevægelser. Personerne er der jo stadig.

Fred fås ved at forebygge, ved at påpege udviklingen i god tid og ikke ved at undertrykke forskning og historisk viden. Vesten har ikke forebygget. Man var ligeglad.

Vesten er gået i samme fælde som vestlige ledere i tiden op til Konstantinopels fald.

Da det østromerske riges storstad omsider faldt for islams stormløb, var hjælpen fra Vesten udeblevet i århundreder. Ikke uden en vis skadefryd så man fra Vesten på de kristne ortodokse landes undergang for "islams sværd". Det var en dyb form for symbolik, at det først var den 28.maj 1453, aftenen før muslimerne erobrede byen, at ortodokse og katolske soldater, som døde side om side dagen efter, endelig kunne enes om at fejre gudstjeneste sammen i Hagia Sofia katedralen.

Men soldaterne fra Venedig var kommet for sent. Konstantinopel faldt og fik navnet Islam-bul (Istanbul), og siden den dag har den ledende præst i byen prædiket med sværdet ved sin side

eller i hånden. Først da islams hære belejrede Wien og nåede Nürnberg forsvandt skadefryden og ligegyldigheden. Efter at Martin Luther længe havde opfordret til, at man som slave hos tyrkerne ikke skulle løbe bort, men forblive lydige slave til sin død, så fornemmer man dog noget andet i salmen "Vor Gud han er så fast en borg", som han skrev 1529:

"Lad rase mørkets drot
med løgn og mord og spot,
han har dog få'et sin dom,
da Krist til jorden kom.
et ord ham nu kan fælde.

Guds ord de nok skal lade stå
og dertil utak have,
thi Herren selv vil med os gå
alt med sin Ånd og gave;
Og tager de vort liv,
gods, ære, barn og viv,
lad fare i Guds navn
dem (muslimerne) bringer det ej gavn,
Guds rige vi beholder
(Jævnfør salme 46)

Kristne flygter fra muslimsk land: Billeder af brændende helligdomme fra de seneste år. Hindutempel nedbrændes og nedbrydes. Øverst en af de mange brændende kirker i Indonesien. Nederst nedbrændt baptistkirke i Nordnigeria.

IX. NYKOLONIALISME

Normalt betragter man den egentlige kolonialisme som et overstået fænomen. Men når man i dag alligevel taler om nykolonialisme, mener mange dermed, at en kultur i dag kan påvirke eller dominere en anden gennem penge, film, reklamer, olie, livsstil eller sprog (f. eks. engelsk).

Andre tænker på økonomisk udbytning af fattige lande, når de taler om nykolonialisme.

De fleste vil nok anse den egentlige kolonialisme for at være et afsluttet kapitel, fordi kolonierne er afviklet og en modsat tendens har været gældende længe. Fra Algeriet blev ca. 2 mill. franskmænd og kristne algeriere fordrevet. I nyere tid har vi set ud drivningen af alle europæere fra Uganda af den muslimske præsident Idi Amin. For nylig så vi, at hvide farmere blev fordrevet fra Zimbabwe, Sydafrika, Angola og Mozambique, etc., eller selv valgte de at rejse p.gr.a. af frygten for drab eller overfald.

Man må dog skelne mellem forskellige former for kolonialisme: En fredelig form, hvor landet lejede et stykke jord eller indgik en aftale med den lokale fyrste eller konge om en handelsstation: Som en fredelig form kan nævnes Danmarks handelsstation på Trankebar i Indien.

I den anden ende af skalaen findes den groveste form for kolonialisme, hvor det oprindelige folks land kommer til at fungere som land, hvor nye folkeslag kan slå sig ned, d.v.s.. udefra kommende indvandrere, der lidt efter lidt overtager landområder, huse og ejendomme, og ser ned på den oprindelige befolkning. Det klassiske eksempel er i denne forbindelse Nordamerikas indianere, hvis land blev koloniseret. I dag ser mange i USA anderledes på det og har givet indianere skatteprivilegier, retten

til at drive skattefrie kasinoer etc. Men skaden er sket. Indianerne er i dag så få og de indvandrede er så mange, at deres kultur og folk reelt ikke eksisterer mere.

Nogle vil henvise til, at mange af indvandrerne reelt var flygtninge, og at der blev indgået traktater og overenskomster med flere indianerstammer, som gav de nye beboere en form for ret til at bygge huse og erhverve jord. Men disse traktater var uden det indianske folks ønske. Traktaterne blev underskrevet af ledere, der meget ofte ingen rygdækning havde fra deres befolkninger i de forskellige stammer til at afgive land. Senere dukkede da også utilfredsheden op med voldsom kraft, hvilket man kan se hos de indianske ledere, som foretog en efterrationalisering. De erkendte, hvor galt det var gået, hvad f.eks. senecahøvdingen Red Jackets tale giver udtryk for i sommeren 1805:

“Broder, lyt til, hvad vi siger:

Der var en tid, da vore forfædre ejede denne store ø. Deres jord strakte sig fra solens opgang til dens nedgang. Den Store Ånd havde skabt den for os. Han havde skabt dyrene... og spredt dem ud over landet. Han gjorde det muligt for jorden at lade majsene vokse, så vi kunne få brød. Alt dette gjorde han for sine børn, fordi han elskede dem. Hvis vi havde stridigheder om jagtmarkerne, så blev de afgjort, uden at der blev spildt meget blod. Men onde dage kom. Dine forfædre kom over det store vand og landene på denne kyst. De var få. De fandt venner og ikke fjender. De sagde, at de var flygtet fra deres eget land af frygt for ildesindede mænd og bad om at udøve deres religion. De bad om et lille sted at leve på. Vi havde ondt af dem og gik ind på deres ønske, og de bosatte sig iblandt os. Vi gav dem majs og kød, de gav os gift tilbage. Nu havde de fundet vores land. Nyhederne spredtes, og flere kom for at bo iblandt os. Alligevel var vi ikke bange for dem. Vi betragtede dem som venner. De

kaldet os brødre. Vi troede dem og gav dem større plads. Til sidst var deres antal vokset meget. De ville have mere land, de ville have vores land. Vore øjne åbnedes, og vore sind foruroligedes. Krigen begyndte, og indianere blev købt til at kæmpe mod indianere". (cit. "De amerikanske indianeres skrifter og taler rettet til erobrerne 1500-1970").

At disse traktater og overenskomster reelt var forræderi imod det indianske folk, kommer tydeligt frem hos Black Elk, som var med i de to sidste store indianerkrige. Ledere, som var så eftergivende og forræderiske, at de trods det voldsomme pres og den håbløse situation kunne underskrive, at de afgav deres fædres land, måtte have været berusede:

"Men landet blev solgt. Og det var her vi havde vor lejr. Traktaten blev undertegnet i oktober 1876. Da jeg blev ældre forstod jeg, at denne handel ikke var ønsket af vort folk. Men de fik nogle af vore høvdinge til at sætte deres mærke under traktaten. Mon ikke de fleste gjorde det efter at havde drukket whisky... Det har jeg hørt. Men jeg ved det naturligvis ikke. Men kun tåber ville vel sælge deres fædreland til fremmede. Ofte tænker jeg, at det havde været meget bedre, hvis vi havde holdt sammen, og de havde dræbt os alle." (John G. Neihardt, "Black Elk taler", University of Nebraska Presse, 1961, s.114-15).

Black Elk var en gammel indianer, da professor Neihardt fra Missouris universitet fandt frem til ham august 1930 kort før hans død. Black Elk havde oplevet hele udviklingen, der endte med, at indianerne rejste sig til en alt for sen og håbløs modstand, en krig, de tabte med voldsomme omkostninger. Indianerne var da for længst blevet håbløst underlegne. Til sidst håbede de, at Messias ville komme og redde dem. Da dette ikke skete, fulgte oprøret og nedslagningen ved Wounded Knee. Black Elks dom over de indianske ledere er klar og indlysende,

ja han går så vidt, at han mener, det havde været bedre, at alle var gået under. De havde modtaget de fremmede som venner. Først for sent "åbnedes vore øjne", men da var mange købt af fjenden. Indianere kæmpede i stedet indbyrdes imod indianere. Hertil kom erkendelsen af, at kløften mellem de to kulturer var uovervindelig, hvilket allerede høvding Seattle gjorde opmærksom på i sin store berømte tale til USAs præsident i 1854:

"Når den store høvding i Washington således sender besked om, at han ønsker at købe vort land, forlanger han meget af os. Den store høvding lader os vide, at han vil skaffe et sted, hvor vi kan leve trygt for os selv. Han skal være vor fader, og vi skal være hans børn. Men snart vil I oversvømme landet som de floder, der strømmer i kløfterne efter uventet regn. Nej, vi er ikke af samme slægt. Vore børn leger ikke sammen, og vore gamle fortæller ikke de samme historier" (Høvding Seattle: "Vi er en del af jorden" s.17-18).

Vesten ser i dag skamfuldt på kolonialismens dårlige træk og har ransaget sig selv. Men en lignende ransagning har ikke fundet sted for mange andre kulturer. Kolonialismen kendes fra alle kulturer og til alle tider. Stammer har underkuet stammer, folk har underkuet folk. Også i dag finder vi den ondartede form for kolonisering, der har som mål at fortrænge folk, at opdyrke nyt land til voksende befolkninger og at erobre. Dette sker også i dag med uformindsket styrke.

Et eksempel er Kinas forhold til Tibet og den systematiske kolonisering af området, hvor stadig flere kinesere flytter ind og tibetansk kultur tilsvarende trænges systematisk tilbage:

Landet, som har en befolkning næsten som Danmarks med ca. 6 mill. indbyggere, blev okkuperet 1949 og har siden haft kinesisk indvandring. Etbarnspolitikken for kinesere gælder ikke for Tibet.

I anledning af Dalai Lamas besøg i Danmark i maj 2000 blev der foretaget en række interviews i DR2.

Her følger uddrag fra et interview med en tibetansk nonne:

“Vi bliver efterhånden en minoritet i vort eget land. De vil have vort land, men ikke det tibetanske folk. Siger vi noget, bliver vi skræmt til tavshed. Vi kan ikke engang stole på vore egne. De ønsker heller ikke, at vi skal kende vor historie eller skal vide noget om vores fortid. De siger, at vores religion står i vejen for vores fremtid, når vi dør, bliver vi til jord.”

To centrale sætninger fra interviewet med Dalai Lama:

“Vi skal huske, at den værste trussel er den statsstøttede indvandring. Politikken er samtidig systematisk at eliminere den tibetanske kulturarv”.

Denne klare analyse af ondartet aggressiv kolonisering af et land, kan sammenlignes med den statsstøttede kolonisering, som sker i Vesteuropa og i Danmark, hvor kulturen undertrykkes for at give plads til kolonisternes islamiske model.

Kolonialisme i den værste form er altså ikke et overstået kapitel. Men især for én kultur har kolonialismen altid været en hjørnesteen: Det er for islam, idet kolonialismen indgår som en del af islamisk religion, og er en hovedhjørnesteen. Her er der ikke tale om udbredelse af en religion som en åndelig sag, men udbredelse af et samfundssystem, en lovgivning og en regeringsform. Erobringen og den efterfølgende kolonisering anses her som en velsignelse, som den måde islam kan spredes og herske på. Jordan koloniseres som et led i erobringen. Ser man tilbage på islams historie, ser man, at de oprindelige kulturer forsvandt, hvor islam vandt slaget. Musikken og sangene forsvandt, og sproget blev erstattet af arabisk. Kulturen ændredes totalt, selv madvaner, klædedragt og omgangsformer. Fordi islam omfatter hvert et lille hjørne af dagligdagen, måtte alt laves om. Hvor imod kristendommen er ufattelig forskellig fra

verdensdel til verdensdel og er ganske uafhængig af ydre forhold, så er islam så gennemført og totalitær en størrelse, at alt andet må vige. Islam omfatter alt fra krigsret over familieret til hvilken hånd man må spise med, og i hvilken retning toiletterne skal vende.

For at koloniseringen kan gennemføres så effektivt som muligt, har islam bestræbt sig på maksimal vækst af den islamiske befolkning:

1) Kvinden bliver kun til kvinde og får kun ære ved at føde børn. Kvinder uden børn har ingen værdi.

2) For at få befolkningen til at vokse hurtigt, kan den muslimske mand gifte sig med op til 4 ikke-muslimske kvinder på én gang (Sura 2.4). Børnene skal dog altid opdrages som muslimer.

3) Manden kan tage ikke-muslimske slavinder. Slavernes børn bliver opdraget som muslimer.

4) Underkastede folkeslag skal betale krigsskat til erobrerne for at finansiere fortsat erobring (jihad) af nye områder. En del af afgiften kunne i nogle områder bestå i de kristnes- og underkastedes folkeslags drengebørn, som skulle afleveres og af muslimer opdrages til at blive muslimer. Dette kaldtes “drengehøsten”. Mange af disse drenge indsattes som soldater (janitsharer) mod de kristne, d.v.s.. mod deres egne forældre.

5) Islamisk befolkningspolitik finder stadig sted.

a) Islamiske kvinder opfordres til at føde mange børn. Dette betyder, at muslimske kvinder har den højeste fødselsrate i verden sammen med mormonerne.

b) Flere muslimske bevægelser i Tyskland opfordrer tyrkiske mænd til at gifte sig med ikke-muslimske kvinder, for at børnene kan opdrages som muslimer. Bl.a. dette har siden 1970 ført til næsten 100.000 konverteringer til islam alene i Tyskland.

c) I visse områder som krigsområdet Rwanda har muslimer ført en helt målrettet befolkningspolitik, nemlig at muslimske mænd

skulle gifte sig med op til flere kristne krigsenker med kristne børn, som så bliver sendt i koranskole. Metoden skulle ifølge "The Muslim Word League Journal" hidtil have været så effektiv, at forholdet mellem befolkningsgruppernes religion markant har ændret sig.

d) Kristne og animistiske (åndedyrkende) kvinder fra Sydsudan tages som slaver i slavejagter. Disse skal da føde børn til den muslimske herre. Hvis det også lykkes at erobre ikke-muslimske børn, sendes de i koranskole, hvor de ofte lækkes for ikke at løbe bort.

e) Fordrivelse af de oprindelige beboere (kristne, buddhister og hinduer fra deres oprindelige områder.

Det viser sig i alle muslimske lande, hvor de indtrængende muslimer renser landet for den oprindelige kristne befolkning. Lad os se på et eksempel:

En gang var hele Mellemøsten kristen. Efterhånden er alle kristne ved trusler, pres og undertrykkelse blevet tvunget til at opgive deres eget land af erobrerne. Iranske og især saudiarabiske opkøb af kristnes jord og forretninger. "Der er tale om enorme pengebeløb og en velorganiseret kampagne" siger Pater Georges Abou Khazen i det katolske blad "Terra Santa" og understreger, at det stadige pres har bevirket, at mere end en kvart million kristne allerede har forladt Libanon, og at der hvert år udvandrer 7-8000 kristne fra Jerusalem, Gaza og Vestbredden, hvor deres ejendom overtages af muslimer. "Vore islamiske brødre betragter enhver kristen højtid som vendt mod deres intifada", siger en anglikansk præst i Betlehem. Han beretter også om nedbrændte huse og drengebander, der overfalder kvinder med kristne symboler. "Om 30 år vil der ikke være kristne tilbage i Mellemøsten" forudser pater Khazen, en spådom, der passer dårligt med mange vestlige intellektuelles tale om fredelig sameksistens. I lande som både Egypten, Tyr-

kiet og Indonesien sker der systematisk etnisk og religiøs udrenselse" (Kronik BT 12.1.1994).

Problemet er også, at kristne, hinduer og buddhister anses som andenrangsborgere i muslimske lande, selv om disse levede der, før islam invaderede landene og tog magten. De lande, der var kristne indtil islams kolonisering er Libanon, Jordan, Egypten, Sudan, og Tyrkiet. På den islamiske verdenskonference i Lahore 1984 blev det officielt vedtaget at fordrive eller omvende alle kristne i Orienten inden år 2000.

Kolonialismen i sin mest ondartede form findes altså stadig og banker i dag på Europas dør. Hertil kommer yderligere en række nye træk fra islamisk kolonialisme, som almindelig kolonialisme ellers ikke kender til:

a) Har et område en gang har været muslimsk, er det altid muslimsk.

Det lykkedes efter 600 års besættelse for Spanien at kaste kolonisterne og erobrerne ud af landet efter meget lange og hårde krige. I dag kan man se på muslimske løbesedler også i Danmark, at Spanien og Portugal rettelig er muslimske og skal gives tilbage til de rette ejermænd.

b) Har en kirke en gang været anvendt til en muslimsk gudstjeneste, er den altid muslimsk. Det gælder f.eks. domkirken i Köln, som muslimer mener, er muslimsk ejendom, fordi biskoppen af uvidenhed blot én gang lånte den ud.

c) Har et menneske én gang udtalt den islamiske trosbekendelse, så er denne altid muslim. Falder han fra, skal han dræbes.

Det lykkedes islam at erobre hele Grækenland, hele Balkan, Rumænien og Ungarn samt dele af Ukraine og hele Krim. Fra øst erobrede de store dele af Rusland og rykkede ind i Polen. Fra

syd rykkede de to gange frem mod Wien og videre frem til Nürnberg. Fra syd rykkede de via Sicilien op i Italien og fra vest rykkede de frem gennem Spanien helt ind i Frankrig.

Det er stort set de samme ruter, indvandrerne følger i dag. Denne indvandring bør ikke føre til anden integration, end til at de får arbejde og evt. lærer sproget, mener flertallet af de muslimske organisationer. Al anden kulturpåvirkning behøves, ja ønskes ikke, mener ledende imamer. Og yderligere integration kaldes af muslimske grupper afvisende og hånlige for assimilation. At føre dem ind i et andet kulturmønster er racisme, mener de. De mere yderliggående mener tilmed, at det er omgivelserne, som skal integreres, dvs. at også de skal ind i et sytem, hvor islamiske renhedsregler og love er bestemmende, hvilket jo allerede sker på nogle skoler og virksomheder (f.eks. IKEA) med tørklæder, hallalmad, etc. og hvor det er muslimerne, som f.eks. dikterer, at der ikke må holdes fødselsdag. Imens går integrationen den modsatte vej, og i områder med mange indvandrere med samme sprog, går 3. generation over til at tvinge omgivelserne til kun at tale arabisk eller tyrkisk.

Denne kamp tolkes som jihad i langt de fleste islamiske blade, i taler og på hjemmesider. Muslimer behøver mere plads og har ret til at tage land, hvor de mener, der er plads og økonomi. Som sådan minder den om den groveste form for racisme, nemlig socialdarwinismen, som også klart hører til blandt de væsentlige årsager til 2.verdenskrig, der ikke blot skyldtes en enkelt mand, men også en række faktorer, som ofte overses. Medens Hitler sad i fængslet i Landsberg greb han til at beskrive folkets brug for ny jord og mulighed for at udbrede sig efter socialdarwinistisk mønster. "Hitler registrerede dette i det opsigtsvækkende 4. kapitel i "Mein Kampf", hvor han beskriver den kamp for "Lebensraum", som må føres mod Rusland. "Vi

vender vort blik mod Østlandet. Langt om længe afbryder vi førkrigstidens koloni- og handelspolitik og går over til fremtidens jordpolitik - Bodenpolitik" (Paul Johnson: Verdenshistorie bd. I. s.157).

Og det er noget af det samme, som lå bag Japans ekspansion for at få ny jord i Kina. "De fleste japanere anså territorial ekspansion for et nødvendigt led i Japans indtrængen i den moderne verden. For Japans vedkommende kom tvingende grunde: landets fattigdom, dets næsten totale mangel på naturlige ressourcer og den hastige, overvældende befolkningstilvækst. I 1994-95 gik Japan løs på Kina, fratog det Korea, Formosa (Taiwan) og Port Arthur... Japan kunne ikke brødføde sig selv. I 1868, da Japan havde 32 mill. indbyggere, kunne Japan klare sig med 6 mill. acres dyrket jord, som gav 20 bushels pr. acre. I 1940 var det ved enorm indsats lykkedes at få udbyttet op på 40 bushels på 8 mill. acres. Men i mellemtiden var gennemsnitsforbruget steget til 5,75 bushels om året, og befolkningen var vokset til 73 mill." (Paul Johnson. Verdenshistorie bd. 1. s.217-19).

Hasjimoto Kingoro skrev i sin bog "Henvendelser til unge mænd":

"...Der er kun 3 muligheder tilbage for Japan for at undslippe befolkningsoverskuddets presudvandring, fremstød på verdensmarkederne og territorial ekspansion" (W.T.de Bary: "Sources of the Japanese Tradition", New York 1958, s.796).

Med hensyn til islam så kommer yderligere det religiøse aspekt ind i billedet, at jihad altid har været en islamisk tradition. Det anses endog som en god gerning at udvandre og med sit blod og gods at kæmpe for Allah, vinde ny jord og få bytte og en belønning fra Allah i form af rigdom og gods. Her falder især de rige vestlige lande i øjnene med en god teknologi: Australien og Europa. Disse to kontinenter er oplagte mål, ikke mindst, fordi befolkningsudviklingen ikke blot er stagneret, men

går tilbage i Vesten, hvilket skyldes mænds og kvinders meget aktive arbejdsindsats på arbejdsmarkedet. Og da fødselstallet ikke går ned nogen steder i de islamiske lande, men tværtimod stiger eksplosivt endog i de rigeste muslimske lande som Saudiarabien og Emiraterne, så er mulighederne for kolonisering af nyt land til stede. Jihad som erobring gennem kolonisering bliver den oplagte mulighed.

Befolkningsudvikling i rige islamiske lande:

	1950	1970	1990	2000	2225
Saudi Arabien	3,0	5,7	16,0	21,0	42,0
Oman	7,9	11,0	19,0	25,0	40,0

Befolkningsudvikling i fattige islamiske lande:

Algeriet	8,7	13,7	25,0	31,0	45,0
Afghanistan	8,9	13,6	15,0	26,6	45,0
Ægypten	21,0	32,0	56,0	69,0	97,0
Indonesien	79,0	120,0	182,0	212,0	275,0
Pakistan	39,0	65,0	121,0	161,0	284,0

Statistikken viser, at fødselshyppigheden ikke falder i islamiske lande, når befolkningens indkomst stiger.

IX. DET BIOLOGISKE HISTORIESYN

Hvorfor anvendes det ikke i Danmark?

af Jens Lindtrup

I debatten om begrebet overbefolkning tænker man traditionelt på Jordens mulighed for at skaffe føde til den globalt voksende menneskehed. Det ville være bedre, om man interesserede sig for regional befolkningsvækst som trussel mod freden. Det gælder især for multietniske samfund med kulturelle forskelle i børnetallet.

Man skulle tro, at det var vigtigt at vide, i hvilket omfang høje fødselstal har været medvirkende årsag til borgerkrigene i Afghanistan, Chiapas, Chittagong Hill Tracts, Kambodia, Kosova, Kurdistan, Rwanda, Sri Lanka og Tjetjenien, til det økonomiske sammenbrud i Indonesien og til de endeløse problemer med at skabe fred mellem israelere og palæstinensere. Og har det nogen betydning for den uforståelige konflikt i Nordirland, at de katolske kvinder føder flere børn end de protestantiske?

Kan simple biologiske forklaringer på nutidens blodige konflikter være mere rigtige end de komplicerede ideologiske, vi normalt hører fra samfundsforskerne?

På dette punkt tier samfundsforskningen. I hvert fald i Danmark. Hvis en gruppe danske studenter skulle finde ovenstående emner så vægtige, at de ville skrive specialopgaver om dem, ville de få svært ved at finde et dansk universitet eller en forskningsinstitution, der ville påtage sig at vejlede dem.

Jordskælv opstår på baggrund af spændinger, som langsomt vokser, når jordskorpens plader bevæger sig i forskellige ret-

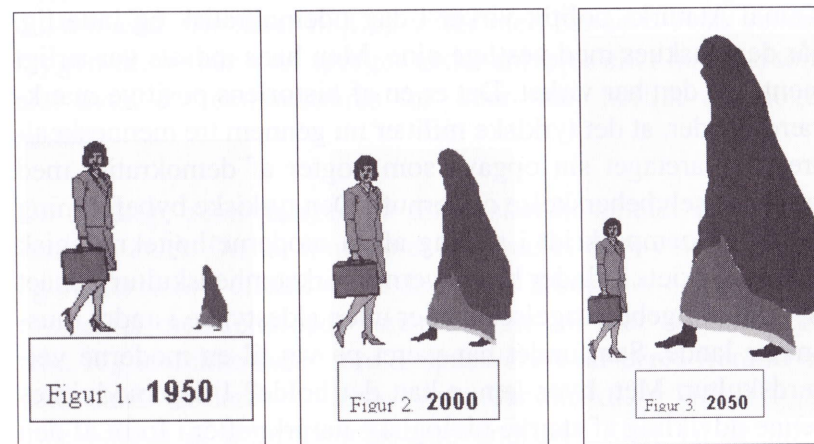
ninger. Præcist hvor og hvornår spændingen bliver så stor, at den udløser en katastrofe, kan forskerne ikke sige. På samme måde er forskelle i regional befolkningsvækst noget, der hen ad vejen skaber voksende spændinger i samfundene. Hvornår spændingerne udløser en blodig katastrofe, kan være svært at forudsige. Det kan afhænge af enkeltpersoner og andre tilfældigheder. Sammenligningen med jordskælv har jeg fundet hos Paul Kennedy i bogen *PREPARING FOR THE TWENTY-FIRST CENTURY* fra 1993. Paul Kennedy er professor ved Yale. Han fremfører f.eks. også, at Napoleon havde været magtesløs, hvis der ikke netop havde været et fødselsoverskud af unge mennesker i Frankrig på hans tid. Disse unge var arbejdsløse, rastløse og tog med glæde imod tilbud om krigseven-tyr langt fra hjemmet.

Man kan kalde dette for et biologisk historiesyn. Men i Danmark lægger man vægten på ideologiske og økonomiske faktorer som årsager til historiens forløb. Og Erling Bjøl, vores første professor i politisk videnskab, lægger desuden vægt på menneskelige fejlvurderinger som årsag til krigskatastrofer! Til trods for denne enkle synsvinkel, nyder han stor respekt.

For Paul Kennedy er de skyhøje fødselsrater i Afrika over de sidste 50 år det fundamentale problem for kontinentets økonomiske og politiske fremtid. For 100 år siden havde vi også i Europa en periode med høje fødselsrater. Men de nuværende afrikanske fødselsrater er 3 gange så høje og holder sig længere. Der er virkelig tale om regional befolkningsekspllosion med dette ords fulde "uheldssvangre" konsekvenser. Det hører vi ikke meget til i den hjemlige orientering. For vore journalister og Afrika-eksperter er politisk korrekte indtil det groteske. De beskriver hellere de ulykker, kolonimagterne lavede for 50 år siden. Men skal jeg virkelig tro dem, når de hævder, at denne fortid har større praktisk betydning end de 4- eller 5-doblinger

af befolkningerne, som er sket det sidste halve århundrede? Den påstand er i mine øjne ikke alene for tynd, men må være en direkte vildledende orientering, når man på den måde nedtoner befolkningsekspllosionen som årsag til voldelige konflikter og manglende økonomisk fremgang.

Yderligere spændinger opstår, fordi befolkningsvæksten stadig øger forskellen mellem antallet af mennesker i den lavteknologiske og i den højteknologiske del af verden. Figur 1 er hentet fra FN's internetsider.

Den globalisering, som både økonomer og politikere taler meget om, synes ikke at nedbryde skellet mellem de to verdener - måske tværtimod. Således var Tyrkiet godt i gang med en udvikling i højteknologisk retning. Men udviklingen synes at være vendt, så den nu har retning tilbage mod det lavteknologiske samfund. Det indskrænker antallet af mennesker, som kan leve i Tyrkiet.

Da Tyrkiet havde lidt nederlag i 1. verdenskrig, greb Kemal Atatürk magten og gennemtvang en sekularisering af samfundet uden hensyn til befolkningens ønsker og personlige frihedsrettigheder. Symbolerne på den gamle kultur i form af mændenes brug af fez og kvindernes brug af slør blev bare forbudt. Og det latinske alfabet blev indført i skriftsproget. Demokratiske foranstaltninger blev indført ved lov, uden at befolkningens flertal ønskede det. Og militærledelsen fik reserverede pladser i parlamentet med den opgave at kontrollere parlamentets varetagelse af demokratiet!

Kemal Atatürks politik virker i dag udemokratisk og latterlig, når den anskues med vestlige øjne. Men hans indsats var ærligt ment. Og den har virket. Det er en af historiens positive mærkværdigheder, at det tyrkiske militær nu gennem tre menneskealder har varetaget sin opgave som vogter af demokratiet med passende selvbeherskelse og fornuft. Den tyrkiske bybefolkning har taget kæmpeskridt i retning af en moderne højteknologisk kultur. Tyrkiets kvinder har i byernes virksomhedskultur opnået en grad af ligeberettigelse, som er uden sidestykke i andre muslimske lande. Samfundet har været på vej til en moderne velfærdskultur. Men hvor længe kan det holde? I dag modvirkes denne udvikling af stærke biologiske naturkræfter i form af den overvældende befolkningsvækst, der stadig finder sted i Tyrkiets landdistrikter, ikke mindst de kurdiske. Dette befolkningsoverskud flytter ind til byerne. Samtidigt får de moderne kvinder i bykulturen færre og færre børn, så den moderne kultur må se sin befolkningsandel og demokratiske indflydelse skrumpet hurtigt. Det giver fuld medvind til den islamiske fundamentalisme.

For tre år siden blev min kone dødeligt syg omkring snegrænsen i Taurusbjergene i Tyrkiet. Hendes sygeodyssé ned til univer-

sitetsbyen Adana ved Middelhavet gav mig et indblik i Tyrkiets sundhedsvæsen.

Hvem kender byen Adana? Det er en storby, der fra 1988 til 1998 er vokset fra 1,7 til 3,6 millioner indbyggere. Den ligger på Tyrkiets sydkyst tæt på kurdiske områder. Man kan gætte på, at den på grund af tilflytning huser flere kurdere end nogen anden by i verden. Den kan fremvise en stor nybygget moské badet i lys om aftenen, men har ellers ingen seværdigheder. Det er en rodet by, men fredelig. En gammel mand kan færdes uden frygt. Man ser demonstrationer i form af lastbilkorteger med unge mænd, der råber højt og vifter med bannere. Folk vender ryggen til, og når man spørger taxichauffører eller hotelpersonale, hvad der demonstreres for, taler man høfligt om noget andet.

De 30-årige reservelæger på universitetshospitalet er overvejende kvinder. De har imponeret mig ved at være veluddannede og professionelt effektive. At de i deres arbejde er hæmmede af overlæger med forældede forestillinger, gør ikke deres liv lettere. Jeg kan ikke lade være at spekulere over deres fremtid på dette sted. Vil deres moderne professionelle kultur kunne overleve bølgen af primitiv masseindvandring? Eller vil de blive tvunget til at søge asyl i Europa, hvis de fortsat ønsker at være fri for hovedtørklæde? De lever på kanten af et biologisk jordskælv. De har min dybe respekt.

Den 4. august 1990 bragte "The Economist" en redaktionel artikel om den voldsomme overbefolkning, som er under udvikling i de muslimske lande i Nordafrika og Mellemøsten og den aldrende og aftagende befolkning, som vil præge Vesteuropa i de kommende årtier. Denne forskellige udvikling i

to tilgrænsende områder blev med engelsk ironi betegnet som "a perfect match". Man behøver ikke særlige evner for at forudse fremkomsten af alvorlige spændinger i disse områder. Men det er umuligt præcis at forudse, hvor eller hvornår sådanne spændinger vil udmøntes i tragiske begivenheder. For Paul Kennedy udgør disse spændinger den mest indlysende trussel mod verdensfreden i det nye århundrede.

Den 4. maj 2000 udsendte økonomerne i FN's "Population Division" en rapport med titlen "Replacement Migration: Is it a Solution to Declining and Ageing Populations?" (Folkevandring til erstatning: Er det en løsning for aftagende og aldrende befolkninger). I rapporten beregnes, at hvis arbejdsstyrken i Europa skal opretholdes gennem indvandring, vil indvandrere og deres efterkommere i 2050 udgøre mellem 26 og 39 % af befolkningen i de europæiske lande. Og hvis forholdet mellem arbejdsstyrke og pensionister skal opretholdes, vil det kræve så stor en indvandring, at indvandrerne og deres efterkommere vil udgøre mellem 59 og 99 % af de europæiske befolkninger i året 2050. Det kan lyde utroligt. Men sådan siger beregningerne foretaget af demografer. Det europæiske menneske kan i dette perspektiv betragtes som en truet dyreart!

Data for befolkningsudviklingen er grafisk fremstillet i figur 2. Damernes højde er her udtryk for befolkningernes størrelse i henholdsvis Vesteuropa og i Nordafrika Mellemøsten ved det pågældende årstal. De seneste tal for væksten i Nordafrika + Mellemøsten fremgår af tabel 1.

Den muslimske befolkningsekspllosion har næppe noget med fattigdom at gøre, for de rige oliestater har endnu højere fertilitetsrater end de fattige muslimske lande har. Det skyldes gamle

traditioner for arrangerede ægteskaber med en meget ung brud og alvorlige fordomme mod brugen af prævention.

Desuden giver den muslimske virksomhedskultur og ledelseskultur kun få arbejdspladser for kvinder. En muslimsk kvinde har hverken mulighed for at hævde sig gennem en voksenuddannelse eller ved at gøre karriere i erhvervslivet. Skal hun opnå anseelse i samfundet, skal hun producere en imponerende børneflokk. Det giver hende til gengæld også høj prestige. At alle mænd betragter det som en vigtig æressag at få sønner, tæller også med.

Danmarks Udenrigsministerium fører en hårdnakket og ofte mislykket kamp for at få individuelle menneskerettigheder og demokrati anerkendt juridisk i alle lande. Specielt indsatsen mod tortur er prisværdig. Hvis man accepterede et biologisk historiesyn, hvor regional overbefolkning er den fundamentale årsag til den undertrykkelse og de grusomheder, der ustandseligt kommer igen, ville man prioritere indsatsen anderledes. I brændpunkterne for regional befolkningsvækst er man oppe imod naturkræfter, der ikke kan beherskes med lovgivning. Og hvor der ikke er overbefolkning, er der måske heller ingen behov for hjælp fra Danmark.

XI. KONKLUSION.

Jihad som islamisk "institution" har aldrig været lagt på hylden, men har i nyere tid været igennem en moderat nytolkning.

Jihad forstået som krig har hidtil betydet pligten til at underkaste andre lande med MILITÆR magt, "påfør dem krig indtil hele verden er Allahs", og denne pligt er gyldig selv om muslimer måtte hade det (Sura 2.216). Først efter underkastelsen og indførelsen af det islamiske system og islamisk lov skulle de erobrede lande koloniseres. De underkastede befolkninger skulle herefter skridt for skridt gennem dahwa (mission) og gennem de specielle love om krigsskat, ægteskab og konvertering langsomt forvandles til muslimske samfund.

Dette islamiske princip om jihad ud fra profetens sunna og erobningspraksis, får gennem nytolkningen i 1970erne dén drejning, at det nu tillades først at kolonisere et land gennem indvandring og først senere at indføre det islamiske system, når man har fået styrke nok til at tage magten over "det vantro land". Mere moderate muslimer mener, at denne overtagelse også kan ske på demokratisk vis, når man bliver mange nok.

Argumentet for denne nytolkning af jihad hentes 1) i Koranens beretning om Muhammads udvandring og især hans magtovertagelse i Mekka gennem den midlertidige 10-årige freds-kontrakt ved al-Hudabija, hvor han efter kun 2 år havde samlet styrke nok til at tage magten og derfor brød fredspagten og således erobrede magten i byen indefra gennem list.

2) Nytolkningen af jihad bæres især af talrige korancitater, som oprindeligt omtaler Muhammad og hans tilhængeres udvandring, men nu tolkes profetisk, således at dén, som udvandrer og med sit blod kæmper for Allahs sag skal forvente en stor belønning af Allah og meget gods og rigdom i det nye land.

Denne nytolkning splitter muslimerne. Nogle af de mest konservative mener, at det er ulovligt at leve under et "vantro illigitimt" system. Muslimerne skal have eller tage magten fra starten af. I desperation over, at denne oprindelige erobningsmodel dog ikke kan gennemføres i praksis, fordi vesten militært er stærkere end de islamiske lande, søger derfor yderliggående islamiske kræfter i islamiske og europæiske lande at fremprovokere omvæltninger gennem terrorisme.

Det er tilsyneladende alene terrorismen, dvs. bomber og selvmordsaktioner, som bekymrer de vestlige statsledere. Men det må erkendes, at den farligste bombe hverken er bakteriologisk eller kemisk, men biologisk. Befolkningsekspllosionen, som i dag næsten udelukkende finder sted i islamiske lande, har en sådan indbygget dynamisk kraft, at den kan destabilisere hele verden, såfremt den ikke stoppes.

Det faktum, at mange vestlige lande har åbnet grænserne for at "absorbere" det islamiske befolkningsoverskud gennem indvandring, uden reelt at indrømme det overfor sin egen befolkning, bevirker, at millioner af muslimer sætter sig i bevægelse, da de har hørt, at flertallet får ophold i et vestligt land som flygtninge/indvandrere. Dette afstedkommer en sneboldeffekt, der dels lader håbefulde familier få flere børn, og som får endnu flere familier til at udvandre, samtidig med at et stadig større antal familiemedlemmer står klar til at tage imod dem i Europa. Medens kun en del muslimske indvandrere ved indrejsen til vesten har ideer om jihad og erobring, men alene et ønske om bedre økonomiske kår, forandres dette hurtigt i disse år, således at ledende imamer legitimerer og opildner masserne, som er kommet i bevægelse, til at forstå, at udvandring er en pligt, som skal medføre, at Allahs system skal være det herskende i Vesten. Denne tanke er i dag alment udbredt og anvendes i flertallet af

islamiske bevægelser uanset baggrund og uanset om der er tale om shia- eller sunnimuslimer. Og den bruges i Amadijasekten.

Dermed opstår en interessekonflikt: Flertallet af de, som ønsker at kolonisere vesten, ønsker ganske naturligt, at det skal ske forholdsvis stille, da terror og ufred kan betyde, at grænserne lukkes hermetisk. Lykkes den stille kolonisering, hvor vestlig lovgivning, kultur og befolkning lidt efter lidt over en periode på 50-60 år skubbes til side, vil flertallet af vestlige lande indenfor en kort og overskuelig fremtid være domineret af hovedsageligt konservative islamiske grupper og islamisk lovgivning. Flertallet af muslimske indvandrere og flygtninge er efterhånden i stigende grad konservative og fundamentalistiske grupper, samt folk fra landet.

Forsøg fra vestlige politikere på at sekularisere islam, har hidtil ikke blot været forgæves, men har direkte givet tilbageslag. Integrationsprocessen er langt mindre i dag end i 1970'erne. Den islamiske masse har bevæget sig den modsatte vej, især p.gr.a. integristernes ide om etableringen af det autonome system. Ghettoen er reelt blevet en stat i staten. Dette afstedkommer en løbende konfrontation, som udmønter sig i borgerkrigs-lignende tilstande, hvilket især byer i England og Frankrig er illustrative eksempler på.

Med mindre terrorister saboterer atomkraftværker og således tvinger Vesten til endnu større afhængighed af arabisk olie, er det ikke terrorismen, som er farlig for Vesten. Den største fare er koloniseringen, både fordi den på én gang er snigende og massiv. Krige kan i sjældne tilfælde fremprovokeres gennem terrorisme (f. eks. mordet i Sarajevo som optakt til 1.verdenskrig), men krige som følge af

kolonisering og erobring gennem folkeflytninger synes uundgåelige, hvis ikke krigen forebygges i god tid. Kolonisering som krigsfremkaldende element kendes fra alle tider lige fra oldtiden til i dag. I islam er ideen om at tvinge hele verden ind under islam dog en så væsentlig bestanddel, at den sammen med den islamiske befolknings-eksplosion vil få katastrofale følger, hvis man fra de vestlige demokratier ikke klart viser, at man ikke ønsker den islamiske befolkningsekspllosion overført til Vesten.

De nuværende bestræbelser på at finde vand nok til alle, og at nedsætte forurening og klodens destruktion, CO2-udslip, etc. forvandles til umulige bestræbelser set i lyset af den kraftige islamiske ekspansion. På kort tid er Danmarks befolkning gennem islamisk indvandring vokset med ca. 200.000 personer. Forsøget på at få befolkningen til at forurene mindre og spare på energien er urealistisk set i lyset af den kraftige befolkningsekspllosion, som ophæver ethvert tiltag til at bevare naturen, drikkevandet og jorden.

I takt med, at islam i stigende grad har rørt på sig i de islamiske lande, har vi set to tendenser: Stadig nye lande har meldt sig under fanerne som islamiske, og stadig flere har søgt at indføre islamiske love på stadig flere områder. Samtidig har de få demokratier med muslimsk befolkningsflertal måttet indskrænke demokratiet mere og mere for at overvåge og holde islamisterne i skak.

En lignende, men langt svagere tendens har man endog kunnet iagttage i Vesten indenfor de sidste 10 år. De demokratiske rettigheder skrumper i takt med, at man dels ønsker at lukke munden på kritikere af koloniseringen, dels er nødt til at indføre øget overvågning af yderliggående

kræfter. Samtidig ønsker man fra mange sider at forbyde islamistiske partier ligesom i Tyrkiet. Men de yderliggående kræfter forsvinder ikke, fordi man forbyder dem. Det genopstår øjeblikkeligt i en ny og mere rabi'at form. Dermed ser vi en lignende udvikling i Vesten, hvilket er et udslag af landenes begyndende destabilisering. Ideen om multikulturelle lande har ikke kunnet overleve. Lande som Nigeria og Indonesien, samt byerne Birmingham og Bradford er uhyggelige og afskrækkende eksempler. Politikeres vankundighed har her fremprovokeret krig. Dette er desto mere sørgeligt, som netop disse lande og byer hidtil er blevet brugt som gode og fine eksempler til efterfølgelse.

Af disse grunde er det væsentligt hurtigst muligt at stoppe destabiliseringen af samfundet. Kolonisering er den farligste form for destabilisering, som et samfund kan komme ud for. Især den ondartede kolonisering, som reelt må anses for en erobring. Da flertallet af muslimske bevægelser ganske åbent taler om, at der er tale om erobring, krig og indtagelse af nyt land, vil det naturligvis virke komisk at påstå, at noget sådant ikke finder sted. Og det er endnu mere uhyggeligt, hvis der er lokale politikere, som støtter den løbende aggression eller søger at bortlede opmærksomheden fra den. I den sammenhæng må man spørge sig selv, hvad vestlige lande overhovedet skal kunne anvende konventionelle hære til med undervandsbåde og luftværn, hvis aggressionen i virkeligheden planlægges som en løbende kolonisering. Konventionelle hære har problemer ikke blot overfor terrorister, som usynligt integrerer sig i vestlige samfund, men problemerne er langt større overfor en aggressiv kolonisering. Hvis destabiliseringen skal

undgås og kommende krige, som vil inddrage hele Europa, skal forhindres, skal der ikke blot ske et totalt stop for kolonisering, men samtidig må man erkende, at det nuværende antal muslimer på 25 mill. bør bringes ned på et lavere niveau, for at standse ekstremistiske kræfters vækst og kommede uværdige og ødelæggende borgerkrige, som i sidste instans også islamiske stater vil blande sig i.

Også organisationer for fredsforskning ser i den tiltagende kolonisering begyndelsen til ødelæggende krige og opløsning af demokratiet og den kristne kulturarv, som vort samfund bygger på. I mange lande gør man sig disse tanker, selv i Tyskland, hvor det siden krigen ikke har været god tone. Et eks. er fredsforskningspapiret fra Starnberg, der udkom under titlen: "Tyskland eller multikulturelt koloniseringsområde?" Heri advares allerede i 1996 ikke blot mod den kommende borgerkrig, som indvandringen fremprovokerer, men der gøres samtidig opmærksom på, at europæiske stater simpelthen vil gå i opløsning som følge af udviklingen.

"Etnisk samliv i samme stat og dertil yderligere religiøs rivalitet kan frigøre et ødelæggende barbari. Ideen om udfoldelse af fredelige statslige fællesskabsformer side om side med fremmede kulturgruppers ghettoer er helt åbenlyst en farlig drøm. En stat af 80 folkegrupper uden naturlige grænser har ikke mulighed for at bestå, ikke mindst, hvis flere fundamentalistiske religioner søger at øve indflydelse kulturelt. En stærk indvandring betyder fremmed kolonisering af land, men ikke integration.... Denne politik af manglende handling har indtil videre medført en snigende og i mellemtiden forceret trussel imod befolkningen og landets beståen på en måde, som ikke før har været set i hele landets historie", (Argumentationspapir, nr.4, Rolf Stolz, s.215). Fred frem for alt. Det er enhver regering forpligtet på. Men fred

skabes ikke ved at lukke øjnene for aggression, men ved at forebygge og forhindre aggression. Ingen internationale aftaler handler om kolonisering, og faktisk bevirker og fremmer flere af de internationale aftaler, som vestlige lande har underskrevet, kolonisering.

Der vil i de kommende år ikke kun være tale om en kulturkamp, men om en kamp for demokratiet og de vestlige landes overlevelse. En væsentlig faktor for denne overlevelse er naturligvis, at de vestlige befolkninger kan reproducere sig selv og at danske kvinder får mulighed at kunne føde de nødvendige 2,3 børn i gennemsnit. Samtidig må man gøre det klart overfor islamiske lande, at Europa under ingen omstændigheder kan betragtes som koloniseringsområde. Der er kun én mulighed for at stoppe den islamiske befolkningsbombe, som vil destabilisere Europa, at lade de islamiske regeringer forstå, at de ikke kan forvente, at andre lande skal overtage deres taktiske befolkningsoverskud. Kun ved at tvinge disse lande til at indse det, kan de nå til erkendelse af, at der skal begrænsninger til for antallet af fødsler i de islamiske lande. Samtidig er det vigtigt at påpege islamisk befolkningseksports indflydelse på vestens udenrigs- og indenrigspolitik. Politikere tvinges til at stå sig godt med despotiske undertrykkende regimer, som lægger pres på vesten ikke blot ved at eksportere olie, men især ved at eksportere deres egne befolkninger. Mon det ikke er denne indflydelse, som indtil videre har betydet, at europæiske lande stort set har lukket øjnene for den systematiske udryddelse af de oprindelige befolkninger, som var kristne før islam indvaderede deres områder, f. eks. kopterne i Ægypten, assyrerne i Irak og Tyrkiet, Armenierne i Tyrkiet og Libanon, Maronitterne i Libanon, græskortodokse i Jordan, Palæstina og Tyrkiet, etc. Islamisternes drab på næsten 2 millioner kristne i Sydsudan har

ikke afstedkommet de store overskrifter eller tale om folkemord. De oprindelige befolkninger udryddes, men det forbigås i tavshed.

Vi ser altså, at vestlige politikere uforvarende har bevæget sig ind i en sump, som kan få dramatiske følger, ganske enkelt, fordi man lukkede øjnene overfor den løbende aggression gennem jihad som kolonisering, den kolonisering, som tidligere Mellemøsten og Nordafrika, Spanien og Balkan oplevede som erobningskrige under Allahs sværd, men som vi i Europa nu oplever i sin nye form: jihad som kolonisering af nyt land.

XII. APPENDIKS.

Universitetsrapport om voldsberedskab blandt muslimske unge 2. generationsindvandrere

Den første store videnskabelige undersøgelse om islamisk fundamentalisme blev foretaget 1996 ved universitetet i Bielefeldt af en række sociologer Joachim Müller og Helmut Schröder under ledelse af professor Wilhelm Heitmeyer. Rapporten, der udkom året efter, nemlig i 1997, blev til under medvirken af "Social-, Sundheds- og Arbejdsministeriet" i Nordrhein Westfalen. I forordet til den videnskabelige rapport skriver de tre sociologer: "Islamisk fundamentalisme er atter og atter blevet genstand for tabuisering og skandaliseringsforsøg, således at en debat bliver forhindret. Dertil kommer, at den variant af islamisk fundamentalisme, som har anvendelsen af vold som en del af sin praksis for at gennemtvinge sin magt, i debatten søges reduceret til smågrupper. Men spørgsmålet forblev samtidig ubelyst om, hvilken støtte og hvilket mobiliseringspotentiale, der findes blandt unge muslimer i Vesten til ekstreme synspunkter.

Den første empiriske undersøgelse med 1200 unge viser, at der er et overordentligt stort potentiale af islamisk fundamentalistisk orientering, som øjeblikkeligt bør give anledning til en reaktion fra samfundet side overfor islamiske grupperinger.”

Tabuiseringen havde indtil da bevirket, at diskussionen, hvis en sådan overhovedet fandt sted, havde givet spillerum for tilfældige påstande og et komfortabelt spillerum for allehånde påstande. “Undersøgelsen er derfor et bidrag mod tabuisering og skandalisering og for at fremme en demokratisk og sensibel åbenhed. Undersøgelsen er endvidere sket i samspil med universitetets “Institut for interdisciplinær konflikt- og voldsforskning”.

Prof. Wilhelm Heitmeyer skriver i sit bidrag om unges tilbagefald til “det førmoderne”, at “tilbagevenden af etnisk-kulturel vold har truffet det vestlige samfund helt uforberedt. Denne udvikling var under udviklingen af “det moderne” ikke forudsat, endvidere at etnisk tilhørsforhold kan have relevans”. Dels havde man helt overset, at befolkninger i flertalssamfundet på et eller andet tidspunkt ville begynde at øve massiv modstand mod udviklingen, dels “havde man på samme måde overset, at religionen som særlig gruppe og mobiliseringsressurse ikke tabte sin kraft som led i sekulariseringen.... Religion skulle være en privatsag”.

En lang række forhold har nu frembragt det, som Heitmeyer kalder en decideret “desintegrationsdynamik” Den tiltagende udvikling “dokumenterer, at de nye minoriteter ikke mere vil finde sig i offerrollen” som flygtninge. De går ud af rollen som dem, der skal hjælpes og griber til religiøst-politiske modeller, som er indbygget i islam.

“For så vidt, der overhovedet finder en offentlig debat sted,

kredser den lynhurtigt om mønstre af fjendebilleder og generaliseringer, hvor troen hyppigt sættes lig med politiske synspunkter. På samme måde tilbagevises forenkledede advarsler med lige så forenkledede og utilfredsstillende tiltagevisninger. Den aktuelle undersøgelse søger derfor at beskrive det adækvate farepotentiale ved klart at skelne mellem tre forhold, som synes at være blevet aktiveret i den løbende udvikling:

- 1) Reaktiveringen af den islamiske trospraksis.
- 2) a. Den kulturelle forankring i islamiske overlegenhedskrav i forhold til det omgivende samfund,
b. samt religiøs funderet voldsberedskab.
- 3) Unge tyrkiske 2. generationsindvandreres nyorientering i retning af totalitære, demokrati- og integrationsfjendtlige grupper, som søger at bruge de unge som instrument for deres magtideer.

Ad.1) Reaktiveringen af den islamiske trospraksis

Der er jævnfør undersøgelsen i Tyskland 2,5 mill. muslimer (1995), som alle er indvandret (familiesammenførte) i tiden fra 1968-95, fordelt i 1600 foreninger. Heraf 454.000 skoleelever, hvoraf 80% er fra Tyrkiet. I dag (år 2001) er antallet af muslimer i Tyskland vokset til 3,5 mill. (d.v.s. 1.mill på 5 år!) samt 1 mill. muslimske skoleelever ud af 8 mill. elever i hele Tyskland.

Undersøgelsen gælder unge i alderen fra 15-21 år, af hvilke ikke alle er muslimer. Og det er undersøgelsens svaghed, at 0,2 er kristne og 12,4% af de adspurgte tilhører andre trossamfund end islam. Spørger der f.eks. om de synes, at deres børn skal besøge en koranskole og 16,1% svarer “nej”, er det oplagt, at en ikke-muslim jo næppe ville sende sit barn i Koranskole. Derfor giver tallene et mere positivt billede, end berettiget.

58,5% af de adspurgte betegner sig selv som sunnimuslimer, 13,8% slet og ret som muslimer, 13,3% som aleviter. 78% af de adspurgte er født i Tyskland, flertallet har en stor søskendeflok. I 10% af hjemmene er der 7 eller flere søskende, i 10,8% af hjemmene er der 6 søskende, i 16,2% af hjemmene er der 5 søskende og i 26,7% af hjemmene 4 børn. (47, 5% er elever, kun 02% er arbejdsløse, resten er i lære eller i gang med en højere uddannelse. 30,7% færdes kun blandt tyrkere, 53,4% også blandt tyske unge.

Overraskende mange går på gymnasiet 10,2%.

26,7% ønsker at komme på gymnasiet.

26,0% ønsker en læreplads.

19,7% ønsker at komme på en fagskole.

14,7% ønsker at komme på en højere fagskole (f.eks. ingeniør).

Nedenfor ses udvalgte resultater fra selve undersøgelsen:

Er du tilfreds/ utilfreds med følgende?

	tilfreds	utilfreds	ingen svar
Dine boligforhold	81,8%	15,2%	3,1%
Med at leve dit liv, som du ønsker det	80,0%	17,1%	3,0%
Med dine forældres kærlighed	87,6%	8,8%	3,6%
Med dine muligheder for at dyrke sport	81,8%	14,7%	3,5%

Med mulighederne for at føre et religiøst liv

75,2% 18,4% 6,4%

Mine muligheder for at få information om min egen kultur

70,4% 25% 4,6%

Mine muligheder for at informere mig om min religion

73,9% 20,4% 5,8%

Gode familieforhold:

	Rigtig.	urigtig	ingen svar
I min familie interesserer alle sig for hinanden	58,7%	34%	7,7%
Mine forældre tager sig kun lidt med mig	16,6%	77,1	6,3%
I min familie er de andre der sjældent når jeg har brug for dem	22%	70,9%	7,2%
I min familie kan jeg altid stole på de andre	68,1%	24,6%	7,3%

Har du et godt forhold til dine forældre?

	til din mor	til din far
særdeles godt	59,4%	47,9%
godt	28,9%	31,2%
mindre godt	6,0%	10,6%
dårligt	2,5%	4,4%
Ingen svar, o.a.	3,2%	5,7%

Hvad bruger du din fritid til?

	ofte	nogle gange	aldrig	ingen svar
Cafe, pizzeria	25,4%	48,2%	25,1%	1,3%
Tyrkisk kaffehus	15,2%	37,6%	45,9%	1,3%
Biograf	29,1%	54,0%	15,6%	1,4%
Passe på søskende	14,7%	35,4%	47,1%	2,8%
Sport	53,7%	37,4%	7,8%	1,4%
Komme i tyrkisk forening	30,1%	31,4%	36,0%	2,6%
Komme i moskeen	28,3%	47,1%	22,9%	1,8%
Komme i fritidsklub	19,1%	32,1%	47,3%	1,5%

Lægger dine forældre vægt på at du følger reglerne i religionen?

	faderen (v108)	moderen (v109)
ja	59,2%	60,0%
i mindre grad	26,4%	25,3%
ingen eller slet ingen	11,0%	10,7%
ingen svar	3,5%	4,1%

Må du regne med straf fra dine forældre, hvis du overtræder religionens regler?

	fra faderen (v110)	fra moderen (v111)
strengt eller meget strengt	21,5%	18,6%
let straf	25,3%	24,4%
ingen straf	49,0%	50,7%
ingen svar	4,3%	6,3%

Har du gået i Koranskole?

nej	37,2%
ja	61,0%
(heraf 0,4% dog mindre end et år. 13,7% mere end 6 år)	
ingen svar	1,8%

Hvor ofte går du i moskeen?

Hver uge	21,0%
flere gange i måneden	10,3%
flere gange om året	12,1%
på festdage	22,8%
aldrig	23,3%
ingen svar	0,4%

Er der en moske i din nærhed?

ja	69,8%
nej	20,2%
ved ikke	8,8%
ingen svar	1,2%

Svar på følgende spørgsmål:

	Ja	nej	ingen svar
En muslim kan ikke deltage i almindelig biologiundervisning	9,9%	87,0%	3,0%
Der bør være flere koranskoler	51,7%	44,4%	3,9%
Der bør være islamisk undervisning på alle offentlige skoler	53,2%	42,6%	4,2%

Hvis du er muslim, har islam så betydning for dig?

ingen eller lille betydning	21,7%
stor eller meget stor betydning	67,8%
ingen svar	10,5%

Lægger dine forældre vægt på, at du lever anderledes end andre unge i landet?

stor eller meget stor vægt	51,7%
ingen eller slet ingen	44,2%
ingen svar	5,4%

Vil du opdrage dine børn på samme måde som dine forældre har opdraget dig?

på samme måde eller næsten på samme måde	63,3%
anderledes eller meget anderledes	34,7%
ingen svar	2,0%

Konklusion:

Det kan konkluderes, at den langt overvejende del af de unge 2.generationsmuslimer af tyrkisk oprindelse er tilfredse med deres boligforhold, uddannelsesforhold, muligheder for at drive sport, dyrke egen kultur og religion. Samtidig har de et overraskende godt forhold til forældre og familie, måske endog bedre end et gennemsnit af den øvrige befolkning. Flertallet besøger moskeen temmelig ofte og går i Koranskole. Selv om en meget stor gruppe oplyser, at de straffes af deres forældre, når de ikke følger religionens forskrifter, ønsker langt de fleste at opdrage deres børn på samme måde, som de selv er blevet opdraget.

Ad.2) Den kulturelle forankring i islamiske overlegenhedskrav i forhold til det omgivende samfund samt religiøs funderet voldsberedskab

Hvad er din mening om disse påstande. Hvad mener du?

	ja	nej	ingen svar
Religionen (Islam) skal bestemme politikken (gennem Sharialoven)	22,2%	66,6%	11,1%
Islam er en vigtig røst i samfundet, som skal spille en off. rolle	59,4%	29,1%	11,5%
Her er en række påstande om stat, religion, tro og politik. Går du ind for disse udsagn?			
Efter kommunismens fallit går det nedad for kapitalismen. Fremtiden tilhører islam	50,2%	43,5%	6,3%

Man skal indrette sit liv efter Koranen. Reform og modernisering af troen bør forkastes. Man skal gå ind for oprettelse af en teokratisk ordning

49,1% 43,0% 8,0%

Vigtigere end demokratiet er det, at Tyrkiet er en stærk nation

67,7% 26,7% 5,7%

Alle muslimer skal vide, at alle andre religioner er ugyldige og falske og deres efterfølger vantro. Islam er den eneste rette tro.

55,9% 37,4% 6,7%

Også når man bor i Vesten skal man ikke tilpasse til den vestlige livsmåde, men rette sit liv ind efter Islam-

56,0% 38,2% 5,8%

Af folk udenfor Islam er der allerede blevet lavet nok forvirring. Deres meninger vidner om had.

48,5% 41,5% 9,4%

På kriminaliteten ser man hvad blødsødne demokratier fører til

54,0% 30,3% 15,6%

Øje for øje, tand for tand, sådan skal man leve.

54,6% 31,5% 13,9%

Den stærke skal sætte sin magt igennem ellers går det ikke frem

41,3% 43,8% 14,9%

Om islam er der forskellige meninger. Hvilken mening har du?

ja nej ingen svar

Islam bør gribe magten i alle lande

31,3% 56,8% 12,0%

Zionismen, EU og USA er en trussel for Islam

39,6% 43,3% 17,1%

I fremtiden vil også de vestlige demokratier gå over til islam

43,4% 38,8% 17,9%

Fremmedfjendtligheden viser, at vi skal gribe til våben

38,5% 49,4% 12,4%

Vi kan aldrig føle os som tyskere, da vi ikke hører til dem

74,7% 15,2% 10,0%

Hvad er din position?

enig og meget enig uenig og meget uenig ingen svar

Hvis det tjener det islamiske fællesskab, er jeg beredt til at bruge fysisk vold for at sætte magt igennem overfor de vantrø

35,7% 52,00 12,3%

Vold er retfærdig, hvis det gælder om at tvinge den islamiske tro igennem

28,5% 57,4% 14,1%

Hvis nogen kæmper mod islam skal man dræbe ham

23,2 63,5% 13,3%

Hvis nogen er imod Tyrkiet vil jeg behandle ham som en fjende

49,5% 37,9% 12,6%

For at forsvare den nationale ære, må man om nødvendigt gribe til vold

40,8% 46,2% 13,1%

Kontakter til yderligårede islamiske grupper og partier, som repræsenterer et voldspotentiale:

Har du regelmæssig, jævn eller ingen kontakt til tyrkiske eller islamiske foreninger?

regelmæssig kontakt 26,5%

jævn kontakt 43,0%

ingen kontakt 28,4%

ingen svar 2,1%

Her ser du navne af forskellige organisationer og partier. Hvilke af disse repræsenterer dine interesser godt, delvist eller dårligt

	godt	delvis	dårligt	ukendt	ingen svar
1. De almindelige fagforeninger	5,5%	16,6%	21,1%	24,4%	32,4%
2. ADÜTDF (De Grå Ulve)	21,3%	14,4%	20,7%	18,0%	25,6%
AMGT (Milli Görüs)	16,0%	17,4%	22,5%	18,3%	25,8%
3. ICCB (Cemalattin Kaplan, Islamisk Union Köln)	4,7%	13,5%	29,2%	24,7%	28,0%
4. DITIB (Diyanet; Den Tyrkiske Islamiske Anstalt for Religion)	14,0%	22,5%	17,5%	20,2%	25,7%
5. IKZ (Forbundet af Islamiske Kulturcentre i Europa)	6,9%	16,5%	20,2%	27,8%	28,8%
6. TIKDK (Türk-Islam Birliği; Unionen af Tyrkiske Foreninger)	10,2%	17,2%	18,5%	26,7%	26,5%

Hvad står grupperingerne for?

ad.1. De tyske fagforeninger er knyttet ret tæt til Socialdemokratiet. Det er overraskende, at kun 5,5% af de tyrkiske 2. generationsindvandrede føler sig godt repræsenteret af disse, ikke mindst da en større gruppe af de adspurgte er lærlinge, etc.

ad.2). De Grå Ulve (ADÜTDF) Den tyrkiske Føderation i Europa kaldes normalt blot De Grå Ulve. Føderationen for Europa blev grundlagt i Frankfurt 1978. Det er en organisatorisk og ideologisk aflægger af de Grå Ulve MHP (Partiet for den nationalistiske bevægelse" i Tyrkiet. Bevægelsen er en "radikal variant af den tyrkiske nationalisme" under ledelse af Alpaslan Türkes. Til De Grå Ulves aktiviteter i Europa hører byggeri af moskeer og tyrkiske kulturcentre, politiske aktiviteter blandt det voksende tyrkiske mindretal og de unge, sportsaktiviteter, ungdomsforeninger.

Hjørnestenen for De Grå Ulve er den tyrkiske nationalisme med ønsket om genoprettelsen af den gamle islamiske storstat under tyrkisk ledelse omfattende de gamle erobrede områder i Europa og områder med nye tyrkiske ministre. Endvidere ønsker man sammenslutning af alle tyrkisk talende folkeslag fra Turkmenistan til Tyrkiet.

"Den terror", som bevægelsen er blevet kendt for, og som i høj grad også gik ud over kommunister og socialister, er i dag fortrinsvis "kanaliseret ind i skjulte former bl.a. som særenheder indenfor det tyrkiske politi og den tyrkiske hær"(s.134). Af kendte grå ulve i udlandet kan eksempelvis nævnes Ali Acta, som foretog attentatet mod pave Johannes Paul, og som Tyrkiet nu ønsker at give amnesti efter udståelsen af halvdelen af straffen.

Bevægelsen, som i starten hovedsageligt var af stærk nationalistisk militant art, har i dag forenet sig med islam under indtryk af islamismens fremvækst i Europa og Mellemøsten.

En udbrydergruppe har dog besluttet i endnu højere grad at kæmpe for islamismen i Europa, nemlig ATIP / den Tyrkisk-Islamiske Union i Europa).

ad.3). Milli Görüs (IMGT) Denne religiøse og politiske bevægelse er i 1976 udgået fra "Den Tyrkiske Union i Europa". Bevægelsen er tæt knyttet til det i Tyrkiet forbudte Refaparti (siden Dydens parti), som er blevet forbudt i Tyrkiet i 2001 som samfunds- og demokratifjendtligt. Bevægelsen er især aktiv i Tyskland og i Danmark, primært ved at bygge moskeer, kulturcentre, etablering af foreninger og ungdomsaktiviteter, pilgrimsrejser til Mekka, etc. I Danmark står bevægelsen under ledelse af Zevki Koser, som samtidig er næstformand for "Etniske minoriteter i Danmark" og er lønnet af det danske Indenrigsministerium! Endvidere har han på foranledning af Indenrigsministeriet siddet i udvalget til fordeling af tips og lottomidler.

Mille Görüs bekender sig til den panislamiske model, d.v.s. genoprettelsen af det Islamiske Kahlifat under ledelse af en kalif, som skal styre alle islamiske lande og alle muslimer (Umma) i et kraftfuldt teokrati med afskaffelse af demokratiet, ytringsfriheden og den vestlige samfundsmodel.

Det reelle antal tilhængere fremgår mest tydeligt af antallet af mødedeltagere ved større arrangementer, f.eks. ved et arrangement i København med ca. 2000 deltagere (jvf. den tyrkiske avis "Hürriyet"s journalist og korrespondent i Danmark). I Danmark har bevægelsen for øjeblikket 7.000 tilhængere. Mille Görüs har kunnet samle 13.000 deltagere ved blot et enkelt møde alene i Dortmund. Tre redaktører fra "Die Zeit" har givet en beskrivelse af et sådant møde som indledning til Universitetsrapporten om Fundamentalismen: "Adgang kun for indbudte. Ordensfolk kontrollerer indbydelsen, gennemsøger tasker og patruljerer i gangene. Hallen bæver. Delegationer fra flere europæiske lande bliver tiljuble. Hele hallen råber "buh", da den tyrkiske ambassadør Volkan Vural skal tale. Men stedfortræderen af det officielle Tyrkiet dæmper deres vrede: Det gamle osmanniske stor-

rige lever videre gennem udbredelsen af islam i Europa! Varme ord, som forsamlingslederen takker for. Et vellykket program for Ali Yüksel, lederen af Mille Görüs i Tyskland. Nu taler han til den brusende mængde. Han fordømmer demokratiet og den nye verdensorden af US-imperialisterne, som bag en venlig facade fornægter og bekæmper Islam. Han fordømmer de vantros laster og den tyske stat, som gør de unge til narkomaner og kriminelle. Hallen bæver. Ordene har sin virkning og ikke blot her blandt 13.000 deltagere. Om det er i Duisburg, Hamburg-Wilhelmsburg, Berlin-Wedding, Köln eller Dortmund, overalt i de tyrkiske områder i Tyskland rykker moskeforeningerne og kulturcentre ind gennem det ekspanderende Mille Görüs parti på frugtbar jord" (s.14 i rapporten).

Bevægelsen, som der advares kraftigt imod af det tyske forfatningspoliti, beskrives på følgende måde af lederen af Merkez-Camiie (Erobrer)moskeen i Hamborg. Moskeen, som ligger i en tidligere dybgarage, har plads til hver dag at bespise 400 unge gratis. Hans ord lyder "Uden islam er vi intet", han har kun foragt tilovers for det "det multikulturelle samfund", "assimilation og integration". Det er kun "ord, som han har hån tilovers for"(s.16). "Skal vi assimilere os med tyske drankere og svinekødsædere, som løber nøgne rundt ved stranden om sommeren...? Kun islam skaffer ret, og den som kæmper mod Islam, han skal dø, for han stiller sig op imod Allah". Tilhængerne føler sig "indsluttet af fjender som US-imperialister, zionister, offentlige kontorer og såkaldte hjælpeorganisationer. I et flyveblad fra "foreningen til fremme af Hagia Sofia-Moskeen" i Berlin, advares de mod agenterne for disse menneskefjendske hjælpeorganisationer, som tager børnene fra troende forældre, tvinger dem ind på offentlige hjem og lokker dem ud i prostitution. Heroinbuler og herberger ledet af lesbiske tilbydes fra de offentlige kontor".(s.16).

De tre redaktører spørger om sådanne moskeer skal opfattes som bønnens huse eller partikontorer. På væggen ser man et kæmpebillede af pilgrimme, som strømmer rundt om Kaabaen i Mekka, et billede af Europa omsluttet af halvmånen og Refapartiets emblem. Disse ideer sendes nu ud på hele to satellitkanaler til tyrkiske unge i hele Europa. Moskeerne tilbyder ud over gratis mad og fællesbøn, politiske diskussioner, kampsport, boksning, bodybuilding, fodbold, retshjælp, kogekurser, koranskole, rejser til hjemlandet og pilgrimsrejser.(s.17).

I en samtale med en integrationsmedarbejder for en fritidsklub siger denne, at nu indfinder sig "sammenbruddet af den højtbe-sungne integrationspolitik" "Enhver har troet, at 2. og 3. genera-tion af muslimer ville overvinde deres fædres integrationspro-blemer. Men netop det modsatte er sket". "Revet hid og did mellem islamiske forældre og vestlig individualisme søger mange nu orienteringen ind i et århundrede gammelt sæt af regler og love. Islam bliver til fædrelandet, som ikke kræver pas og som forbinder de unge"(s.15-16).

ICC (Den Islamiske Union) Denne organisation, som står stærkest i området omkring Köln hører til de mest radikale. Ideen er genoprettelsen af det islamiske storrige, Kalifatet, om nødvendigt gennem vold og krig mod alle modstandere. Tiljublet af 6000 islamiske tilhængere blev C. Khaplan indsat som den nye Kalif på Kölns stadion. Hans opgave er genopret-telsen af et islamisk verdensrige og omstyrtelsen af de rege-ringer, som sætter sig imod det: i første omgang den tyrkiske regering. Efter hans død overtog sønnen kalifværdigheden. Men da en anden muslimsk gejstlig, som mente sig i familie med pro-feten, gjorde krav på kalifværdigheden, gav Khaplan ordre til at dræbe ham. Rivalen blev dræbt som følge af fatwaen. Dette

mord gav 4½ års fængsel til Khaplan. Afsoningen blev indledt efteråret 2000. Hans kompromisløse linie tiltaler især unge muslimer.

I teologisk-politisk henseende har bevægelsen en pendant i Danmark i "Khilafhabevægelsen": Hizb ut-Tahrir (Friheds-partiet blev oprettet 1953 i Jordan), som også propagerer for genoprettelsen af Kalifatet om nødvendig med vold og omstyr-telse af regeringer, som står dem imod. Endvidere skriver bevægelsen, at de, som forlader islam, skal dræbes. De har på internet og i flyveblade fremlagt et program med skattefrihed for muslimer. Indtægterne skal komme gennem jordskat og ved, at de vantro (ikke muslimerne) skal betale skat til muslimerne. Kvindelige regeringsoverhoveder er udelukket. Kongehuset afskaffes. Islamisk lov og en islamisk hær indføres. Leder af bevægelsen i Danmark er computermanen Fadi Abullatif. Bevægelsen samarbejder med den "Internationale islamiske friskole" i Vanløse. Ved det hidtil bedst besøgte møde, som bevægelsen har afholdt i København år 2000 samledes anslået 900 mennesker (Hijabmødet), hvilket står i total modsætning til påstande, at bevægelsen har 70 medlemmer (jævnfør "Islamisk kristent studiecenter"). I okt. 2001 samlede man for anden gang ca. 900 sympatisører i Nørrebrohallen for at støtte Teleban i Afghanistan og fordømme det danske demokrati som antiisla-misk. Allerede i midten af 90erne kunne man samle op mod 500 til et møde.

ad.4. DIDIB (Dijanet) Dijanet er et vidnesbyrd om den tyrkiske stats forsøg på at "styre" den islamiske udvikling blandt tyrkere i udlandet, herunder Danmark og Tyskland.. Diyanet og Mille Görüs er konstant på kollisionskurs især med hensyn til opfattelsen af den tyrkiske stat. Medens Diyanet er en "aflægger" af den tyrkiske stats religionsministeriums

aktiviteter i udlandet, så er Milli Görüs i voldsom modsætning til den "sækulare" tyrkiske stat. På Internet kan man ofte på dansk læse voldsomme fordømmelser af den tyrkiske stat og dens grundlægger Atatürk som "vestlig agent" eller "engelsk agent" vendt mod islam. Over alt kan man se den tendens, at mange unge vender sig bort fra Diyanet til mere radikale bevægelser. Selv om Diyanet i islamisk sammenhæng er en moderat bevægelse, kan man dog også iagttage ting, som efter vestlig målestok ikke synes i samklang med Tyrkiets "verdslige status" f.eks. sidste års udgivelse gennem det tyrkiske religionsministerium om "Hvordan man slår sin kone jævnfør islam". Publikationer, som tager sit udgangspunkt i mandens islamiske rettighed til at straffe hustruen fysisk, har givet voldsom genlyd og diskussion i Tyrkiet og efterfølgende i Diyanet. Flertallet af danske moskeer har basis i Diyanet og Milli Görüs.

Bevægelsernes accept blandt unge 2. generationsmuslimer.

Rapporten konkluderer, at især de tre store bevægelser "De Grå Ulve" med 180 foreninger, "Milli Görüs" med 262 foreninger og Diyanet DITIB med 740 foreninger ikke blot viser, at selv helt unge ned til 15 år kender bevægelserne kan disse bevægelser/sammenslutninger karakteriseres som ledetråd samtidig med, at de har en stor accept blandt de unge. Man må dog tilføje, at de alleryngste 15-16 årige samt pigerne kender bevægelserne i mindre grad end de lidt ældre. Blandt de mandlige mener således hele 56,7%, at "De grå Ulve" repræsenterer deres synspunkt godt eller delvist godt. Især blandt unge, som er har en læreplads, går 54,9% ind for "De Grå Ulve". Blandt gymnasieelever går 38,8% ind for deres budskab helt eller delvis.

Med hensyn til "Milli Görüs" er der tydeligt flere drenge, som støtter denne gruppering end piger: 48,3% mod 40,7%. Blandt

pigerne er der hele 28,6% som ikke kender bevægelsen. Dette må skyldes, at pigerne kommer mindre ud end drengene og derfor ikke i samme grad kan deltage i "foreningslivet". Også her går flere blandt unge, som har en læreplads, ind for bevægelsen end blandt skolelever: 52,9% blandt unge med en læreplads mod 30 - 45% blandt skoleelever.

Rapporten konkluderer endvidere, at "den etnisk-kulturelle identifikation blandt unge tyrkere i Vesten også blandt 3.generationsindvandrere endog er overordentlig stærk både personligt, nationalt og religiøst" (s.152). Denne udvikling i fundamentalistisk konservativ retning vil fortsætte, da der endog blandt teenagere, som må anses for at være i opposition til forældregenerationen, er hele 50,4%, der udtrykker, at de vil opdrage deres børn på præcis den samme- eller næsten samme måde, som forældrene har gjort.

Dette siger de til trods for, at et meget stort antal unge har været ude for straffeforanstaltninger, hvis de ikke overholdt de religiøse reglementer. Endvidere konkluderer rapporten, at drenge i endnu højere grad end pigerne mener, at islam ikke kan forenes med det vestlige samfunds levemåde: 69,1% for drengens vedkommende mod 60,3% for pigernes vedkommende (s.154).

Der gøres endvidere opmærksom på, at stadig flere bærer fundamentalistiske symboler på tøjet, især symbolet for De Grå Ulve": en grå Ulv (Bozkurt). Endvidere det osmanniske krigsflag som vimpel på biler og på væggene derhjemme som udsmykning. Endvidere fremhæves det store antal af religiøse ungdomsbøger, som forkaster det vestlige samfund. Der gøres opmærksom på, at i mange tyske ungdomsforeninger skal man skjule det røde embleme med den grå ulv, som mange unge har om halsen, inden de må gå ind i ungdomsklubben. Men ungdomsmedarbejderne står magtesløse. Her nævnes som eksempel

en modeopvisning i en ungdomsklub, som hurtigt slog over i en demonstration for yderliggående islamisme med piger, der bar sort slør (hijab) og lange sorte dragter og som under modeopvisningen endog uddelte kamplitteratur for hellig krig (s.23).

Når du har kontakt til tyrkiske eller islamiske foreninger, hvilke aktiviteter foretager du dig da?

	ofte eller til tider	aldrig	ingen svar
bøn	32,7%	55,4%	11,9%
politiske diskussioner	34,5%	41,5%	23,9%
kampsport	28,5%	36,8%	34,7%
fodbold	44,3%	21,2%	34,5%
religiøse diskussioner	52,1%	13,9%	34,0%
folkedans/musik	42,1%	24,1%	33,9%
Koranundervisning	45,5%	20,7%	33,8%

Svar på følgende udsagn. Er du enig eller uenig i dem?

enig/meget enig uenig ingen svar

Det at være tyrk med vor krop, og sjæl er islam. En sjælløs krop er et lig.

enig 53% uenig 31% ingen svar 12,1%

Tyrkisk politik bør rette sig efter islamisk lov (sharia)

enig 38,3% uenig 51,0% ingen svar 10,7%

Konklusion af Ad.3):

Sammenligner man undersøgelsen om voldsberedskab blandt unge 2. generationsindvandrere med sympatien for radikale islamistgrupper, ser man en klar forbindelse. Dokumentationen af voldsberedskab blandt unge 2.generationsindvandrere og ønsket om et opgør med det vestlige samfund og demokrati kanaliseres ind i fundamentalistiske og yderliggående grupper, som har en forbløffende styrke og en overraskende stor opbakning blandt de unge. Denne opbakning må for en stor del tilskrives det store sociale- og religiøse arbejde, som disse grupper har etableret for at komme i kontakt med de unge. En kontakt, der rækker fra kampsport og fodbold, over politik og fælles bøn, til retshjælp og kogekurser. Desintegrationen har således forbindelse til etableringen af de islamiske kulturcentre. Især én faktor var graverende i undersøgelsen, nemlig korrelationen mellem "islamcentreret overlegenhedskrav" og "religiøs funderet beredskab til vold", der viste tallet $r = 51$ på skalaen, en værdi som i socialvidenskabelige undersøgelser sjældent findes". Dette er ikke blot alarmerende, men er en tikkende bombe for et demokratisk samfund.

Tolkning af udviklingen

De tre forskere skriver, at der er to forskellige muligheder for at tolke udviklingen. For det første kan islam være motiverende for voldsberedskabets fremvækst. Dette er tilfældet, hvis den muslimske gruppe selv har etableret overlegenhedskravene f.eks. ved at forældre fortæller deres børn, at andre har mindre værdi, når de er "vantro" (d.v.s. ikke-muslimere).

Den anden tolkningsmodel går ud på, at voldsberedskabet får sin næring af sociale årsager, hvilket legitimerer en religiøs islamisk ekstremisme (s.131).

Begge tolkningsmodeller kan legitimere, at hele 48,5% af de unge svarer at "folk som ikke er muslimer har altid kun bragt forvirring, deres meninger forkynder kun had (48,5%). Sådanne holdninger kan medføre, at gruppen vil gøre alt for at nedværdige dem, som ikke er muslimer. Dermed er politiseringen af islam indledt, hvor De Grå Ulve og Mille Görüs har alle kort på hånden, fordi vold indgår i programmet for at gennemtvinge målet. Hermed bliver islam til en politisk ideologi og medfører en monopolisering af tilværelsestolkningen (s.30).

Verden inddeles på denne måde i en karikatur af ondt og godt. Kompromiser forvirrer, ja gør dem rasende, fordi de ikke kan finde en orientering derigennem. Alle, som går ind for samarbejde eller er eftergivende kaldes "slimede" (Schleimer). I stedet uddeles løbesedler om Jihad, hellig krig. Sådanne pamfletter deles ud på Hamborgs fritidscentre. Her skrives der, at den hellige krig "er den første pligt for enhver muslim", "Refapartiet (Milli Görüs) er en hellige Armé. Den som modsætter sig krigen, skal "henrettes med sværdet".(s.18). Rapporten understreger, at det ikke kun er taberne, der melder sig under profetens banner. På de store universiteter oplever islamistiske studentegrupper tilløb". Og udviklingen understøttes indirekte ved at stille lokaler for "bøn" til rådighed.

"Enhver tabuisering, af disse kommuniserende sammenhænge vil i højere grad tjene til oppiskning, fordi store dele af samfundet og dets borgere allerede har fået en bevidsthed om udviklingen i retning af den ulmende konflikt; og netop såkaldte elitekurser (d.v.s. kurser om integration / fremmede / islam) i langt højere grad snarere tjener til at skjule eller undertrykke dette konfliktpotentiale, end til at lægge det åbent frem og dermed kunne bearbejde det" (s.29).

Hvad er integration?

Integration kan ikke kun forstås som erhvervelse af kvalifikationer gennem skolen og en erhvervsuddannelse, eller at personen kan tale sproget flydende og får et arbejde og en lejlighed skriver Heitmeyer i sit teorikoncept (s.14-15). Vi ser i undersøgelsen, at et meget stort flertal af de unge er tilfredse med boligforholdene, muligheden for at dyrke sport og få en uddannelse. Desintegrationen, hvilket betyder at de unge tager afstand fra det vestlige samfund og dets kultur, sker på trods af dette! "De samfundsmæssige desintegrationserfaringer" har ifølge undersøgelsen alvorlige følger såsom "opløsningen af en fælles forståelse og fælles værdi og normforestillinger".

Man har ganske enkelt overset flere ting: man har klart undervurderet det etniske, kulturelle og religiøse tilhørsforhold som bestemmende for udviklingen. Man har også undervurderet den hjemlige opinion og har regnet med at "de fremmede" hurtigt integreres eller endog assimileres i samfundet og at den hjemlige befolkning med åbne arme ville tage imod dem. Ingen af delene er tilfældet.

"I mellemtiden har det vist sig, at det hører til de fatale misforståelser blandt sociologer, at undervurdere vægten af det etniske tilhørsforhold, de kulturelle selvfølgeligheder og religiøse overbevisninger som bestemmende forudsætninger for udviklingen af en individuel og en kollektiv identitetsudvikling. Derfor må opmærksomheden vedr.3.generations tyrkiske indvandrere ikke blive stående ved de ofte undersøgte temaer, f.eks. om integration gennem et arbejde som grundlag for identitetsudviklingen, må have de forskellige variationer og funktioner af islam og betydningen af den kollektiv-kulturelle forankring og dens følger for en fundamentalistisk orientering med ind i billedet, når det drejer sig om socialisation ind i et sekulariseret flertalssamfund" (s.27).

Danske forhold

På en lang række områder dækker den videnskabelige universitetsrapport ganske godt forholdene i Danmark, hvor vi også påvirkes af tyrkiske unge fra de samme grupper som i Tyskland. Etableringen af moskeer og ungdomsaktiviteter igangsat af Mille Görüs, samt ikke mindst den moralske og økonomiske støtte, som såvel regeringen som kommunerne giver til sådanne aktiviteter, har fremmet denne udvikling. Legitimeret blev radikaliteten gennem ansættelsen af Mille Görüs' leder af det danske indenrigsministerium som næstformand for etniske minoriteter i Danmark. En overgang var han udnævnt som en af dem, der skulle uddele tipsmidler til kulturelle formål. Dette betød, at der kom en nye drejning af støtten til danske kulturværdier, idet en sådan støtte blev afvist. Den blev kanaliseret ind i de etniske minoriteter med Mille Görüs bistand. Breve om dette foreligger fra tidligere indenrigsminister Thorkild Simonsen. Styrkeforholdet mellem Dijanet og Mille Görüs må siges i Danmark at svare til det tyske.

To forhold må dog bekymre i dansk sammenhæng. Der foreligger meget få præcise tal. Et nøjagtigt tal findes dog for indføring af brude fra hjemlandet. Ca. 95% af unge tyrkiske mænd får deres brude fra Tyrkiet. Den tyske undersøgelse viser, at der i Tyskland ikke er mere end ca. 60%, hvor familien går ind og blander sig. Fundamentalismen ser på dette punkt ud til at have langt bedre fat i Danmark. Det samme gør sig gældende ved brugen af tørklæder, som signalerer ringeagt over andre "I skal trække jeres klæder sammen om jer, så at I kan kendes, også så I ikke forulempes" (Sura 2). Dette koranvers signalerer islamisk overlegenhedskrav fra dem, som ikke må forulempes overfor de vantro kvinder, som godt må forulempes. I Danmark, hvor brugen af tørklæder som signal har taget et voldsomt opsving, er det snarere en undtagelse, at en muslimsk kvinde ikke anvender

tørklædet. Grunden kan både findes i en kraftigere fundamentalisme samt en forkert håndtering fra staten, således at man har fremmet islamismen ved at uddele domme til virksomheder, som modsatte sig islamiseringen.

Det sidste og mest graverende forhold er, at Danmark har modtaget en lang række grupper, som er mere radikale end det tyrkiske samfund er. Blandt disse grupper må nævnes især palæstinsere, libanesere, irakere, marokkanere og pakistanere. Disse har tillagt sig en langt mere kompromisløs linie og en klar vision om desintegration og ghettodannelse som springbræt for autonomi og selvstændighed i forhold til det omgivende samfund. Disse forhold er til fulde belyst i "Islam, integration eller...?" og "Islam i Norden".

Her skal især nævnes "Det islamiske samfund" under ledelse af ahmed Abu-Laban, som påstår at have 17.000 tilhængere (arabere og somaliere). Bevægelsen er mere ekstrem end det mønster, man normalt kender fra Tyskland især p.g.a. støtte til diverse terrororganisationer og systematiske oppiskning af had mod Vesten.

Organisationer som "Hamas" og "Islamisk Jihad" med sin klare formulering af Hellig Krig og drab (jævnfør vedtægterne), det Libanesiske "AICP", det shiamuslimske "Hizballah" og sunni-muslimske "Hizb ut-Tahrir" har efterhånden alle et forbløffende godt rod fæste i det danske samfund, hvilket er en brændende lunte, som på et tidspunkt vil føre til en større konflikter, hvor det fulde voldspotentiale, som langsomt og under statens beskyttelse er bygget op, vil vise sig. Foragten for det omgivende samfund viser sig gennem mangfoldige handlemåder. Grunden og former er belyst i "Gruppevoldtægter i Sverige og Danmark", som belyser meget mere end voldtægten, men især dens baggrunde og tolkningsmønstre og den overlegenhedsret i forhold til den "mindreværdige". Væksten af disse bevægelser

ses også blandt danske akademiker- og universitetsmiljøer og er i sig selv deprimerende. F.eks. OPSA, FASM, Islamic Student Organisation, Minhaj ul-Quran, som ikke kun har akademiske ledere af fundamentalistisk tilsnit, men som for en stor del er sluset ind i danske politiske partier med yderliggående islamistbudskaber, der ofte spises råt, fordi enhver kritik kunne opfattes som manglende tolerance. Resultatet er en politisk underminering af stadig flere danske partier, der bindes på hænder og fødder.

Danske hjemmesider om jihad

Et helt netværk af danske internetsider vil indføre en islamisk superstat ved at gøre oprør og gennem omvæltningerne fremprovokere en storislamisk stat. Ideen er at genoprette det islamiske kalifat, som blev nedlagt 1926

“Vi skal først og fremmest genetablere Den Islamiske Stat, og derefter udkæmpe en retfærdig Jihad. En Jihad, hvor vi ikke kaster med sten, men med missiler, hvor vi ikke skyder med slangebøsser, men med fuldautomatiske maskingeværer, en Jihad med tanks, med jefly, med bomber Insallah D-Allah”.

Mere end 25 internetsider af denne art henviser gensidigt til hinanden, og opfordrer dels en omvæltning i muslimske lande herunder til, at muslimer skal lave oprør i Ægypten, men også til bekæmpelse af det vestlige samfund.

Siderne har navne som Jihad, Jihad i dag, Islams kald, Til alle muslimer og Ummah. Ideen er netop at samle hele den islamiske Ummah, d.v.s. alle muslimer i fælles kamp ved at

bekæmpe nationalisme og i fællesskab foretage omvæltninger uanset muslimernes nationale tilhørsforhold.

“Hvad skal man forvente af disse beskidte kuffar (d.v.s. ikke-muslimer) foruden krig, had, racisme, ondskabsfuldhed, undertrykkelse, løgne og bedrageri.”

Siderne er fortrinsvis oprettet som anonyme hjemmesider under Scandinavia Onlines subnet-domæne og Cybercitys homepage-domæne. Nogle ligger på amerikanske servere som Geocities, så bagmændene ikke kan spores.

Her følger en stribe af hjemmesider som henviser til hinanden:

www.omar.subnet.dk/jihadidag.htm

www.omar.subnet.dk/jihadidag.

<http://www.jihad.subnet.dk/>

www.jihad.subnet.dk

<http://www.get.to/islam.dk>

www.get.to/islam.dk

<http://www.islamisk.subnet.dk/>

www.islamisk.subnet.dk

<http://www.khilafah.dk/>

www.khilafah.dk

<http://www.hizb-ut-tahrir.dk/>

[target=_blank>www.hizb-ut-tahrir.dk](http://www.hizb-ut-tahrir.dk)

<http://www.ummah.net/unity/>

www.ummah.net/unity/

www.dawah.tv/hdk/

Jihad på svenske hjemmesider

Islamiska hemsidorna: >islamiska.org< i Malmö.

Jag citerar här några avsnitt från ovannämnda hemsidor:

“Utifrån denna diskussion måste det stå klart för dig att målet för Islam’s Jihad är att eliminera det icke-islamiska samhällssystemet och i stället upprätta ett samhällssystem under islamiskt styre. Islam avser inte att begränsa denna revolution till en enda stat eller några få länder. Islams mål är att få till stånd en universell revolution. På detta inledande stadium är det naturligtvis en plikt för medlemmarna i Islams parti att genomföra en revolution i det lands statssystem till vilket de hör, men det yttersta målet är inget mindre än att åstadkomma en världsrevolution. Ingen revolutionär ideologi som kämpar för hela mänsklighetens välfärd i stället för att tillvarata nationella intressen, kan begränsa sina syften och mål till en enda stats eller nations gränser. Målet för en sån alltomfattande doktrin måste med nödvändighet vara en världsrevolution. Sanningen kan inte hållas inom geografiska gränser. Sanningen kräver att det som är rätt på denna sida om floden eller berget också är rätt på den andra sidan: ingen del av mänskligheten får berövas Sanningen; varhelst mänskligheten är utsatt för förtryck, diskriminering och exploatering, är det de rättfärdigas plikt att komma dem till hjälp. Samma uppfattning har i den Heliga Koranen förklarats med följande ord: “Och vad haven i väl för anledning att ej strida för Allah’s sak och de män, kvinnor och barn som räknas för svaga och säga: “Herre, för oss ut från denna stad med dess orättfärdiga invånare, giv oss en beskyddare från Dig, giv oss en hjälpare från Dig” (4:77)”. Dessutom oavsett de nationella uppdelningarna av mänskligheten, har de mänskliga relationerna och förbindelserna en universell betydelse på så sätt att ingen stat till fullo kan tillämpa sin ideologi förrän samma ideologi träder i kraft i de omgivande staterna.

Det är därför ett måste för det Muslimska partiet - både för mänsklighetens allmänna välfärds skull och för självförsvarets - att det inte får nöja sig med att upprätta det islamiska styreskicket inom ett enda territorium enbart, utan utvidga det islamiska systemets makt så långt deras krafter kan föra den. Det Muslimska partiet kommer att föra ut en uppmaning till medborgarna i andra länder att anta den tro som lovar sann frälsning och äkta välfärd för dem. Och om det Muslimska partiet får tillräckliga resurser kommer det att eliminera de uislamiska regeringarna och i deras ställa upprätta islamiska styren.”

Herudover må især nævnes den usædvanligt grove hjemmeside “Ahmed Rami” og dens radioprogram, som hedder “Radio Islam”: “Fakta i stedet for jødisk propaganda”. Her ser man et skoleeksempel på, at racisme i islam forstås anderledes end i Vesten. Racist er den, som ikke er muslim. Racist er enhver, som ikke går ind for, at jøderne skal udryddes. “Hitlers misstag var, at han var for human”. “Vi i radio islam - vi har rettvise, mindre forbud og mere frihet”(“Islam i Norden”, afsnittet “islam og jøderne”).

ORDFORKLARING

Abrogation "ophævelse", dvs, at de dele af Koranen, som er i gensidig modstrid og modsiger hinanden, er ophævede (mansukh), for at fastholde, at Koranen er uden fejl og mangler. Disse vers menes da kun at have haft betydning en tid. Sura 16.102 siger: "Vi bringer et bud i stedet for et andet bud - Allah ved dog bedst, hvad Han åbenbarer - så de siger: Du er en løgner. Nej de fleste af dem har ingen viden".

Ahmadiyya Islamisk sekt grundlagt af Mirza Ghulam Ahmad (1835-1909) i Indien. Aktiv i Danmark gennem Nushrat Djan-moskeen i Hvidovre. Har udgivet Abdul Salam Madsens Koran-oversættelse. Ahmadiyya forfølges voldsomt i flere muslimske lande.

Alawi Islamisk sekt/ mindretal i Tyrkiet og Syrien. Moderate og ofte forfulgt af andre muslimer. Mange officerer er alawier.

Al- Azhar universitetet vigtigste sunni-muslimske læreanstalt i verden, ligger i Kairo.

Andalus, al- : Spanien og Portugal, anses som retteligt muslimsk land og bør gives til muslimerne. Et land, som én gang har været under muslimsk herredømme er altid muslimsk jævnfør islamisk lære.

Apostasi (arabisk: "irtidad"). Frafald fra islam. En muslim, som konverterer til en anden religion, er apostat og har forbrudt sit liv. Konvertering fra islam og frafald dømmes iflg. Koranen med døden (Sura 4.88-89).

Aqueeda, eller Aqida: Den islamiske Troslære.

Arveret se sura 4.12-13. En pige arver det halve af en dreng. Men er der mange piger, deler disse to tredjedele af arven.

Ajatollah titel på de øverste retslærde og ledere indenfor Shia-islam.

Bahai blandingsreligion med muslimske rødder grundlagt af Baba (1817-92), hvis mausoleum ligger i Haifa (Israel). Grundlagt i Iran.

Forfølges og dræbes som kættere i flere islamiske lande især Iran.

Blasfemi "Tadjidif". Medfører dødsstraf iflg. islamisk lov.

Blod er forbudt (haram) iflg. sura 2,173-174.

Bogens folk "Dhimmier" Ahl- al-Kitab. Jøder, kristne og magere dvs. Zaratustratilhængere (de eneste Muhammad mente havde en bog til deres religionsdyrkelse). De beskyttes til en vis grad i den ideelle islamiske stat, hvis de underordner sig og betaler en særskat og undlader offentligt at tale om deres religion.

Buraq Mulddyr med vinger, 8 ben og kvindehovede, som Muhammad foretog sin natlige himmelrejse (mi'radj) med fra Moria bjerg i Jerusalem.

Chador Persisk navn for klædning, som dækker kvinden thelt.

Da'wa "kald, mission". Missions i ikkemuslimske lande.

Devshirme "drengehøst". De kristne i Balkanområdet var indtil det 17.årh. forpligtet til hvert år at udlevere et større antal drenge til sultanen. Disse blev uddannet på særlige skoler og tvunget til at konvertere til Islam. Som muslimske elitesoldater blev de kaldt Janitsharer.

Jibril Ærkeenglen Gabriel, som iflg. Muhammad har overbragt ordene fra ur-bogen i Himlen til profeterne i delvis forfalsket form, men til ham selv i uforfalsket form.

Dhimmi Person, som er under beskyttelse (dhimma), dvs. kristne og jøder i et muslimsk samfund. Disse skal da betale "djizya" kopskat eller krigskat, idet beløbet financierede de muslimske erobringskrige.

Djizya se "Dhimmier."

Drengehøst, se "Devshirme".

Jihad "anstrengelse", "Hellig krig", jihad skal sikre, at Islams system og lov bliver det herskende.

Fatwa udtalelse af muslimsk retslærd om, hvordan en muslim skal forholde sig, f.eks. fatwaen over forfatteren Salman Rushdi.

Fundamentalisme Per definition er islam fundamentalistisk.

Ethvert ord og komma i Koranen skal forstås som det står, da det er fra Guds "urbog", som ligger i himlen.

Iblis djævelen, betegnes nogle steder som dæmon (sura 18.51), andre som en engel (sura 2,35). Kaldes også Shaitan (Sura 2,169-170).

Ghetto fremmes ideologisk af integristerne, som ønsker rene muslimske samfund (en stat i staten med egne muslimske love).

Hadeeth. se hadith.

Hadith Overleveringer om Muhammads sædvane (sunna), tusinder af overleveringer samlet i det 9. årh. dvs. 3 århundreder efter profetens død. Blandt sunnier er følgende 6 de vigtigste: al-Bukari, Muslim, Abu Dawud, Tirmihi, al-Nasi og ibn-Madja.

Hajj Pilgrimsrejsen til Mekka

Hallah "tilladt" for eks kød, der er slagtet efter islamisk forskrift.

Haram "forbudt", f.eks. blod, svin, hare, kaninm skalddyr, etc M.

Hoja. Se "imam".

Imam leder af en moske, leder af bønnen. I Tyrkiet "hoja".

Iman hos shiamuslimerne Kaliffen Alis efterfølger, leder af Shiamuslimerne.

Integrister ønsker muslimske ("rene") samfund i Vesten rensat for vantrø og urene. Eksponenter for ghettodannelser.

Janitshar, se "Devshirme".

Islamisk kulturcenter se moske.

Kaa'ba I denne findes indmuret en sort sten, som skal stamme fra paradiset. Den skulle have været hvid, men menneskenes synder har gjort den sort. Blev tilbudt før Muhammad. Stenen vil på dommens dag få øjne og genkende dem, der under hajj har berørt den. Muligvis meteor.

Kufr eller Kafir en person, som skjuler sandheden og tilintetgør. Navn for vantrø, som afviser Islam.

Khalif profeten Muhammads efterfølger og leder for Khalifatet.

Khadiya Muhammads første hustru.

Khitan se omskærelse.

Mansukh, se abrogation.

Martyr, se Shahid.

Mission se Da'wa.

Moske. På arabisk: "Masdjid". Bygning for fællesbønnen. En større moske kaldes tit "Islamisk kulturcenter" ofte med koranskole, bibliotek, etc. I Danmark er der ca., 100 moskeer og bedesteder.

Ofring Islam er en lovreligion og en offerreligion. Ofring praktiseres ved et barns fødsel og ved id al-adha.

Omskæring "khitan". Forhuden på drenge fjernes iflg. Hadith. Nogle steder også på piger ("khafd"). Kvindeomskærelse fremmes af et mindretal bl. muslimske retslærde. Begge dele er førislamiske skikke overtaget af islam.

Polygami Persisk skik, overtaget af Muhammad. Tilladt iflg. Sura 2,4, fire frie kvinder plus slavinder. Slavinder bruges i denne sammenhæng især i Sudan, Mauretania og Saudi-Arabien.

Profet mellemmand mellem Allah og menneskeskene. Der findes iflg. islam 124.000 profeter indtil Muhammad. Han er den sidste og endelige. Efter ham findes ingen.

Qibla bederetning mod Mekka og ka'baen se sura 2.143-145.

Qisas gengældelse jævnfør islamisk lov..

Qom hellig by i Iran, herfra ledtes kampen mod Shaen i Iran sammen med Khomeini.

Ramadan fastemåned, 9. måned i den islamiske kalender.

Retsskoler Sunniislam har 4 forskellige retsskoler, som udlægger loven, Shiaislam har flere.

Salat Bønnen, som er islams 2. søjle.

Sataniske vers: en åbenbaring, som Muhammad fik om at anerkende de tre arabiske guder al-Lat, al-Manat, al-Uzza som halvguder, blev senere trukket tilbage med henvisning til at de skyldtes satanisk indskydelse Sura 53, 20-24. Udgangspunkt for Salman Rushdis roman af samme navn.

Sawm faste.

Saws: "Fred være med ham." Skrives efter hellige personers navne.

Segl i sura 33.41 betegnes Muhammad som profetens segl, dvs den sidste profet..

Shahada den muslimske trosbekendelse.

Shahid (flertal: shuhada), martyr, person, som falder i krig for Allah jævnfør sura 3, 170.

Sheik 1.øverste mufti 2. ældre mand eller landsbyleder, 3.leder af en gruppe islamiske terrorister.

Sharia Islamisk lov baseret på 1) Koranen, 2) Sunna, 3) Qiyas dvs.analogislutninger, 4.idjma aftale mellem islamiske retslærde.

Shia muslimer retning i islam (10%), som mener, at Ali er Muhammads rette efterfølger.

Shirk flerguderi, som er en dødssynd i islam. Personer, som bedriver shirk, skal iflg. Koranen dræbes.

Spiseregler opstilles af Koran og Hadith, f.eks. sura 2,169 og 2,173-74.

Straf 1.Quisas: gengældelse. 2.Diya: blodpenge istedet for quisas.

3.Ta'zir: straf bestemt af den islamiske stat. 4.Hudud: straffe for forhold bl.a. ægteskabelige forhold omtalt og fastsat i Koranen.

Sunni islam Største retning i islam (85%) følger Muhammads

Sunna (sædvane).

Sura Koranens indeling i 114 kapitler.

Søjle 5 plus 1 søjle. Trosbekendelsen,bøn,skat, faste i ramdanen, pilgrimsrejse, samt hellig krig.

Takbir at sige "Allahu akbar" (Allah er større).

Taqija "foregivelse", at "skjule sit ansigt", forvirre, lyve og bedrage for at fremme islam eller redde sin ære.

Umma fællesskabet af muslimer

Zakat almisse.

Zina hor, utugt.

LITTERATURLISTE

Blade:

"Focus", "Der Spiegel", "Stern", "Etnika" (Insams blad), "Samvirke", "Udfordringen", "Mellemøstinformation" (Center for Mellemøststudier, Odense universitet), "Muslim i Norden", "Khilafah", "Aktuelle Fragen", "Morgendämmerung" (Islamisches Zentrum Hamburg, "Islam hier und heute", "Newsletter for Islamic Students", "The Muslim World League Journal", "Dansk Europamission".

Aviser:

Dagen, Aftonbladet, Dagens Nyheter, Die Welt, Hamburger Abendblatt, Times, Ekstra Bladet, Politiken, JyllandsPosten, BT, Berlingske Tidende, Kristeligt Dagblad, Børsen, Jydske Vestkysten, Fyns Stiftidende, Nordjyllands Tidende, Århus Stiftidende, "Vejle Amts Folkeblad, Weekendavisen.

Bøger:

Andræ, Tor og Widengren, Geo: Muhammad - hans liv og tro. Stockholm 1967.

Asmussen, Jes Peter: "Islam".Politikens Forlag., København.

Benedictsen, Åge Meyer: "Armenien, et folks liv og kamp gennem 2 årtusinder. Gad. København 1925.

Brentjes,Burchard: "Drei Jahrtausende Armenien". DDR Leipzig 1973.

Brigadier Gulzar Ahmed: "The Prophets Concept og War". Delhi 1989.

Buhl, Frants: Muhammads liv. Revideret af Finn Hvidbjerg Hansen. Viborg 1998.

Capper, Samuel James: "The Haunting Horror in Armenia". London 1896.

Din al-Islami aqwi: "Islam is the strongest". Beirut 1983.

Esposio, John: "Islam and Politics." Syracuse 1987.

Falaturi, A. og Tworuschka, U.: "A Guide to the Presentation of Islam in School Textbooks". Published for "The Islamic Scientific Academy", Köln, under titlen. "Der Islam im Unterricht" 1991.

Fregosi, Paul: "Jihad in the West- Muslim Conquests from the 7th to the 21th Centuries". New York 1998. Prometheus Books.

Goodwin, James: "Price of Honour". 1994.

Green, D.F. (har foretaget et udvalg) "Arab Theologians on Jews and Israel", The Fourth Conference of the Academy of Islamic Research", Al Azhar, Cairo 1972, Geneve 1974.

Halckendorff, Elsebeth: "Samme Gud?". Kolding 2001.

Heitmeyer, Wilhelm/Müller, Joachim/Schröder, Helmut: "Verlocken der Fundamentalismus. Türkische Jugendliche in Deutschland. Frankfurt am Main. 1997.

Hinrichsen, Chris: "Islam integration eller...". Kolding 1999.

"*Hizb-ut-Tahrir*". London 1996. (Uden forfatternavn).

Huntinton, Samuel: "Clash of Civilizations". New York.

Izetbegovic, Alija: "The Islamic Declaration". Kopieret i Bosnien 1970. Eksemplar på Columbia University, New York.

Johnson, Paul: "Verdenshistorie". Haslkve 1986.

Kepel, Giles: "Muslim Etremism in Egypt". Berkeley 1986.

Khomeiny, Ayatollah: "Principes, Politiques, Philosophiques, Soci aux & Religieux". Editions libres Hallier, Paris 1979.

Khomeiny, Ayatollah: "Islamisk styre". Oslo 1985.

Konzelmann, Gerhard: "Den islamiske udfordring". Gad 1980.

Lewis, Bernhard: "The Political Language of Islam". London 1988.

Mertensacker, Adelgunde: "Muslime erobere Deutschland. Eine Dokumentation". Lippstadt. 1998.

Nawal el Saadawi: "Evas skjulte ansigt - kvinder i den arabiske verden. 1980. Mellempøkeligt Samvirke 1981.

Paret, Rudi: "Der Koran, Übersetzung", Kohlhammer Verlag, Stuttgart, Berlin, Köln, Mainz. 1983.

Paret, Rudi: "Der Koran, Kommentar und Konkordanz". Samme 1977.

Pryce - Jones, David: "The closed Circle". London 1990.

Putzger, F.W.: "Historischer Weltatlas". Bielefeldt, Berlin 1968.

Qutb, Muhammad: "Islam- den misforståede religion". Alif forlag Danmark 1992. (typisk glorificerende bog for vesterlændinge).

Simonsen, Jørgen Bæk: "Islam i Danmark". Holstebro 1990.

Skoven, Marie: "En uanstændig kærlighed". Hovedland DK 1994.

Slot-Henriksen, Rolf: "Ren - uren -tilladt - forbudt". Kolding 2000.

Slot-Henriksen, Rolf og Cain Geoffrey: "Islam i Norden". Kolding 1999.

Spuler-Stegemann, Ursula: "Muslime in Deutschland". Herder. Freiburg 1998.

Stolz, Rolf: "Kommt der Islam?" Herbig Verlag 1997.

Stolz, Rolf: "Die Mullahs am Rhein". Herbig 1994

Taheri, Amir: "The Spirit of Allah". London 1985.

Taheri, Amir: "Holy Terror, The Inside Story of Islamic Terrorism".

Hutchinson: London, Melbourne, Auckland, Johannesburg 1987

Tranholm Mikkelsen, Verner: "Islam".

Ümit 'i Mummad: "Die Islamische Verfassung", Düsseldorf 1993. Uden forfatternavn, forlag etc.: Islams opfattelse af stat og samfund. (Postboks 1286).

Vogt, Kari: "Kommet for å bli". Oslo 1995.

Yeors, Pat: "The Decline of Eastern Christianity".

Youssef, Michel: "Revolt against Modernity". Muslim Zealots and the West". London 1986.

GRUNDLOVSFORENINGEN DANSK KULTUR

Hjemmesider: www.danskkultur.dk
www.islaminfo.dk

E-mail: info@danskkultur.dk

Bank: Danske Bank, konto 1551-16887250

CVR-nr: 21956600

Formand Axel Artke
Tlf. 28569993. Mail: formand@danskkultur.dk

Næstformand Peter Krogsten
Tlf. 21655736. Mail: naestformand@danskkultur.dk

Kasserer Søren Lind Jensen
Tlf. 20260817. Mail: kasserer@danskkultur.dk

Sekretær Kirsten Valeur
Tlf. 26284920. Mail: sekretaer@danskkultur.dk

Revisor Hans Peter Rasmussen
Tlf. 20135148. Mail: hpr@rasmussen.mail.dk

INDMELDelse

På www.danskkultur.dk kan du læse meget mere om foreningen og melde dig ind i den.

Du er også velkommen til at kontakte de ovennævnte for at få flere oplysninger.

Som medlem modtager du gratis foreningens publikationer og understøtter samtidig dens virke for et sundt Danmark.

GRUNDLOVSFORENINGEN DANSK KULTUR

FORENINGEN TIL VÆRN OM
DANSK KULTUR OG IDENTITET

Danmarks kulturelle opløsning

Siden midten af 1980'erne har Danmark undergået en kulturel opløsning uden fortilfælde. Det er der flere årsager til:

- Uden at være spurgt er den danske befolkning blevet påført hundredtusinder af indvandrere fra Mellemøsten og Nordafrika. Deres samfundsopfattelse baseres på islam, klantænkning og sharialov. De centrerer sig i ghettoer, hvor dansk lov og ret ikke gælder. De belaster alle samfundets institutioner og koster os årligt 20-40 milliarder kr. Det er aldrig før sket i fredstid, at et folk frivilligt betaler for at få sit land besat af fremmede.
- Den massive indvandring udgør ikke blot en tung, økonomisk byrde, men også en trussel mod grundlæggende, danske værdier, såsom åbenhed, tillid, tolerance, ligeværd og anstændighed.
- Grundlovens garantier om ytringsfrihed tilsidesættes jævnligt. Den såkaldte krænkelssparagraf (266b) hindrer ytringsfrihed og skaber selvcensur. Paragraffen sigter angiveligt på at beskytte mindretal, men bruges i realiteten til at forhindre kritik af islam.
- Folkeskolen er under opløsning. Det ses både af PISA-målingerne og af flugten til privatskoler. For første gang i danmarkshistorien forlader børnene folkeskolen med ringere kundskaber, end deres forældre havde, da de gik ud af den. Samtidig stiger antallet af funktionelle analfabeter drastisk. Forfejlet skole- og integrationspolitik er årsagen.
- Folketingets suverænitetsafgivelser i forbindelse med ratificering af EU-traktater bidrager også til opløsningen. Det skaber mistillid til politikerne og demokratiet, når traktater tiltrædes uden folkeafstemning på trods af både juridisk og folkelig protest.
- Hertil kommer skiftende regerings underkastelse under FN's og EU's konventioner og deres accept af EU-domstolens politiseren. Regeringerne retter ind efter konventionerne og dommene trods Danmarks retslige forbehold og FN's tvivlsomme legitimitet.
- Den kulturradikale elite medvirker også til opløsningen. Dens forkærlighed for multikultur og foragt for fædrelandet dominerer både DR og TV2. Under dække af "politisk korrekthed" svigter pressen desuden sin oplysningspligt som demokratiets vogter.

Grundlovsforeningens virksomhed

Det er kulturopløsende forhold som de nævnte, Grundlovsforeningen Dansk Kultur modsætter sig. Den gør det i tillid til at have opbakning fra den sundt tænkende del af befolkningen.

Udgangspunktet er Dansk Kulturs Charter af 1999:

1. Det er et folks indlysende ret at værne om sin kultur og identitet.
2. Vi anser Danmarks kultur - med rødder i vikingetid og formet gennem historien, kristendommen og folkelige bevægelser - som et umisteligt gode.
3. Danske kulturværdier skal være en levende del af samfundet og samværet mennesker imellem.
4. Ungdommen skal indføres i den danske kulturarv - ikke kun ved oplysning, men også i anvendt tradition og praksis.
5. Danmarks Riges Grundlov må ikke tilsidesættes til fordel for internationale konventioner.
6. Politikerne, skolen, kirken og de offentlige institutioner har pligt til at fremme dansk kultur og kulturarv i ord og gerning.
7. Fremmed kulturimperialisme og kolonisering skal modarbejdes.

I lyset af kulturopløsningen og kulturcharteret er det Grundlovsforeningens mål at styrke danske normer og værdier. Det sker på tre fronter:

- Grundlovsforeningen værner om Danmarks kristne og nationale kulturarv og bekæmper al ideologisk og religiøs fanatisme, der undergraver vores demokrati, menneskesyn og levevis.
- Indvandring accepteres kun, hvis den tjener Danmarks interesse, reguleres efter Grundloven og ubetinget respekterer dansk kulturs forrang for fremmede kulturer.
- Foreningen forsvare danskernes grundlovsmæssige rettigheder og modsætter sig indskrænkninger af ytringsfriheden, trosfriheden, forsamlingsfriheden og den nationale suverænitæt.

Grundlovsforeningen Dansk Kultur er politisk uafhængig og åben for alle, der støtter dens formål. Foreningen udgiver bøger og hefter, afholder foredrag og møder, udsender foldere og pressemeddelelser, øver lobbyisme over for meningsdannere og deltager i mediedebatter.